THE MAGAZINE,

ST. THOMAS' COLLEGE, TRICHUR.

SEPTEMBER, 1931.

Vol. VII. No. I.

CONTENTS.

Greetings to His Excellency	*Frontispiece.*
One Thing and Another.	1
The Pykara Hydro-Electric Development	4
On Getting up	6
The Native States: The Problem for Politicians	9
Home-Brewed Learning.	12
On the Pythagorean Theorem	15
From the Mathematical Quagmire into the clear waters of Economics	18
A Few Shots to help our Game	22
Stolen Gleams	23
The Satiric Spirit in some of the Periodical Essayists	24
Midnight Murder in the 'Blue Mountain'	29
Vimma's Consultation	32
A Timely Warning	36
The Literary Union	39
The College Pass List	41
The College Diary	44
ഭ്രഷ്ടന്റെ കത്തുകൾ	i
മണിപ്രവാളശാകുന്തളം	Vii
'വാണുകൊള്ളാം'	Xii
യക്ഷികഥകൾ	Xiii
'കേരളേശ്വരൻ'	XVi

UNIVERSITY LIBRARY
MADRAS
11 Oct 1931

OUR CORDIAL GREETINGS

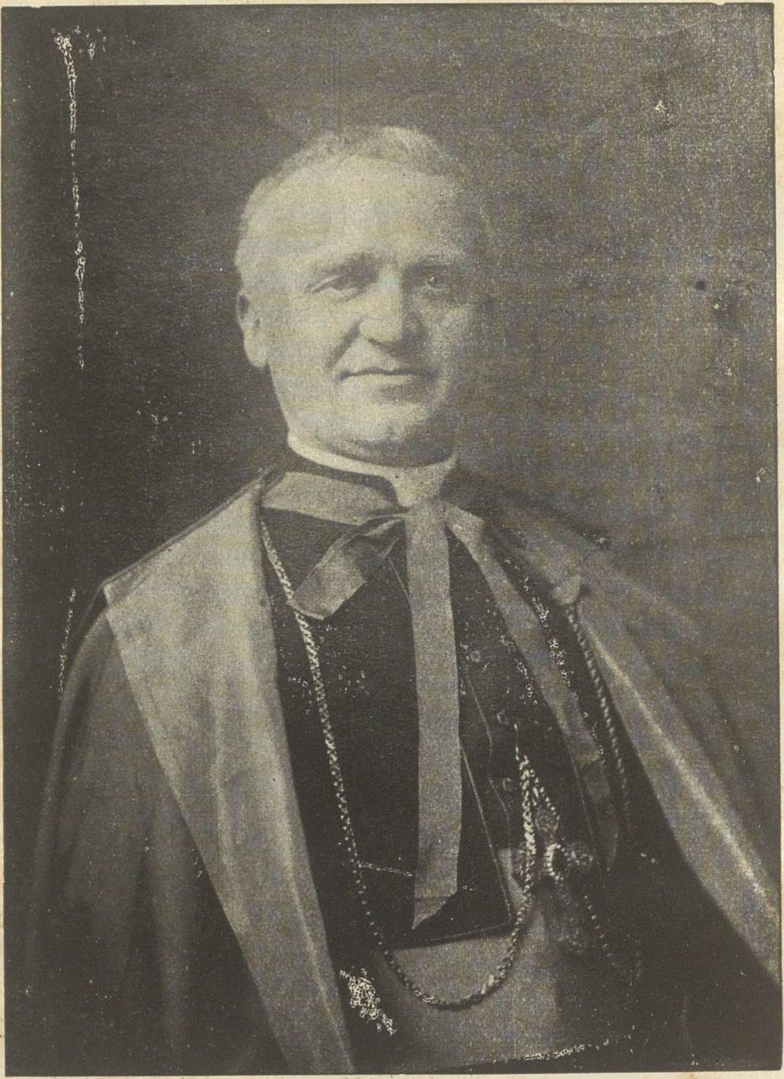

HIS EXCELLENCY

The Most Rev. Dr. Leo Peter Kierkels

ARCHBISHOP OF SALAMINA

Delegate Apostolic to the East Indies.

10754
521: N26
G2
69539
10754
11 OCT 1931

THE MAGAZINE.

THE ST. THOMAS' COLLEGE, TRICHUR.

Vol. VII. | SEPTEMBER, 1931. | No. 1.

One Thing and Another.

(The Editor)

'But oh the heavy change, now
thou are gone'—

Valedictory

Nay, start not at this lachrymose strain. He who is so lamented is not gone from us. He is but enjoying a well-merited rest. Or, to be more exact, he is resting from labours of a specialised kind, only to enlarge his activities in another direction. The legislators of Cochin will profit by what the readers of the Magazine will miss. They will miss his trenchant Comments, his massive sanity and wise direction. We can only assure them that we are heartily sorry for them. It is a pity that we cannot keep our light under a bushel.

The reader will have guessed that we are speaking of Mr. Joseph Pettah, M. A; (M. L. C.). For six years past he has blotched many a poor manuscript with the editorial red-ink, and knowing that the great art is the art of blotting, has pruned the wild luxuriance of juvenile fancy into shape and beauty. The good helmsman (we are not speaking metaphorically) that he is, he has from the very outset steered the Magazine (here comes the metaphor) through the shoals and whirlpools, etc; etc. But, metaphor apart, he has given the Magazine a standing among publications of the kind, established a tradition of good will and marked out a sober and judicious policy. He has made the path smooth for his successor. The more honour to *him*!

There follows next the invidious task of introducing to the reader

one whom the editorial 'we' has made as uncomfortable and out of sort as the West End morning—

Introductory

suit proposed by a wag would make Mr. Churchhill's 'half clad fakir' of India. (The effrontery of the comparison, to be sure!) We hold that there is more virtue and less constraint in the unpretensious 'I'. But that is neither here nor there. We have to introduce ourself as best we can. And as wiser men have done in like predicaments, we will, by way of a feeler, begin to talk about the weather. Such weather, too! 'Heigh-ho, the wind and the rain!' 'For the rain it raineth every day'. sings the Clown in *Twelfth Night.* And every one of us has sung to the same showery tune these many days past. Dripping umbrellas, drenched clothes, the College corridors tesselated with every variety of soil in and about Trichur, lecturers like Mr. R. N. shouting down the rain; lecturers like—no matter whom-shouted down by the rain, students huddled like sheep to keep themselves warm,-such have been the characteristic features of the season we have lived through. Thank God, it is over at last.

And now that the ice is broken, our 'enfranchised quill' gambols and curvets with the sense of new-born freedom, and lo! goes off at a tangent, defying academic sobriety, right

Talking at Large

across the seas, and lands us in the midst of 'merrie London'. Merry London, forsooth! The London of Spenser, with all the other glories of 'the spacious days' of good Queen Bess, has been long laid to rest. A new London has grown up in its place, the London of Big Business, which with its octopus-like tentacles holds the bodies and souls of Englishmen in a fatal embrace. And, pray, what is this Big Business, for which political loyalties are set aside, parties broken up and re-shuffled like a pack of cards, and for which no sacrifice is deemed too much? How is it brougt home to the 'business and bosoms of men'? We will quote ***G. K's Weekly*** somewhat at length:—

"It is a lie to say that the monstrous complicated accumulation of modern finance is essential to civilisation, or the social and moral well-being of ordinary men and women. It is a stupid lie to say that without the gambling and swindling of Wall Street and Throgmorton Street the ordinary men and women of America and England would be any worse fed, worse housed, less happy, less wise or less good. It is idiotic to say that the crazy structure which has grown up in the past few generations is in any sense whatever indispensable. It is like saying that the earth was not bountiful and that men had no heritage of well-being and comfort, art and laughter, wisdom and sanctity,

until the invention of stocks and shares, debentures and dividends, company flotations, bucket-shops, paper money and bankruptcy. The greatest asset, indeed the only asset, of modern finance is debt, the thing that makes men commit suicide. The whole structure of finance collapses unless somebody owes something to somebody else. It is a gigantic heap of debt, like a heap of dirt. It is a heap of debts hoarded until they have gone bad. It is now a heap of bad debts which a little more bad debt will send toppling into the mire".

Strong, certainly, but not far from the truth! And it is to prop up this tottering Humbug that the new 'National' Government has been formed. Mr. Ramsay Macdonald may talk glibly about 'saving the nation'. But for aught his moneyed masters care, the nation may go to the dogs and the unemployed may howl like famished wolves. He is set up there to do something quite different from saving the nation, i. e. to save the credit, i. e. to keep up the parity of the sterling, i. e. to ensure the undiminished returns of the financier. For the rest, it is all a farrago of mutual compliments between Messrs. Macdonald and Baldwin. 'Tickle me, Toby, and I will tickle thee.' But there is no denying the fact that Mr. Ramsay Macdonald has committed political suicide. He has cut the plank from under his feet by disavowing the party which he gave his life-time to build up. The bumptious Henderson has stepped into his shoes.

Meanwhile the Big Brother and his quondam associate have fraternised on board the *S. S. Rajputana*. They have proceeded to London, and Sir Samuel Hoare, the new secretary for India, who has learnt by heart the copy-book maxim that one must deal with things in a realistic spirit, has greeted them with one of the special smiles he had got up for the occasion. Greetings, dinners, discussions, broad-casting, manoevres, etc. have followed in due course. But whether the irrepressible optimism of the sole representative of the Congress will be justified by events, the future alone can decide. One may well be anxious ....

Halt!

But halt! What vicious mare's trick is this that our quill has played us? Here we are, talking with true editorial garrulity of things passing great and forbidden, while academic staidness —or obscurantism, or what you will—constrains us to tread a more modest course. Recollect, gentle Reader, that there is no more disconcerting experience than to be run away with by one'e horse. And if the horse happens to be a pen, that makes no difference.

The Pykara Hydro-Electric Development.

Prof. P. Ramanathan, M. A.

Everyone acknowledges that the present era is an era of speed. It is an age of rapid activity and progress on all hands. The wonderful advances made by science in the past few generations have revolutionised the world. From living the life of ease and indolence on the produce which the fruitful earth may yield, we have accustomed ourselves to a life of ceaseless stir and fretful activity. A hectic fever has seized us all—to economise our time and make as much as possible out of the living day. The machine has displaced the muscle and bone of man, and in a few decades who knows the world may not be peopled with automatons. Electricity is the driving force of the vast machinery of the world. It is the soul of the universe to-day.

Western countries owe much of their material comfort to the various uses they have made of electricity. It has been used not only to convert night into day, to cook the food and warm the soles, to link different continents into a closer bond, to run the machinery which gives us clothing and comfort, but to cultivate and fertilize the soil. To a country which in the main is agricultural, and which is become manufacturing, infinite are the possibilities to turn electricity to advantage, if only sufficient power could be generated.

A sufficient supply of cheap electric power may be hoped for from the waters of streams and rivers and lakes. These form the principal source of the generation of electricity on a very large and commercial scale. Water-power is considerable in our country and schemes are afoot to utilise this power to the utmost. The example of Canada in developing hydro-electric schemes has already been followed in some parts of India; and down in the South, the possibility of generating electricity from water was discovered by the Madras Government and they are now under way with the Pykara Scheme.

The Pykara is a small river which takes its rise in the Makurti Peak in the western range of the Nilgris. It runs its rapid course over the hills, now descending in cataracts, now gliding smoothly over the valleys, until it makes its descent into the plains of Mysore. Since it is a perennial stream, its potency

PYKARA WATER-FALLS

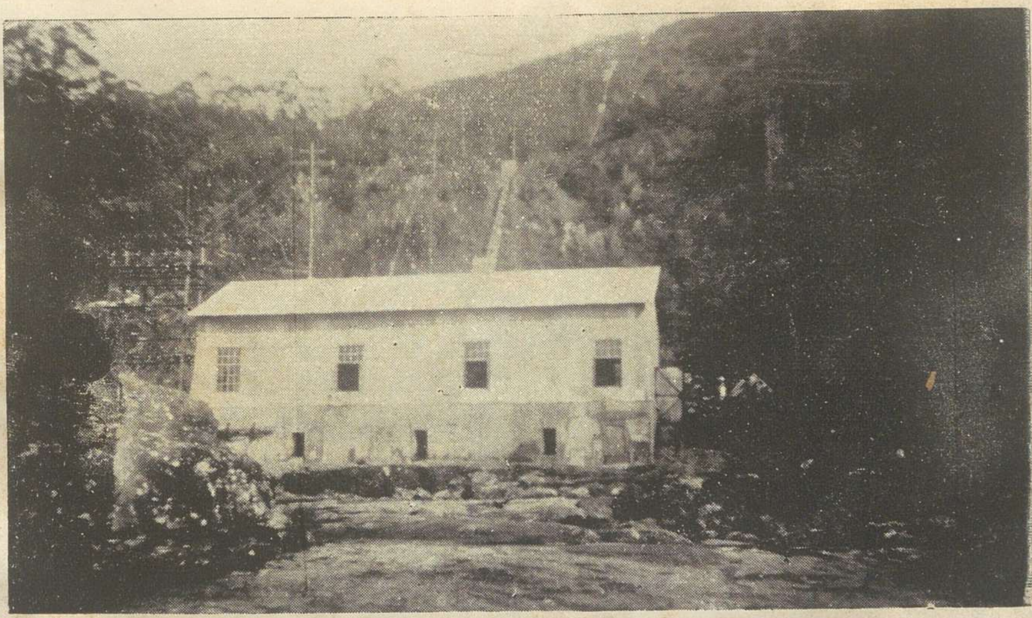

GLEN MORGAN POWER-HOUSE

(Photo by P. Ramanathan)

UNIVERSITY LIBRARY MADRAS

to generate electricity was surveyed a few years ago, and it was agreed that it could easily supply the Districts of the Nilgris and Coimbatore with sufficient power. The Madras Government thereupon set to work, and at Glen Morgan, midway to the summit of the Nilgiris, the Works were established.

The construction is now in full progress and by April of next year it may be completed. The Pykara river is intercepted in its course about two miles to the south-west of Glen Morgan, by a dam, and the water is diverted into a channel. After running for over a mile and a half, the channel enters into a huge reservoir, where the water is collected. The entrance to the reservoir is from the west. On the eastern side a similar channel disgorges its water, which has been diverted from the Glen Morgan stream, to the south-east of the place. A large volume of water therefore is collected in the reservoir. From here large pipes, such as could comfortably accommodate a huge family, take the water to the edge of the hill. Thereafter smaller pipes conduct the water over a decline of 4000 ft. down the slopes of the hill to the foot, where is situate the Power-House. This place is called Singara, and is on the borders of the Mysore State. In its downward course through the pipes, the water gains in energy, and when it enters the turbines (large revolving wheels), it has a head of the entire slope of the hill. These turbines possess vanes or paddles (boat-shaped spokes) and when the water passes through them, electricity is generated. It is immediately stored in huge batteries, and transmitted to the outside world over wire.

Such is the outline of the construction. On a much smaller scale, to help them in the progress of their work, the Glen Morgan scheme was undertaken some years ago, and it is now in operation. It supplies current to the Works, the estates near by, and to the municipalities of Ootacamund and Coonoor. Power again has been taken from the Pykara river which has been diverted into a reservoir to the west of the present construction spot. From the reservoir the water is led through pipes laid out over a steep decline of about 300 feet. It ultimately reaches the Power-House which is situate near the famous Falls, the resort of tourists and pleasure-seekers. The Power-House with the installation is reproduced in the illustration. This is called the Glen Morgan Power-House, and it is from this that one infers the vastness of the other scheme and its potency for good.

On Getting up.

(Mr. M. G. Nilakantan, M. A.)

You, reader, have done it once at least during the last twenty hours. Nay, don't change colour, bless you, nor look so guilty over it. You have not committed murder, Heaven forbid; nor have you been detected with your hand in the jam pot. All that we mean is, that you have got up from your sleep once at least during the last twenty hours; and that is a thing, Heaven knows, you cannot help doing. You might forget to take your season ticket, and ungrudgingly pay the excess fare at the terminus. You might even forget to have your dinner—in fact, many do, making a virtue of necessity—but you simply cannot forget to get up. Early or late is quite a different matter. As Sir Toby says, 'To be up after midnight and to go to bed then is early; so that to go to bed after midnight is to go to bed betimes; and that applies to getting up too, *mutatis mutandis*. Where and how you get up, too, does not concern us. You might go to sleep at Erode and get up to hear the the 'tap—tap' of a ticket-collector at Basin Bridge. You might go to bed on the thirty-first of December and get up on the New Year's Morn to find that a year has stealthily stepped over you, while you slept. If it were April and if you were in England as some poet sang, you might get up and

See—some morning unaware,
That the lowest boughs and the brush-wood sheaf
Round the elm-tree bole are in tiny leaf,
While the chaffinch sings on the orchard bough
In England—now!

Again, you might go to bed in this world and get up in the next. Heigh-ho! we have pulled ourselves up just in time, for we were drifting into realms 'where angels fear to tread'.

You know my friend, Joe. Well, *he* gets up every morning from the gutter, helped out by some obliging policeman. You know he is not quite for prohibition and all that cant He isn't sober unless when he is drunk and that seldom happens—he is simply drowned. All that we can vouch for him is, that he at least gets up from where he went to bed. His conception of Paradise is that it is a place where all gas pipes, water pipes, petrol pumps—in fact, every inch of metal—tubing in the

street that you can lay your hand upon—even the telegraph and the tram posts, are full of liquor. He is a man of wit, is Joe, and that commodity in him comes out in the form of anecdotes when the wine is in. His best one is that he was lying in the gutter one night half unconscious, when a pig came and nestled close up to him A passer—by observing the strange couple smiled, and said, 'Every one is known by the company he keeps'. And just fancy, as Joe says the beast strode out of the gutter with an offended air. You are no doubt wondering, gentle reader, what all this talk about Joe has to do with getting up. But you forget that we got up on our wrong side today and hence our mood is none too pleasant and our strain none too relevant, for that fool of a boy of ours made our shaving water too hot.

Talking of shaving there is Hassan, the barber in the Arabian Nights Tales. He wished to be the Caliph for a day and his wish was overheard by the Caliph himself who fulfilled it the next day in such a wonderful way that it is not found anywhere out of the 'Arabian Nights'. So Hassan bossed it over for a whole day, and when, the next morning, his poor wife woke him up in his own lowly cottage, he belaboured her with blows for addressing him as Hassan instead of 'Sultan Haroun Al Raschid—Most Faithful ,etc. And a poet chappie woke up one fine morning and found himself famous. Your humble servant, too, once tried the experiment and groped about to feel Fame. But you know what a slippery eel she is. He felt instead the bed—posts.

A constitutional indolence, a similarity of temperament in fact, everything except a termagent wife-has made Rip Van Winkle our favorite character in fiction. For twenty years, our hero defied the necessity of getting up, and we have always imagined him as turning round on his side once a year and then quaffing off a flagon of that stuff which bewitched him with as much relish as you and I would sip a delicious cup of steaming bed-coffee. And if we had our way, we would emulate our hero by migrating to the Polar regions and enjoying half the year in delicious slumber, till a faint glimpse of the sun on the horizon tells us that the earth has finshed half her revolution and that it is time to get up.

There are heroes and heroes—some who defy the necessity of getting up by going into an eternal sleep; others who do it by never going to sleep at all. Sleep, says an American Professor, is a luxury and you can cancel that off your routine as easily as you can drop a

week-end picnic. And four Oxford undergraduates actually tried it on the eve of their exam. For ninety-six hours at a stretch they kept their eyes open, but by the end of that period their thinking apparatus, which lay-men prefer to call brains, was in such a state that they began to repeat their logarithm tables. We would advise our readers too to try it. If they can manage it before they sit for a paper in Mathematics, so much the better; for then they can do without their Clarke's Tables.

Lots of things have been written about getting on in the world, but precious little about getting up. If we remember aright, only Lamb seems to have attempted anything of the sort and he, poor chap, bungled over the whole affair. To get up with the lark! Ridiculous! That would have been good enough for our ancestors who went to bed with the lamb, but we, with our balls, our theatres and our exams, we never think of returning to bed till the first streaks of Aurora's spears begin to gild the east. Let those who will, prate about the harvest of gold they garner in the sunrise. We are content to bathe ourselves in the argentine effulgence of the midnight. That talk of drawing inspiration from the lark is all bosh, every word of it. We draw ours from the smoke of the midnight oil and also of a cigarette. Give us a silent room, a rocking chair, a packet of 'fags' and a time-piece indicating two—it is hard if we do not start some game on any wild heath. Ideas seem to dance and skip about your head like mischievous elves as you complacently watch with half—closed eyes the smoke of your cigarette curling up to the ceiling like the incense at some oriental shrine. Ours are the diamonds that twinkle against a foil of azure blue, ours that Kohinoor they call the moon, the silence of the midnight is ours, ours, too, the melodies of the nightingales. We do not want that naughty lark to wake us up from our bed just when we are seeking it—that Big Ben on the mantel-shelf will see to it. We are not children of the Dawn—we are children of the twentieth century and of the ten o' clock.

The Native States:

THE PROBLEM FOR POLITICIANS.

(E M. Sankaran Nambudiripad-III U. C.)

This short article is not intended either as a study of the legal and constitutional status of the five hundred and odd states that go to constitute the so—called 'Indian India' or as a forecast of what their position in the future Indian polity will be. What the writer here attempts is simply to state what privileges are being enjoyed, or rather, to speak correctly, what hardships are being undergone, by one-third of the population of India, the nation that is struggling to be free.

The subjects of Cochin and Travancore, two of the most enlightened of Native States (I must here add that, though, to us, much is to be reformed here, the autocracy of these two states is, comparatively speaking—and comparatively only —'a benevolent despotism') cannot realise in full the significance of the the agitation of the Native States' subjects. In spite of the fact that the form of the Legislative Councils now obtaining here is really farcical, it is a source of consolation that there is at least the freedom of 'heckling' the officers of His Highness the Maharaja. When we take into consideration that, out of the total number of the states, only about half a-dozen have, for legislative purposes, representative assemblies, we are struck with the seriousness of the problem. In some, there are legislative committees, constituted by a few officers of the Ruler himself plus some non-officials either nominated by the Ruler or elected from bodies having no direct touch with the people These non-official members, it should be remembered, are almost always given seats only in such number as not to constitute the majority. Even where there is a majority of non-officials, the Ruler has the power of veto or over—ruling Barring these 'honourable exceptions', in more than half the number of the states, the sweet will of the Ruler is supreme in legislative, executive and judicial matters.

There is some excuse—lame excuse it is, surely—for the non-participation of the people in administration if there is sufficient freedom of speech and writing But this too is quite absent from the Native States. To quote an order in the "State Gazette' of Nawanagar State, "All are hereby informed

that no person, association or gathering should address a public meeting, in political matters, without the permission of the Political Secretary, which should be secured in advance. Further, no political meeting should be held. Those who would act otherwise would be legally proceeded against." This, it should be noted, is the rule rather than the exception. As regards the Press, it does not exist in most of the states. Even where the publication of newspapers is allowed, a stringent Press Regulation protects both the officers and the Ruler himself. British Indian newspapers wherein criticism of the Native States is published are proscribed there; and there is the Princes' Protection Act to proceed against British Indian publicists who publish such matters.

Thus secured against the criticism of the people both from the Press and Platform, the Princes go on vigorously carrying on the exploitation of the country's resources. The mischiefs done by the Rulers of Indore, Patiala and Kashmir (of whom the latter is notorious as "Mr. A") are too recent and well-known for mention here. It is to the 'so—called' enlightened rulers that we should turn our attention, so that, if we find them also imitating their notorious brother-rulers, we can come to the conclusion that there is no escaping from such maladministration.

The Maharaja of Bikaner, in his Assembly address. waxes eloquent on 'For the Ruler of a State to have a fixed and well-defined Privy Purse and a clear dividing line between his personal expenditure, and that of the State'. He emphasises this as one of the general principles of his government and considers it as one of the seven points "well worthy of being the watchwords of internal reforms in the State.' But when we turn to the actuality, all this eloquence is no where. Out of a total expenditure of Rs. 83,30,385, Rs. 13,50,952 goes to the Palace This, of course, is a "fixed and well defined Privy Purse.' But Mr. P. L. Chudgar in his book, "Indian Princes under British Protection , says that in this enlightened State, all the king's residential palace expenditure on repairs, etc., are debited to civil works. Only four out of the forty-seven items of such repairs are real civil works of public utility costing 5%. This is the nature of "a fixed and well-defined Privy Purse and a clear dividing line between his personal expenditure and that of the State'! This speaks for itself and needs no comment.

The writer here is prevented, for want of space, from describing the misrule of other enlightened Maharajas and Nawabs and is forced to crave the indulgence of the reader for mentioning another aspect of

the rule of the Native States. This staggering aspect is that slavery is prevalent in many of the Native States. Mr. Chudgar, to whom reference has already been made, calculates the number of slaves in the Bikaner State—yes, the State of that ruler who mentions the general principles of his administration as "well-worthy of being the watchwords of internal reforms in the States"—to be 10, 884. The number of slaves in the Alwar State is 5,179. This is the same ruler, be it noted, who is described by Lord Irwin, that 'friend of India' and the 'greatest christian' of the "Viceroys, as "a remarkable man who shines in every walk of life and whose State bears the marks of the good administration of its ruler"!. And again, it is he who showed himself impatient at the Imperial Conference of 1923 at the slow pace with which India is given freedom.

Now, if the reader wants the law of slavery in any State, it is here: "If the number of Darogas (a class of slaves) exceeds the position and requirements of the master, he may keep the requisite number and discharge the rest who shall, however, when summoned, attend marriage and other ceremonies in the master's house and live there for such time as he chooses. He shall give them bread." (Laws of Jodhpur)

Now, generous reader, what is the inference you would draw from these facts? That the Native States should be wholly done away with? I do not at all wonder at your inference. Whether this ideal—I call your inference an ideal, for that should be the goal for which we should strive—can be translated now into practice, or how long it should be postponed for practical difficulties, let Politicians decide.

The love-letter of a Merchant.

To Miss Sally Appleby.

Madam,

Understanding you have a parcel of heart, warranted sound, to be disposed of, shall be willing to treat for said commodity, on reasonable terms; doubt not, shall agree for same; shall wait on you for further information, when and where you shall appoint. This the needful from.

Yours faithfully, etc.

(*Peregrine Pickle.*)

Home-Brewed Learning.

(M. R. Subramanian. IV. U. C.)

On returning to good old Mother India after a long spell of hack-writing in Colombo, I arrived at Talaimannar Pier just in time to miss the S. I. R. boat to Dhanuskoti. That great poet Aristotle who is our sole and only consolation on such occasions as this, when one misses one's steamer, wife or snuff-box, has wisely said that "what cannot be cured must be endured". If it be not Aristotle (and I am deuced certain that no other will have such effrontery to say this), it might be Schopenheur, Plato or Pliny or our pretty old bushy Bernard Shaw, and the fastidious reader with meticulous care will find this out for himself in spite of myself.

Thus as I lay Stranded in Talaimannar, whom should I see but a white-suited Sinhalee with a comely face and a card-board hat on his pate. I had been fooling with the weighing machine on the platform and in despair had given up the attempt to find the gravitational force with which my body impinged on the scale.

This the Sinhalee had noticed from the other end of the platform with that *bonhomie, bonmot or bon jour* or some such French equivalent for comic good humour and he had now come with that altruistic motive with which Mother Mayo of Miss. India or Miss. Mayo of Mother India came to Father India and with which the late Lord Robert Clive won the battle at Plassey in the year of our Lord 1757 from that old bandycoot Mir Jaffar.

"Morning" he said in true American fashion and 'Morning' I snapped out, determined not to be beaten by an imitator of the hustling Yankees.

"May I weigh you, if you please?" he said with the submissive air of a waiter in a Messagerie Maritimes Steamer or that of a Tahsildar Collector's clerk in our own land.

"All right' I said and sat bolt upright on the scale on which I had hitherto been lying down thinking about nothing in particular.

"I hope I shan t be wanting' I said to humour him a bit as he surveyed my posture like a pilgrim surveying his Brahimin priest—elect sitting bolt upright on Dhanuskoti sands.

"Wonderful weight! Sir, 156lbs!" he exclaimed after fiddling with the

machine for full $4\frac{1}{2}$ or $4\frac{3}{4}$ or say roughly five minutes.

If only my old mother had heard him, then and there she would sure as anything have exorcised his evil eye away from me with a handful of chillies and salt thrown into the fire after turning it round, and round and round about me, like the "Spider and the Bee" in the poem "round about and round about and round about the web she flew". But as it was and as it happened, my bashful wife was with me, and she did nothing.

'Fair gal! Sir, your ..... your ....."ventured the Sinhalee glancing at her.

"Miss Sarasam Laparte" I hurried to reply to dispel his insinuation. That is going too far, I thought to myself as I believed with my employer in the golden maxim that "no one should step one inch beyond his proper bounds". To give free play to his rather garrulous tongue I unleashed mine and told him that I had just missed the boat to Dhanuskoti and wanted to go to my Palghat Agraharam by the next boat and stop on the way for two hours to see Madura and ended with a "What do you think of it?" by way of a stimulant to his tongue.

"The steamer's the most uncertain" he said, "and the S. I. R, Sir, knows it and says in its Time Table No I—Price one anna pocket time table, they call it -- that the Company cannot maintain steamer punctuality, but can only make every effort of punctuality – and some such bally-stuff.

When he had done up I dished him up with "And what do you think of Madura?" to hit the nail right on the head (as the jolly old poet what-d'ye-call-him says).

"Madura! Sir, is a city of festivals. Its streets ring with the music of its carnivals and revelry of its happy inhabitants" (ignoring of course the music of mosquitoes and the drumming of the bugs). "Sir, if you go there as you say you will, you will see some of the most imposing spectacles the massive temples of Meenakshi and Sundareswar, its lily tank etc. etc:"

I had almost begun to doze off (hence my etceteras) when this man's harangue on its Ganesh Statue, hall of thousand lights or thousand pillars (I forget which) ended with many a scholarly quotation from the aforesaid S. I. Ry. and price one anna time table.

"And Conjeevaram?" I yelled out in my half-awaken state by way of keeping myself more awake.

"Conjeevaram, Sir", said the the Sinhalee. 'is Dakshina Kasi— Oh! wonderful place! Please see, Sir, for my sake, the Vadankalais and Thengalais, Ayyangars, Chettiars, Reddiars, and Daliars and what not.

There Sankara lived and vanquished Jainism and Buddhism and established a College of disciples to resuscitate Hinduism. Its manifold temples, festivals, etc., etc."

I lost trend of the rest of his narrative as I lit my cigar at that particular juncture and began blowing smoke-rings through my nose and stole the smiling glance of Miss Laparte (a great feat of mine, a speciality).

When he had done up, I hammered him afresh with "And what about Trichy and Srirangam?"

"Sir" he said and 'Sir" he said like the jolly milk-maid in the jolly song ..

'Sir' she said and '*Sir*' she said
'I am a milk-maid, 'Sir' she said.
And "Sir" she said ... ...

At last I said "Sir, I have seen none of these. I have been wasting time and gaining money all these years scribbling lucubrations for Colombo papers. You must, and *must* is the proper word, show me all these as you have seen them all so well.

"Not at all Sir, I never set foot out of Ceylon Izzland! Sir, I was S. I. Ry Bill poster in Colombo and studied their Time Table by heart for American Tourists'' said the Sinhalee.

P. S. Something the Sinhalee said about Chidambaram rings in mine ears like this: "Eternal city of salvation and worship at Mystic fane, *Koil* or temple, and Lord Siva worshipped in his eternal aspect as Akasa and in his classic dancing aspect, dancing the Dance of Death in Kanaka Sabha or golden hall. This I forgot to put in the appropriate place; so I append it here as it will also fill up some space as the Chettiar said when he swallowed an "iddili--cloth" along with an "iddili".

On the Pythagorean Theorem.

(K. K. Kunjunny Menon III U. C.)

On a par with the political, moral and cultural development of ancient times, India was making rapid strides in the intricate studies of Higher Mathematics. In those remote periods, when the intellect of the whole world was dark and inaccessible to any light of mathematical knowledge, the Indian sage was singing *Sulva sutras* and constructing the sacrificial altars, the make of which would have done honour to a modern engineering expert. Oriental research has proved that many propositions of Higher Mathematics which we hear of as having originated from western mathematicians were actualy propounded first by Indians of old. One of such doctrines the origin of which is in discussion is the proposition known at present under the appellation of the Pythagorean Theorem.

The Pythagorean Theorem is the exposition of a most general and fundamental idea of the science of plane geometry. It says that the square of the side opposite to the right angle of a right-angled triangle is equivalent to the sum of the squares of the other two sides of the same triangle. This rudimentary notion of a plane surface has a wide range and practical utility both in our mathematical and scientific life. The common ideas of squares and cubes are co-related to this proposition. Suppose we want to estimate the number of bricks which would be sufficient to cover an area of known dimensions. This is only a problem of every-day life and is based purely on the notion of a square. Imagine that your house is situated at A and that of your friend at C.

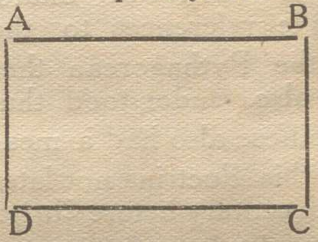

Let the space included between AB and CD be a rice-field. Suppose you have to go to your friend's before the harvest. You go along AB and turning at a right angle at B proceed along BC to C. When the harvest is over you walk straight along CA and thus save much time and distance. With what notion of distance are you impressed on this occasion? What would you feel? The sense of distance that you feel either consciously or unconsciously according as you

are mathematically or non-mathematically given, is entirely the echo of your impression of the theorem of Pythogoras.

The Pythagorean theorem is, however, understood to be of Greek origin. It is attributed to the great Greek *Pandit* Pythagoras who is a notable figure in the philosophy of ancient Greece. It is a capricious tendency of modern antiquaries to ascribe all noble and high ideas of arts and science to ancient Greece and all fantastic and preposterous notions of religion and dogmaticism to the fairy-land of ancient India. In certain Vedic Texts in which practical directions are given for the construction of sacrificial altars, there are ample references to the existence of the Pythagorean theorem. It is also understood that the earliest Chinese also had a meagre notion of this doctrine not later than the twelfth century before Christ. The Egyptians also boast of having had an idea of this theorem before Euclid who flourished in the third century B. C. But history indicates that there was no intellectual intercourse either between India and China or between India and Egypt before the Christian era. One thing is, however, true. The earliest reference to this is found in Indian works.

Pythagoras is known to have flourished in the sixth century before Christ. It was a few centuries before his time that the *Sulva sutras* were codified by Indian sages. Max Muller, R. C. Dutt, Buhler and Macdonnel give different dates to the *Sulva sutra* period in the history of Indian Mathematics. From what they communicate we can conclude that the compilation of the *Sulva sutras* was begun not later than 800. B. C. and completed not earlier than 200 A. D. These *sutras* were only mathematical supplements to the *Kalpasutras* which were only of ritualistic interest and which dealt principally with the construction of altars. In the edition of *sulva Sutras* by Apastamba we find:—

$$3^2 + 4^2 = 5^2$$
$$12^2 + 16^2 = 20^2$$
$$15^2 + 20^2 = 25^2$$
$$5^2 + 12^2 = 13^2$$
$$15^2 + 36^2 = 39^2$$
$$8^2 + 15^2 = 17^2$$
$$12^2 + 35^2 = 37^2$$

In the Boudhayana edition we have:-

$$3^2 + 4^2 = 5^2$$
$$5^2 + 12^2 = 13^2$$
$$8^2 + 15^2 = 17^2$$
$$7^2 + 24^2 = 25^2$$
$$12^2 + 35^2 = 37^2$$
$$15^2 + 36^2 = 39^2$$

In the edition of Katyayana he gives that the sides of a right-angled triangle can be expressed as a, $a\sqrt{2}$ and $a\sqrt{3}$ where a is an algebraic variable. He also states the relations: (1) $1^2 + 3^2 = 10$ and (2) $2^2 + 6^2 = 40$. In the construction of altars the following ideas were utilised:— (1) The construction of

squares and rectangles either of given linear dimensions or of given area; (2) The relation existing between the diagonals and sides of rectangles and squares; (3) The construction of equivalent squares and rectangles; (4) The construction of equivalent circles and squares. The formation of a square by the proper additions of gnomons is based on these ideas. This is referred to in a *sutra* which Mr. Kaye gives in his "Indian Mathematics' as follows:— "Two hundered and twenty five of these bricks constitute the seven fold *agmi* with *aratni* and *pradesa*. To these sixty—four more are to be added. With these bricks a square is formed The side of the square consists of sixteen bricks. Thirty-three bricks still remain and these are placed on all sides round the borders." These facts clearly indicate that the codi fier's of the *Sulva Sutras* were conversant with the general properties of the Pythagorean theorem.

Burk suggests that Pythagoras might have been enlightened by these *Sulva sutras*. We can advance no positive argument to support this reasonable conjecture. But we can assert for certain that there is more sense in supposing that Pythagoras obtained his geometrical knowledge from India rather than that the codifiers of the *Sulva sutras* were inspired by him. It is an undoubted fact that the idea of the transmigration of the human soul was first spread in Europe by Pythagoras of Samoas. All western scholars agree in admitting that Pythagoras was obliged for his knowledge to Indians, simply because they look upon the idea of the transmigration of the soul as a fantastic and ludicrous notion of Indian philosophy. In truth, Pythagoras's notion is a sickly imitation of certain sound aud healthy ideas prevalent in India. His idea is an undigested and misunderstood interpretation of the theory of the human soul in the Vedantic system of philosophy. Why not attribute the origin of the Pythagorean theorem to Indians, when they have been accused of having been the founders of his foolish philosophical notion ? The thing is this: Pythagoras took two ideas from India and spread them in Europe. He has a claim to the Mathematical theorem, because it is wise. He has no claim for having propounded his theory of the soul, because it is foolish and quite becoming with Indians .

Let us wind up. We attempt no legal procedure for the confiscation of the theorem of Pythagoras to us as our ancestral property. This doctrine having been denominated after the Samite philosopher for over two thousand years, the right of prescription is unshakeable. we can, however, fervently feel that India has been the glorious fountain of thought, the scattered drops from which have grown into oceans of ideas.

From the Mathematical Quagmire

into the clear waters of Economics.

K. C. CHINNAPPAN. III U. C.

It is proverbial that there are certain things which flesh and flood cannot bear Mathematics has often appeared to me as one of their fraternity. I lately made a useful discovery—after studying the subject for a fort-night more—that after all it is but a prison, 'where students like mummies are piously entombed and left to blacken and moulder in dusty oblivion'. A resolve was soon made, by which I hurried myself to release me from this entanglement and to leave it immediately and finally. The 'hardgrain d Muses of the Cube and Square' were forthwith driven away from my study and a text-book of Co-ordinate Geometry was also relieved, with an avalanche of thanks. "A Plane Triognometry" still inhabits my book-shelf and there it lives with a mosquito--like watchfulness for a chance of drawing blood. But I never meddle with it at all. The idol of Mathematics has been thus pulled down from its pedestal in my mind. I have tip-toed to Economics. My class-number was twenty-five, or, to use the language of Mathematics, five-squared or hundred divded by four or ten-squared divided by two-squared. Now it is eighty-three.

There was a time when I used to look upon this subject with ease and joy. I could work out sums in Arithmetic within the wink of an eye; we seemed made for each other. Then, indeed, I was in danger of orbing myself into a Mathematical Star The figure of a state of solemn elevated abstraction living in the immense metropolis of some educational institution, throwing itself luxuriously into the Mathematical arm—chair of a lecture hall and in thunderous soap-box style lecturing to the eager students - this was the vision I had then of my later life. In sober truth, I used to squeeze much pleasure out of this pastime. That pleasure has ceased to please.

I have a dense head for figures. My brains can hardly lend themselves to a Mathematical expression; the De Movre's theorem in Trigonometry is to me like the veritable last straw on the camel's back. I dislike a Mathematical theorem. Its advent, like that of the Comet, is

portentous of ills to come. It is "the raven that croaks the fatal entrance of fell disease" - and Oh! the hammer and tongs that follow it in the shapes of corollaries and riders! I have seen my friends sitting so many hours pinioned to such hard things, thinking, reflecting and meditating as if they were revolving schemes of state and as if the continuance of the world would depend upon what they were working out.

Besides, I cannot endure the torpedo—touch of so much inert matter,for I am of a constitution that does prefer hocus-pocus to reality. A student of Mathematics moves in an unmanageable procession of propositions and their proofs; his brains stagger under a load of topics; he is wrapped up in his web of verbal generalities. The subject lifts the mind off its ordinary hinges, overflowing outside the limits of necessity, and taking the most ethereal dream flight from practical life. I often look upon Algebra as a philosophy of the Fairy—land and most of the problems in Mathematics elude investigation and make logic ridiculous. What is the use of finding the volume of a triangular room, when no sensible man will build one? It sounds like a bogey or a project in cloud—cuckoo land.

Another point of stigmatization against the science is that it involves hard terms."Theory of Quadriatics", "Homogeneous Expressions", 'Concurrency and collinearity"—one of these sets of words is enough to send the creeps along the spine, and the hobgoblin appearance of the term "Cyclic Quadrilateral," with blood—curdling crescendo, rings through my entire frame. The very names of the various parts of the subject are indeed dreadful. Such are 'Trigonometry", 'co ordinate Geometry" and "Geometrical ......" I forget the last; it is a mean small name with a kind of facetious twist about its end like the upward curve of a pugdog's tail. One would be half inclined to tell those specimens of humanity who handle these explosives: "Plain words, my merry masters, did no man any harm".

And the beauty of it! When these various threatening dogmas are stripped of mystery, intolerance and impertinence and reduced to common sense, they clash down into a loud-blaring. Nothing, into simple sums in addition, subtraction, multiplication and division which every man in the street can work out without Logarithmic Tables or set-squares or protractor.

Leaving Mathematics, I have winged on to flowers which give me a sumptuous promise of luxurious feasts of nectared sweets. And the

group of subjects, on which I have thrown myself after long—stifled yearnings, is of a patient, peaceable loving, clear smiling nature open for this and that. There is such a fair variety of things in this another world...this skyey world of radiant, translucent Philosophy. It wears that rich and golden livery which we always associate with the idea of abundance and sobriety. I am introduced only to three subjects of the group and my early impressions of them are now being endorsed by the heap of information that has drifted into my study.

"Political Eeconomy", says Cardinal Newman, "will rank in public estimation among the first of moral sciences in interest and in utility." It teaches us "in what wealth consists, by what agents it is produced, according to what laws it is distributed, what are the institutions and customs by which production may be facilitated and distribution regulated so as to give the largest amount of wealth to each individual." Its reasoning is a tissue of glistening sophistry; its language is a cento of florid commonplaces. And the study of it indeed elevates the mind and hurries it into sublimity.

Economic History is a branch of Political Economy. It details the business activities of various countries in agricultural, industrial, commercial and like fields. We are now getting a jovial heap of jostling information on how far England has run her career of wealth and improvement.

I have also to plunge into the dazzling infinite abyss of Indian History. It offers a fertile field for exploitation by the poet, the biographer, the moralist and the philosopher. With the naphtha—flare of the very head—line in my notes, I can assert that "history is philosophy teaching by examples". And treating as it does on the birth—place and mausoleum of the sages and heroes of our paternal history, the subject trains the Indian politician—to—be.

These are my happy new surroundings. Thoughts of old times now and then come surging through my brains from the mists of melancholy and the land of little ease. The years that are fled knock at the door and enter. Those were years of abstruse toil, obscure speculation, futile wrestling and misery. They present before my mind's eye a void infinite of gray haze with fantasms swimming in it and Mathematical Goblins hovering in the twilight. The Appolloneous circle and the cyclic quadrilateral sill stare me in the face and give me the shivers. What can I do, but to open my notes in General Economics for warmth, rest and forgetfulness and read about the dear, great—souled Adam Smith and Ricardo?

I must be careful to play skittles with the name of such a universal subject as Mathematics. The Mathematical world may bring the armed array of its great names and hurl them over my head. The timidity of my temper induces me to adopt measures of compromise and conciliation. I am really educating my powers of appreciation of the subject and can groan my admiration of its various spheres and rain it on these pages. Watson, Bishop of Llandalf, is said to have felt this science to indispose the mind to religious beliefs. I feel differently and am really illumined by the study of the subject so highly praised in the Preliminary discourses of Locke's Philosophical Works. Besides, there is a close affinity between Mathematics and Political Economy. Both Algebra and Geometry have been used in Economics with success and so the student of Economics cannot but feel greatly indebted to the science.

I need not at all hang down my head in mathematical company. My knowledge of my late subject, I have not entirely dismissed to the limbo of forgotten things. I can still fling my poor little scraps of half—digested information at my friends. I can enunciate the Pythagoras Theorem even now and state the various trigonometrical relations of angles word by word without a diagram.

Ques. A man has x miles to travel. He goes a miles by train, b miles by boat and c miles he walls. The rest he cycles. How far does he cycle?

Ans. $d, e, f, g, h, i, j, k, l, m, n, c, p, q, r, s, t, u, v, w$, miles.

* * * * * * * *

Once upon a time a certain rich miser wanted medical advice, and conceived the design of getting it without paying for it. Getting, up, for this purpose, an ordinary conversation in a private company, he insinuated his case to the physician, as that of an imaginary individual.

"We will suppose," said the miser, "that his symptoms are such and such; now, doctor, what would *you* have directed him to take?"

"Take ?" said the doctor "why, take advice, and pay for it."

(*With apologies to Dupin.*)

A Few Shots to Help our Game.

(V. M. AMBAT, II U. C.)

Our chance of lifting our tennis game from the hit-or-miss class to the speed and skill of tournament—form depends upon the mastery of half a dozen major strokes and their variations. The best and the most important form of strokes are now exhibiting by Vincent Richards, professional Champion of the United States and formerly a member of the American Davis Cup team. The forward movement of the body combined with a turning wrist—movement on the racket imparts not only terrific speed to the ball, but also a spin which makes the ball appear egg—shaped in flight. One variation is the Common-ball service made famous by "Big Bill" Felden. In this the racket strikes the ball full broadside and without slicing motion. Its effectiveness lies in its powerful drive

Of all tennis-strokes the well-executed forearm drive is more effective for scoring than any other. The forehand and backhand lobs are most useful as defensive shots, particularly in doubles play. The chief purpose of the high-arching lob is to drive the opponent back from the net by putting the ball over his head, thus enabling us to take the net ourselves. To be effective, therefore, it must be skilfully placed to fall near the back-line of the opponent's court. It is not generally known that the lob is now used by some tournament players as an offensive, as well as a defensive, shot, serving as a means of deception. The offensive stroke starts in position for a forearm drive.

We can hardly hope to return fast service without first mastering the chop, a shot which is fully as important as the drive. The chop is just what its name implies—a downward, slashing stroke which can be executed quickly and effectively when a served ball comes at us like a shot out of a gun. Whenever a fast ball must be met above the shoulder the chop is almost imperative. It is not good practice, though, to employ the chop to the exclusion of other strokes.

The volley is a shot in which the racket meets the ball "on the fly" without waiting for the bound. There are two forms of the stroke, namely, the block volley, in which the bat does little more than meet the ball squarely, and the punching volley which involves a driving stroke. One of the most difficult of all tennis strokes is the back-hand volley with which Jean Borotia, the French star, is very familiar. The half-volley is a "pick" up shot in which the racket

meets the ball at the start of the bound an instant after it has struck the earth. But it is solely a defensive stroke generally used when the ball is a bit difficult. Henry Cochet is the only man who can exhibit it very beautifully. The fore—arm and back-hand half-volley are also very beautiful to see. The secret of all this, of course, lies in perfect timing of the stroke to meet the ball close to the ground and in the balance of the body.

STOLEN GLEAMS.

Vakil (to flustered witness): "Now, Sir, did you, or did you not, on the day in question, or at any other time, say to the defendant or anyone else, that the statement imputed to you and denied by the plaintiff was a matter of no moment or otherwise? Answer me, yes or no?"
Bewildered witness; "yes or no what?"

* * * * *

You can fool some of the people all of the time, and all of the people some of the time, but you cannot fool all of the people all of the time. (*Abraham Lincoln.*)

* * * * *

I look upon it, that he who does not mind his belly will hardly mind anything else. (*Johnson*)

* * * * *

There is now less flogging in our great schools than formerly—but then less is learned there; so that what the boys get at one end they lose at the other. (*Johnson*)

* * * * *

"Are you in favour of women taking part in public affairs?"

"It's all right if you really want the affairs public"

* * * * *

Teacher:— What is the Passive form of 'John shot the dog"?
Pupil:— The dog shot John.

* * * * *

Teacher:— Give one word for 'love of mankind'.
Pupil:— woman.

* * * * *

Dictionaries are like watches; the worst is better than none, and the best cannot be expected to go quite true. (*Johnson*)

* * * * *

(From a play written by a school-boy)

Act I Scene I

The Count and countess are seated in the lounge.

Enter *Butler*.

Countess:—Why, man, what's the matter?
Butler:—Countess, a son has been born to you.

* * * * *

The Satiric Spirit in some of the Periodical Essayists.*

(Manickam Pavakot, III U. C.)

"It is never easy to frame precise definitions of literary genera, and the attempt to do so is rarely profitable; for one form shades off into another". This is only too true of satire also. Satire exists in poetry, drama, masque, fiction and even in life. There is satire even in the Bible. "No doubt, ye are the people and wisdom will die with you" is satirical. Though satire flourished in the verses of Pope, Burns and Byron it received its perfection at the hands of the periodical writers, Defoe, Swift, Johnson and Thackeray; and they worked reform through it. Indeed, a little reflection shows that the spirit of satire is prosaic rather than poetical. "Swift would have been shorn of his power if he had been forced to write his *Gulliver* in verse and Thackeray could never have uttered his criticism of the world in a metrical *Vanity Fair*".

With Richard Steele and Joseph Addison began the most characteristic product of the reign of Queen Anne—the periodical essay. The satire we find in *The Tatler* and *The Spectator* could hardly be surpassed in pungency, but it is neither virulent nor ferocious. It is significant that the harshest thing, probably, Steele ever wrote, was written about the sex; whose champion it was his glory to have been; for nothing so raised his anger as the corruption of that which ought to be good. "A coquette" he says, "is a chaste jilt and differs from a common one, as a soldier who is perfect in exercise does from one that is actually in service". Addison too played his part in the moral cleansing which was effected by *The Tatler* and *The Spectator*; but, on the whole, he did it with with a less hearty good will to women. What a satire on frivolity is Clarinda's journal or the fuss over the sickness of a lap-dog! "Patches, the towering head dress, the hoop petticoat, the fan"—things of that sort subtend a far larger angle in Addison's treatment of women than in Steele's. An empty life, directed by an empty head and a shallow heart—such is the impression he leaves. Both frivolity and affected gravity are struck at by Steele also, in his double-barrelled

* *Adapted from Hugh Walker's English Satire and Satirists.*

sarcasm on the devotee who, "never carries a white shock-dog on her arm or dormouse in her pocket, but always an abridged piece of morality to steal out when she is sure of being observed".

Apart from his other books, Swift's numerous satires were sporadic and occasional. Some of them are familiar to all by name and to many more intimately. Such are the playful skits on the almanack-maker Patridge, *Predictions for the year 1708; A Meditation upon a Broomstick*, with its masterly exposure of the platitudinous moraliser, "surely man is a broomstick;" and the *Direction to servants* which is marvellous of the author's power of observation and wit. Most famous of all is the *Modest Proposal*, very grim and gruesome. In *The Abolishing of Christianity in England*, there is an admirable and masterly example of irony. He gravely hopes that no reader will imagine him to stand up in real defence of Christianity, "such as used in the primitive times to have an influence on men's beliefs and actions". This, he goes on to show, would be "to dig up foundations, to destroy at one blow all the wit and half the learning of the kingdom". Truly there is the widest possible difference between the satire, as it was practiced by Swift, and satire as we find it in the co—adjutors, Steele and Addison. 'Ferocious', 'virulent', 'merciless', are adjectives which have constantly to be applied to Swift. There is 'no brother near the throne' of Jonathan Swift. He is unrivalled among English prose satirists.

With *The Rambler*, Samuel Johnson entered the ranks of the Periodical essayists. It follows the tradition of *The Spectator*, eschewing Politics, and dealing with questions of morals, or manners or literature. But it follows the tradition in a Johnsonian way, in general rather gravely ethical than bantering or satirical. Still there are character-sketches like Mrs. Busy, who in her thrift neglects nothing but her children. There are exposures of specific vices or foibles, like the paper on the Detractors, subdivided into Roarers, Whisperers and Moderators. The education of a fop is satirised, and the misery of the man who makes it his life-business to win and maintain the reputation of a wit among ladies is depicted with powerful strokes The relation of the sexes is discussed. Literary themes are handled also. Some of the papers in the *Rambler* show Johnson's well-grounded hatred and scorn of patronage. But, on the whole, Johnson's touch is heavy and in prose satire he has not many appreciators.

About the same time, in *The World* Moore afforded an op-

portunity to a satirist of rare gifts, the misunderstood and under-rated Lord Chesterfield. Truly 'He is a master of restrained irony; no one can give a finer point to a phrase'. Though his essays are a mere handful, he sweeps the whole gamut of social satire as it was understood by Addison. He satirises pride of birth, affectation, decorum, women who paint, quacks, duellists, men of honour, men who drink when they are not thirsty, though they would think it foolish to eat when they are not hungry. He ridicules the language of fine ladies with great effect. "A fine woman—under this head, I comprehend all fine gentlemen too, not knowing in truth where else to place them properly—is vastly obliged or vastly offended or vastly glad or vastly sorry. Large objects are vastly great, small ones are vastly little; and I had lately the pleasure to hear a fine woman pronounce by a happy metonymy, a very small gold snuff—box that was produced in company to be vastly pretty, because it was so vastly little". Chesterfield frowns on drunkards also, or 'siphons' as he called them.

Then we come to Oliver Goldsmith, widely known by the well—merited encomium of the epitaph Johnson wrote, as a man who tried nearly every species of writing and tried none that he did not adorn. He adorned satire also among the rest. As humourist and satirist, we know him best in ***The Vicar of Wakefield***. But he is the author of writings in which satire, instead of being merely incidental, forms the staple. He is seen at his best in ***The Citizen of the world.*** The plan of letters from a Chinese visitor to a friend in China, affords limitless opportunity for the display of satire, which might easily be made corrosive. But it is tempered by Goldsmith's habitual kindness. In the main, what he writes is not so much satire as good-natured and humourous comment. "By long travelling", says the citizen of the world, "I am taught to laugh at folly alone, and to find nothing ridiculous, but villainy and vice'. And herein he speaks for Goldsmith; for it is folly, villainy and vice that he satirises. Though he makes no serious effort to maintain consistently the Chinese point of view, it helps him occasionally to give an original turn to well—known themes. When the Citizen of the World examines Westminister Abbey in company with the Man in Black, he is much impressed by the tombs of the illustrious dead. Surprised to learn that an especially beautiful monument commemorates neither a king, nor a warrior, nor a poet, he asks: "what is the great man who lies here, particularly remarkable for?". 'Remarkable, sir!'

said my companion; 'why, Sir, the gentleman that lies here, is remarkable, very remarkable—for a tomb in the Westminister Abbey." Like the sensible man as he really was (notwithstanding the inspired idiot theory), Goldsmith satirises especially the flaws in the things he best knows. He, a writer, turns as his predecessors had done again and again to literature. In the club of Authors, he exposes the jealousies and conceits of the craft of letters. He ridicules the phrase 'the republic of letters' as applied to a group "where every member is desirous of governing and none willing to obey".

The stream of essay periodicals flowed on continuously all through the 18th. century and social satire was always an element in it, till at last a few years after, we find Politics in the ascendant. The accession of George iii, followed by his determined struggle to rule by favourites and to strengthen the prerogative of the crown, gave a keen edge to the question at issue between the parties. Smollett, a good novelist, supported the Bute adminstration in '*The Breton*, but was utterly overwhelmed by the far more skilful work of John Wilkes in *The North Breton*; and Wilkes deserves more credit, in the literary sense, than he has received; but the account is more than overbalanced by the notoriety he won, by his inspiring criticism of the King's speech in *The North Breton*. His highest distinction is that "He rang the bell for the greatest of English political satirists; for the royal and ministerial persecution of Wilkes supplies a large part of the inspiration of Junius".

In the 19th. century, in prose as a whole, satire is generally a subordinate ingredient; but there are two or three writers of distinction in whom it is predominant. William Make-peace Thackeray, especially as a contributor to *Fraiser's Magazine* and to *Punch*, is among the greatest satirists of the 19th century. To both journals, his contributions were numerous and were prevailingly satirical;and in each case, there is one work, which stands out conspicuous and overshadows all the rest. *Barry Lyndon*, published serially, ranks among the works which shed lustre on *Fraiser's Magazine;* and *The Book of Snobs* which conferred honour even upon the most attractive of comic journals. Thackeray was a close student of the 18th century, and he was certainly influenced by the essayists in the choice of a domain of satire. The Queen Anne essayists dealt with the minor morals, and Thackeray fixed upon, not the seven deadly sins, but the forty odd meannesses, which he seems to regard as scarcely less deadly. "He who meanly admires mean things, is

a snob", he says; and in forty—five successive papers, he deals with so many groups or types of of snobbery. To admire is natural to man; but the admired should be admirable. There is much satire scattered through the other miscellaneous writings of Thackeray—in ***The Sketches and Travels in London***.

After Thackeray, a considerable time elapsed, before any noteworthy satire appeared. There is much satire buried in the pages of various journals and magazines, especially in those of *Punch*. But in that kindly periodical, humour predominates over satire, and it seldom shows the seriousness of purpose that marks ***The Book of Snobs***. Mainly the work of Douglas Jerrold and other contributors was ephemeral and much of it was laughable burlesque rather than satire. Though there were small, small revivals in distinguished writers like Mathew Arnold and Samuel Butler, no full—fledged revival is noticed.

Thus we have satires distributed throughout all ages and all times; and ever since the periodical essay has come into being, it has never been silent on the vices and absurdities of the times. Contemporary religious corruptions, moral disabilities, social evils, and political faction served as subjects for satire; and in essentials, human nature being invariable, and so long as men are men, satire in popular writing is bound to exist, for the desire for correction is strongly inherent in man.

An excited, middle-aged woman rushed into the police-station and accosted the inspector on duty.

"Where's my Joe?" she demanded.

"Beg pardon, Madam—dog, I presume?" said the inspector.

"Don't you dare to presume anything of the kind," snapped the woman. "Dog, indeed! No, sir, husband-my husband. He's missing, disappeared, decamped—"

"you don't say so?"

"I'll have you to understand that I do say so. How dare you sit there and contradict me?"

"My dear Madam—!"

"How dare you call me your dear madam? Do you imagine I came here to be insulted? I tell you my husband has decamped, and you sit like a dummy! What do you think of that?".

"Well, Madam" replied the inspector, 'I haven't the pleasure of your husband's acquaintance, but I should say he is a very wise man".

Midnight Murder in the 'Blue Mountain.'

(P. C. Thomas, IV. U. C.)

One dark summer night I was descending the Nilgiri hills in the Blue mountain Express. An extraordinary storm raged in the lofty conference of the guarding Ghats of the Deccan plateau. Violent whirlwinds tore the sycamores and the Eucalyptus down to the roots. There was husbandry in heaven and their candles were out. Wind and weather rose against man and beast. Routed samburs and cheetahs in wild consternation fled for life. Stampeded race-horses swept down the descent; howling jackals hooting at the hoofed animals furtively crept to their caves for safety. An occasional roar of a tigress prowling for prey and plunder filled the scene with fear and trembling. The un toward storm detained in his lonely hut "the eager sportsman with line and rifle, keen on spending a holiday". Hushed amidst the roar of the hurricane and the "pelting of the pitiless storm", man realized Nature was yet to he conquered.

The Express whistled down the declivities of the Ooty hills. I was seated in a third-class compartment. The room was crowded, passengers were pressed and piled. Some had to yield their discretionary laps to indiscriminate occupants, and even women were not exempt from this indignity of bearing burden at the wrong corners. They did not grumble, however. Such the state of affairs is bound to remain until Sister Mira Bai succeeds in converting railway bogeys into running Canaan. Stoically, philosophically, I resigned to my fate and bug-bite. The Mail sped on. The Mountain-railway presented a picturesque panorama of hills and dales, precipitous sides and cavernous valleys. As the train emerged out of tragic tunnels, sighs of relief escaped our lips, and suspended breath began to come and go, only to stop again as the running monster swept over yawning chasms. Such were the negotiating lines over which the 'Blue mountain' passed on the same summer night—that fatal night!

I had heard of mysterious phantom-riders, clad in dark cloak, faces masked, plying these mysterious hills in search of prey. They formed a ferocious fold of freemasonry, the like of which Rob Roy's Scotland or Ibrahim Beg's Afghanistan had not witnessed.

Above, on the lofty heights of Ooty hills, the summer seat of the Madras Government, peace prevailed. Rajahs and Zamindars, suffocated below, flocked to this Queen of Hill Stations for some rarefied summer air. The whole Provincial bureaucracy and the *elite* of the Presidency had stationed themselves there, witnessing races and killing tigers. Ooty was busy. Fruits were ripe. Ladies in high-skirts and with naked arms thronged round bonnet-shops and vegetable-stalls. Ravishing racers proffered by John-Bull-Jacks and preferred by jolly Jills enjoyed their Elysium in this Sportsman's Paradise. Down below, in the fertile valleys where Edenic verdure spread in profusion, farmers were busy gathering. Content sat on their brows; they smiled satisfaction. Merry house-wives gossiped over the plenty heaped under their roofs Spirited little striplings fished in the small rivulets that ran by and scattered their prizes on the green mossy banks. Innocent peasant girls, half-naked, in virgin innocence and primitive simplicity, roamed about the woods gathering apples and tomatoes for their *durais* up on high. Narrow nationalism was replaced by international interdependence and cosmopolitan co-operation.—But, on the steep slopes, murder reigned—carnage and pillage, riding and recketeering, rape and robbery.

Ootacamond to Coimbatore is fifty miles and three hours and thirty-five minutes' run. At Wellington most of my compartment companions got down. One mile, and six minutes more, we reached Coonoor, the health—station of breeze and beverage, Russel's institute and Russel vipers. The platform was unusually thin; I was left alone in the compartment. Alone, I began to feel lonely. As the Express resumed its 'non-stop flight' over the green pastures and still waters, I thought of its forging a way "through the valley of the shadow of death.' I felt a presentiment of approaching evil; my heart palpitated. I smelt treachery in the very breeze that blew. Images and incidents reeled in my imagination. "Present fears are less than horrible imaginings", the unrelenting Scottish criminal was justified in saying. But I was not a criminal yet.

A week previously, a Coimbatore friend and I had been to Mysore on the auspicious occasion of the celebration of the forty-seventh birth-day of His Highness the Maha-Rajah of Mysore. The "land of shimmering gold and sweet scented sandal wood" presented a splendid spectacle in joining hands to offer loyal felicitations and cordial congratulations to its illustrious sovereign. An unexpected wire took my friend back with promises from me to call

on him at his residence at Coimbatore. Thus I was alone hurrying to meet him. *Homme propose: Dieu dispose.* When we parted I was an honourable, upright man with the 'hound of heaven' tranquil in me and I had not meddled with the sixth commandment. The muddled mundane govermnent I have succeeded in muffling. But in the fulness of time I shall be called upon to answer the deed before the infallible tribunal of Heaven's impartial plenipotentiaries, and I pray, the wrath of the Thunderer may not fall heavy upon me and the "peace that passeth understanding" may not pass me by.

To relieve the tedium of solitary imprisonment I turned to Tennyson. I was absorbed in 'Oenone'. The door was bolted and the blinds were on.

Humming a triumphant martial tune, my treacherous assailant entered, and with poniard raised approached me. To stab was certain. I feared, I funked, I fell. Oh! cowards! "Conscience does make cowards of us all", or the lack of it. 'Lily-livered boy'! why not you rise to action, saying, "I fear not Goliath with a weaver's beam, because I know also life is a shuttle"? I was stabbed deep on the neck. Writhing in excruciating pain I shrieked, the pathos of which was sure to have rent the stoniest heart in sunder. But who was there to succour me in that enclosed wilderness of civilisation? I thought of the alarm-chain but my nerve-less hands lay helpless by me. Death was imminent; and with it came "the dread of something after death". The thought of "the undiscovered country from whose bourne no traveller returns" puzzled my mind. Hell and Heaven grew vivid before my eyes; but I turned away from both in disgust, fully aware that I neither deserved the one nor merited the other. The world was my sole source and soul's solace. I had to thoroughly exploit the quarry I stood on before I could step either way. Iron resolve and steel heart, admirable indeed! Retaliation rung true in me, revenge was my religion; vendetta, my vedanta. Masterly mustering up the fast-ebbing strength, I raised my right arm, got it in full swing and gave a stunning blow at the antagonist still perching on me. And then, with a reverberating roar, rolled back my assailant—a mosquito!

(*The slight error in my chronograph, if the reader can detect any, the writer hopes, will be excused.*)

"Vimma's" Consultation.

(A. P. B. N.)

It was only natural that I felt rather fidgety when she pirouetted into my study, humming a soft tune, for the friendship between us that had begun half a decade ago was developing into a sort of sentimental attachment towards each other. In all primary matters, she used to consult me, and though often I used to hold the diametriaclly opposite view, she emerged out triumphant in the end. But, of course, this is excusable, for we, poor men, have begun to acknowledge the weaker sex as the really stronger sex.

"Hullo! Vimma, come in. Do have a seat," and I offered her a chair. "Thanks," said she, "but don't you think that you should have the decency of mind to call me Miss"?

I was not to be laid low by these mischievous remarks. "Alright, Vimma, that is alright; but to what am I to ascribe this rare visit of yours into this humble room of your...I mean," I faltered in my speech.

Vimma's eyes twinkled and she laughed aloud, "You see, I have made up my mind. I am going to take Chemistry as one of my optionals."

Great God! Then all the flood-gates of my memory were opened automatically by this decision of hers. How could I convince myself that this tender, fragile, beautiful creature was going to soil herself and her dress and her beauty by inhaling poisonous fumes and dealing in staining acids? Would not her soft collar-bone be dislocated by bending over heated flasks and untidy test tubes? I was determined to have my say on the matter.

"Oh! My dear Vimma, consider well before you take this false step. Mind you, your face would be full of blotches and pimples as a result of obnoxious gases bombarding against your cheeks. Further, I am afraid that the poisonous fumes of phosphorous may cause a dislocation of your jaw-bones. This disease is generally called "necrosis....."

Vimma began to evince interest in my per-oration and I continued:— "Listen, Vimma. Suppose you go into the laboratory and then you are asked to prepare chlorine. Of course, you add sulphuric acid to some manganese dioxide in a flask, and all that. The pungent—smelling, ugly-coloured chlorine might come into

contact with the moisture in your hair, and form hydrochlori and hypochlorous acids, the latter of which, decomposing into the former and atomic oxygen, may oxidise the crowning glory of woman into a brittle or powder-like grey substance. What then could be your boast of having such a glorious pigtail. Oh! I dread to think of it.

"Similarly too in the case of sulphur dioxide. But in this case, sulphuric acid and nascent hydrogen are formed and the latter reduces things like hair. So you see to what dangers you expose yourself."

Vimma nodded acquies cance.

"I believe you have heard that phosphorous is an essential ingredient of the human brain, existing in organic combinations. But phosphorous as an element is extremely poisonous and half a grain can fetch you a passport to the land of the Blessed. It is, of course, admissible that you might disbelieve what I say about this alarming poisonousness of phosphorous and you might be tempted to partake of it in small doses as a short-cut to high-power brains and sharp intelligence. The compounds of phosphorous also are very poisonous.

"Standing on a par with this solid Death, is the gaseous Suffocationist, I mean, Carbon Monoxide. When you inhale, air is drawn into your lungs, and there 3 to 4% of Carbon dioxide is added to it and it is deprived of 4 to 5% of its oxygen. This oxygen, withdrawn from the air by your lungs, is absorbed by the crystalline substances of the corpuscles of the blood called 'haemoglobin' forming oxy haemoglobin which is responsibible for the red colour of the arterial blood. Carbon monoxide has the unique property of usurping the place of this oxygen. Thus a new compound, which acts as a narcotic poison is formed with the haemoglobin, which soon causes death. The presence of this gas in the atmosphere to a very small extent (nearly 2% of co.) produces unconsciousness. In France suicide by inhaling this gas was not at all uncommon. May you not be tempted to follow in the wake of the French! But if you mean to join the college which is my *alma mater*, then I need not entertain any such fears for the generous Chemistry lecturer proclaims to the whole class that carbon monxoide, being a poisonous gas, should not be inhaled and that there is no use of complaining to him about its noxious effects after you are dead!

"Then there is the possibility of your being misunderstood. Nitric acid which might fall on your fingers while doing experiments combines with the organic matter of the hand, and xanthoproteic acid is formed. This produces a yellow permanent stain, which to appearance is such

that it closely resembles the stain on the fingers of cigarette-smoking veterans. Again, precipitated silver when in a very finely divided condition might stick to your palm and a black but washable stain is produced. Now think of it. Would anybody believe that silver has been responsible for this dark stain,—silver, white shining smiling silver?

"You will sometimes have experiments to do with Aqua Regia, or "Royal water", which alone is capable of dissolving the noble metal gold, "the king of metals". This is prepared by adding two parts of nitric acid to four parts of hydro chloric acid. As you bend over the experiment table, it may happen that your gold pendant dips into the vessel containing Aqua Regia. Nitric acid, in presence of gold, liberates chlorine from the other acidt This chlorine, being in a nascen. condition,is very active and combines with gold to form gold chloride. Gold is then said to dissolve. What a pity would it be to see your ornaments slowly dissolving away! Heaven forbid!"

Vimma looked at her necklace, fondled it and again turned to me in a rapt attention. Already, I thought, I was making an impression upon her.

"Ah! I forgot to tell you one important danger. As usual every academic institution is a breeding-place of "sentimentalisms". Supposing some student, an admirer of yours, takes it into his head to ingratiate himself with you. If he be a first group chappie, he would naturally sprinkle some solution of nitrogen triodide on your path and hurry to your assistance as you scream with fear when you walk over this impertinent iodide. Ammonia in solution reacts with a strong alcoholic solution of iodine yielding the iodide of nitrogen. In solution this is perfectly harmless, but when dry, explodes violently on the slightest possible friction. The explosion take place when say, your saree-hem comes into contact with this compound.

"Hindus like you and me who have in our homes certain places kept apart sacred for serpents should abhor chemistry, for we are asked in the laboratory to dally with serpents. There is a substance known as mercuric sulphocyanide which on heating literally evolves serpents.—real, lifelike serpents that make a hissing sound and seem to come towards you to bite you. When combustion has taken place, something like a slough, glistening and glimmering, is left behind. Conical sticks of this sulphocyanide are sold in the bazar as "Pharoah's Serpents". To speak the naked truth, one cannot conscientiously attend chemistry lectures; so bewildering is chemcial

nomenclature. When the learned professor speaks of "haematite" you might think of the civilization of the African hemitic race; "franklinite" will perhaps recall to you the late Benjamin Franklin and his activities. Palladium might make your mind dwell upon the feasibility of having a paladin at your beck and call; the kingdom of Columbia and the classi. cal Tantalus may occupy your imagination as you hear that Columbium and Tantalum belong to the same family, while the vision of William Kaiser may come before your mind's eye as the lecturer expatiates on Kieserite; with dread you may shudder as you listen to the properties of "wulfnite" (for the wolf is no pet animal);'orpiment'would induce your tongue to water profusely since its pronunciation is like that of "peppermint" and you might inwardly shiver with a repulsive fear as you are made to understand that charcoal is prepared by the destructive distillation of human blood.

Equally bwildering is Physics also; perhaps it is perverse to a high degree. What a shock would your ideology experience if you are told that there exists in this world the phenomenon of diffusion; a lighter gas residing in a lower stratum, while a gas of higher density goes up when the two are mixed together. When you are shown that pale colouration in the crookes tube as a vapour is rarefied there,won't your superstition as to the existence of ghosts be confirmed.? Looking through the spectrometer at the solar spectrum, how can you account for the dark lines seen there? Is it not a contradiction to your conception of the sun as an unstigmatic brilliant orb?

Coming to practical details, I can assure you that the litmus won't turn red, the tangent screw won't work, the manometer would be leaky and siliver chloride will not be precipitated ——"

Vimma Interrupted me. "Thank you,"said she, "Thank you for your illuminating lecture. I have made up my mind?"

"What be it?" I eagerly put in.

"I am going to be a first-group student"

Before I could recover from this verbal blow, she rustled out of my study humming a soft tune.

"May you get Zero in your examinations!". I bawled out, being completely exasperated.

A Timely Warning.

(B. M. Komattil—II. U. C.)

It was evening. The golden rays of the setting sun piercing spearlike through the foliage cast an unearthly radiance over the landscape. A soft breeze sprang up, cooling the burning air after the heat of the day and bringing with it the odours of a thousand flowers. A regal glory of shifting colours blazed on the brow of evening. The sky presented a charming spectacle. Gradually the aspect of the heavens began to change. Thick masses of dark clouds appeared in the sky. The soft breeze became wild and shrieking. The trees rocked backwards and forwards crashing their branches madly together. The massive clouds in the sky burst with a roar of thunder; and down came the rain in torrents twisting round and round, faster and faster, heavier and thicker, till there seemed no clear space in the air.

The roads seemed deserted except for a few stragglers and vagabonds. Among these went a man with hasty steps. He seemed not to feel the pelting of the wind and rain. He continued his way and reached a shop with a faint light inside. Before that shop stood a stripling of sixteen or seventeen. He appeared to be a pillar fixed on the spot. Such was the fury of the wind and rain that it was a wonder to see him standing there. But he seemed not to feel the awkwardness of his situation. Who was this youth? Why did he stand there alone, and for what purpose? Not to make a mystery of it, be it said that he was a picketing volunteer and the shop before which he stood was a liquor shop.

The wayfarer whose steps we have been following and whose name was Rama, halted before the shop and was about to enter it, when the volunteer with his hands clasped in supplication advanced a step forward and with piteous appeal entreated him to desist from entering the shop, and to satisfy his thirst by drinking coffee instead. Rama flew into a fury at these words, began to pour down a volley, of abuses and curses upon the volunteer, and brushing past the supplicant entered the shop.

Presently a second man and a third entered the shop; and more followed. Some heard the volunteer's appeals, some spurned him, some cursed him and some went back. When Rama entered the shop, a

loathesome spectacle presented itself before him. Bacchus held his high carnival there. It was vain to look for any signs of health or evidence of gladness. Disease, wretchedness and misery seemed to have taken the place into their keeping. The atmosphere, rendered physically pestilential by the fetid breaths of loathesome beggars, habitual drunkards and filthy vagrants, was morally polluted by the disgusting obscenities of conversation, ribald songs, shocking blasphemies and horrible imprecations. Upon the floor in one corner sprawled a fellow in a beastly state of intoxication giving vent to the most fearful imprecations on account of the nauseous vomit discharged by another from a stomach overladen with drink. A loathesome beggar, clad in rags and covered with filth, was vociferating a song of the gutter and picking vermin from off his garments The porter who picked up a scanty living by carrying heavy loads all day long was there to load his inside. The poor labourer exhausted by hard labour in the fields had come there to invest the little money he got by toil. The beggar who derived his small income begging from door to door was there to waste it away and make more room in his pouch. Besides these, there were the thief, the vagabond, and the afflicted and miserable. Some rich and aristocratic persons were also there. The majority of wealthy people however, would send their servants to procure high-class liquor which the indulgent shop-keepers sold in fine bottles at high prices. The few rich persons who were in the shop had come in disguise and with great caution, because they were young people and were afraid that if their parents or other members of the family came to know of it they would be severely taken to task. To procure liquor no means was left untried. Every article of domestic confort, even to the smallest and meanest portions of raiment, was carried to the shop and pawned to obtain a dram of drink. If liquor had been milk or the elixir of life instead of the bane and poison which it is, such pains would not have been displayed to procure it.

Rama was a stranger to the shop and to that country. He was in affluent circumstances, and used to drink only high—class liquor in gaily-labelled bottles procured from big shops. He had come to the village on business and when evening came on he sorely missed his bottle. He found no big shops. So he determined to enter the best among the low shops. The sight of the occupants inside, the obscenity of their conversation, the foulness of the place, all produced a feeling of disgust which he did not take the trouble of concealing. The volunteer saw this, and collecting all the powers

of persuasion he could command, he addressed him thus from outside:—

"'Dear brother! maddening, maddening, as well as death—dealing, is the influence of drink. Men forget their wives, women their husbands, and children their aged parents, and haunt the liquor shops. There the labourer expends the little money he has got by hard labour which ought to have saved a whole family from utter penury, and when after he has drunk to his heart's content he returns home his wife and children gather round him hoping that he has brought something to allay their hunger. Then he gets wild with intoxication and curses and beats them. Later when he has become sober he regrets his madness. The next day the same thing happens. I know the instance of a man of thirty—five or forty. He was healthy, handsome and majestic in appearance. He soon fell a victim to the evil habit of drinking. Day by day he grew emaciated, haggard in countenance, with blear eyes, trembling in every limb. He was hardly forty, but looked sixty. He might have continued to be a happy healthy man had he not fallen a victim to drink. Yet he persisted in saying that drink gave him no harm, but did him good. Drink consumed his property, reduced him to rags; it made him a skeleton, pulled out his teeth, dimmed the fire of his eyes, and heaped upon him all kinds of diseases until at last he died at the age of forty.

"These are the effects of liquor. It is strong drink that destroys domestic peace, ruins female virtue, conducts the tradesman to ruin, opens the gates of the mad house, throws chains around the criminal, inspires the wicked with courage to perpetrate crimes, and places a bar across the portals of Heaven. From the liquor glass myriads have drunk damnation. Drink is the cause of strife, of disease and death. The anguish of neglected wives, the piteous cries of children famishing through want of food, the last prayer of the malefactor upon the gibbet, the anathema of the felon whose chains clank in the prison-yard, the woes of an existence lingered out in the workhouse, the howls of lunatics, the dying murmurs of suicide, the remorseful whisperings of the lost girl's conscience, the wounds, the tears, the oaths, the shrieks the screams, the wails—all, all the tokens of human misery which now exist before you, are brought about by drink"

When Rama heard these words he stayed no longer. His conscience smote him for his past conduct. He got down from the shop and asking pardon for his objurgations went away.

THE LITERARY UNION.

The Literary Union was put into working order early in the term with the following office-bearers:—

Ex officio President: The Principal

Vice-Presidents:

Mr. P. Ramanathan M. A.
„ V. Sankarankutty Menon B. A. (Hons)

Secretaries:

K. Govinda Menon (IV U. C.)
T. C. Balakrishna Menon (I. U. C.)

Committee Members:

N. Mir Hussain (IV. U. C.)
I. Kesava Menon (III. U. C)
E. M. S. Namboodripad (III. U. C.)
A. Devan Nair (II. U. C.)
P. P. Vaithyanathan (II. U. C.)
T. F. Joseph (I U. C.)

Inaugural address—The inaugural address was delivered on July 10, by Mr. A R. Edington, a first-rate engineer from Edinburgh. He spoke on 'The Broad Gauge and its Economic Importance', referring to such mighty issues as the Cochin Harbour Scheme and the Trichur—Kollengode connection Project. The speech was full of substance and very instructive.

Dr. Poduval's Address.—On the 17th of July, a general address on 'Some Aspects of Education' was given to the members of the Union by Captain A. R. Poduval, M. R. C. S; L. R. C. P; the Principal presiding. With his characteristic raciness of diction and wise practicality enriched by wit and anecdote, Captain Poduval exercised his spell upon the juvenile audience, touching lightly upon topics like economic prudence, curtailing the growing daily wants, cultivating a healthy constitution, the development of indigenous handicrafts, and the acquirement of a consistent character. The members of the Union are thankful to him for his wise suggestions.

Maulana Zaffar Ali Khan's speech—On the 17th of August, the distinguished national worker and journalist, Maulana Zaffar Ali Khan, paid us a visit, and was conducted to the stage-hall where the Staff and the students of the College, with a fair sprinkling of the *elite* of the town, were eagerly awaiting him. The Maulana spoke on the current political problems of India, and referred among other things to the policy of White Imperialism, the Gandhi-Irwin pact, the communal tension, the curses of orthodox untouchability and unapproachability. Every word was stamped with sincerity and made an abiding impression on the audience.

Greetings to the Principal*:--** On the 12 th. of August the Staff and the students of theCollege assembled in the hall to convey their cordial felicitations to Rev. Fr. J. Palocaran. M. A. (Edin.) Principal and ***Ex officio President of the Union, on the eve of his Patron Saints' day. After an exquisite array of "Mangala Slokas", an address, printed on Khadi, was presented to him. Prof. S. Rama Iyer, M. A. L.T. wished the Principal on behalf of the Staff and about half a dozen members of the Union spoke for the students. Our beloved Principal then rose amidst cheers, and with his native urbanity accepted the good wishes in the right spirit. He held aloft to us the ideals of intensive and sustained effort and a steady character.

ORDINARY MEETINGS

23rd July, 1931.

Subject: "The Cult of Khaddar"
Essayist: K. Balakrishna Marar (cl. IV)
Chairman; Mr. E. Ikkanda Warrier, B. A. B. L; M. L. C.

31st July.

Subjeet: "വിദ്യാൎത്ഥികളും രാഷ്ട്രീയബോധവും"
Essayist: P. Sankaran Elayath (cl. IV)
Chairman: Mr. A. Rama Poduval, B.A; B.L.

5 th. August

Subje-t: Power of the Ptatform versus the Power of the Press.
Opener: N. T. Uthup (cl. IV)
Opposer: K. M. Mathai (cl. IV)
Chairman: Mr. A. E. James, M. A. L. T.

20th. August

Subject: സമുദായവ്യക്തിത്വം ആവശ്യമോ അല്ലയോ?
Opener; K. K. Kunjunny Menon (cl. III)
Opposer: V. Koman Nair (cl. I)
Chairman: Mr. K. V. Raghavan Nair.

Joint Secretaries,
K. Govinda Menon.
T. C. Balakrishna Menon.

A butcher who used to get mutton for commission sale from a slaughter—house, decided to set up a slaughter—house himself. He accordingly wired to the house with which he had done business;—"Don't send any more mutton. I am going to slaughter, myself."

The same day he got a telegram back:— "Don't commit suicide until all accounts are settled."

THE COLLEGE PASS LIST.

B. A. Degree Examination. March—April, 1931.

COMPLETE PASSES.

1. Narayanan P. K.
   2nd class in Part II Sanskrit & 1st class in Part iii.(9th in the Presidency in math.)
2. Balasubramanian T. V.
3. Job. V.
   2nd class in Part. III. [Economics.]
4. Krishnan Ezhuthachen V. R.
   1st class in Part III (2nd in the Presidency) [Economics.]
5. Madhava Menon V.
6. Sivaraman S.
7. Viswambaran T. R.
   2nd class in Part III. (Economics.)
8. Viswanathan T. S.
9. Hariharan N. S.
10. Krishna Iyer T. K.
11. Narayanan A.
    2nd class in Part II Sanskirt & 2nd class in Part III. [Economics.]
12. Parameswaran A. L.
13. Achuthan C.
14. J. V. Akkarapatty.
    2nd classs in Part. III. (Economics.)

PART OR PARTS PASSED.

1. Sankaran N. V. III
2. Krishnan P. V. II & III
   2nd class in Part. II. (Sanskirt) & 2nd class in Part. II. Mathe.]
3. Chandy K. L. I
4. Narayanan P. V. III
5. Philip T. A. I
6. Ramaier S. III
7. Abdulla P. I & III
   2nd class in Part. III. [Economics.]
8. Achuthan Nair V. II & III
9. Ayyappan Nair C. P. I
10. Appukuttan M. III
11. Balakrishnan Menon P. III
12. Devassykutty P. K. I & II
13. Kesava Kymal K. II & III
14. Madhava Menon K. II
15. Mahadevan V. M. I & III
16. Pylo P. J. II & III
17. Raphael K. K. III
18. Narayanan Nambisan T. II
19. Raman V. P. II & III
    2nd class in Part. III. [Economics.]
20. Sankaran K. G. III
21. George P. I. III
22. John A. V. III
23. Joseph K. J. III
24. Krishnan C. S. III
25. Krishna Warrier K. III
26. Kumaran Paniker C. P. III
27. Raphael K. T. I

Intermediate Examination.

FIRST CLASSES.

1 Achuthan C. (c e f)
2 Bhaskaran M. („)
3 Raman T. G. („)
4 Kunjunni K. K. (b c e f)
5 Kochappu P. A. (c e f)
6 Kunhankutten P. („)
7 Sangameswaran S. (e f)
8 Subramanian C. N. (c f)
9 Velayudhan E. S. (f)
10 Kesava Menon I. [f]
11 Rama Pisharody K. (c f)
11 Subramanian C. S. (c e)
13 Venkataraman M. S. (c f)
14 Sankaran Nambudiripad E. (b i)
15 Krishnan K. R. (f)
16 Sivasubramanian V. R.
17 Radhakrishnan E. P. (b)
18 Sankaran M. V.

SECOND CLASSES.

19 Anantharaman K. K.
20 Balakrishnan K. (f)
21 Ipe C. C. (f)
22 Joseph P. G. (c)
23 Krishnan T. C.
24 Madhavan Unni A. K. (f)
25 Parameswaran S. (f)
26 Ramankutti Ezhuthachen K.
27 Rama Menon K.
28 Sankara Varier K. V.
29 Venkatachalam V. D. (c)
30 Francis C. P. (f)
31 Gopalan P. (f)
32 Covindan F.
33 Mahadeva Iyer P. P. (f)
34 Narayana Marar T.
35 Ramanathan K. A. (c. f)
36 Sitaraman T. B. [f]
37 Srivatsan P. [f]
38 Subramanian M. K. [f]
39 Raghavan K. K.
40 Kelukutti Menon. P.
41 Kujipalu T. L.
42 Manikkankutti P. [f]
43 Paul Varghese T. [f]
44 Gopalan C.
45 Jacob. T. L.
46 Joseph C. E.
47 Krishnan K.
48 Louis C.
49 Poulome O. V.
50 Rama Menon. E.
51 Rama Menon K. P.
52 Achuthan K. T.
53 Alexander T. K. [g]
54 Chakko C. P.
55 Joseph M. V.
56 Ramachandran P. M.
57 Sankaran U.
58 Thomas A. M.
59 Brahmadathan Nanbudiripad K. M.
60 Kandunni P. K. [g i]
61 Madhava Marar P.
62 Madhavan K. V.
63 Narayanan Nambudiri P. S. [b]
64 Subramanian T. S.

PART OR PARTS PASSED.

1	Chakko A. T.	I
2	Devassy K. M.	I & II
3	George P. C.	I
4	George T. T.	I
5	Gopala Menon V.	I
6	Govinda Menon K. M.	III
7	Krishnan T. A.	II & III
8	Kuriyan C. T.	I & II
9	Madhavan M.	I & II
10	Madhavan V.	I & III
11	Narayanan Nanbisan K. V.	II
12	Narayanan Nanbisan N.	II&III
13	Porinchu M. A.	I & III
14	Raghavan M.	I & III
15	Raphael V. A.	I
16	Sankaran T.	III
17	Sankaranarayanan T.	I
18	Seshan K. S.	II
19	Varghese M. L.	I & II
20	Ananthapadmanabhan T. S.	I & II
21	Balakrishnan A. P.	I & II
22	Damodaran N.	I & II
23	Godavarma Raja P. R.	I & II
24	Hari K. R.	I & II
25	Kuttikrishnan K.	I & I
26	Parameswaran A.	II
27	Sankara Menon K.	I & II
28	Viraraghavan A. V.	I & II
29	George T. U.	II
30	Vaidyanathan C. V.	I & II
31	Divakaran Nambudiripad K. C.	I &II
32	George P. P.	I
33	Mathew K. F.	I
34	Appan K. S.	II
35	Kesavan K.	I & II
36	Devassy T.	I & II
37	Gopala Menon K.	I & II
38	Joseph V. U.	I
39	Mathew K. V.	I & II
40	Porinchoo T. O.	I & II
41	Sridaraan P.	I & II
42	Velayudha Menon M.	I & II
43	Zachariah P. Z.	I
44	Krishnan E. P.	I & II
45	Allesu M. P.	I & II
46	Antony P. T.	II & III
47	Devassy P. K.	I
48	Govindan K. K.	II
49	Joseph C. A.	I & II
50	Padmanabhan M.	I
51	Govindakutti U.	I & II
52	Krishnankutti K.	II
53	Krishnan Nambudiri M. S.	I & II
54	Viraraghavan T. V.	I & II

Distinctions

a = English; b = Second Langnage; c = Mathematics e = Physics;
f = Chemistry; g = Ancient History; h = Modern History; i = Indian History; j = Logic.

MUL
069539

THE COLLEGE DIARY.

May 1931.

Promotions—All the students of the Junior B. A. class were promoted. In the Junior Intermediate class out of 136 Students 6 were detained.

University Examination—125 students were sent up for the Intermediate Exam, of whom 64 secured full pass. In part I the percentage of passes was 84, in part II, 80; and in part III, 59. There were 18 First classes and 55distinctions. For the B. A. Degree Examination 46 were sent up for the whole Exam. There were 16 full passes. In part I the percentage of passes was 48, in part II 71 and in part III 77. In part II (Sanskrit) there were 3 Second classes and in part III (Mathematics) I First class and I Second class & in Economics I First class and 6 Second classes, P. K. Narayanan and V. R. Krishnan Ezhuthachen taking rank as 9th. & 2 nd. in the Presidency in Mathematics and Economics respectively.

17—6—31.

The College reopened after the long vacation. There were 159 admissions in Junior Intermediate and 80 in Junior B. A. The total strength of the College this year is 419, IV U. C. 56, III U. C. 80, II U. C. 124 & I U, C. 159. *Staff.* Messrs. N. S. Venguswamy B. A. (Hons) (Eng. Tutor), V. Krishna Menon B. A. (Hons) (Physics asst Lecturer). P. Krishnan Kartha B. A. (Mal. asst. Lecturer) and P. P. Thomas B. A, (Chemistry Demonstrator) left the College. Messrs. V. Sankarankutty Menon B. A. (Hons) (Old boy), P. C. Devassia B. A., V. K. Chacko B. A. (Old boy) and Rev. Joseph Kallingal M. A. were appointed as Eng. Tutor, Mal. asst. Lecturer, Chemistry Demonstrator and Physics asst. Lecturer respectively.

3—7—'31.

St. Thomas' Day.

13—8—'31.

Feast of the Patron Saint of the Principal—meeting—'At Home' by Staff.

1—9'—31.

College reopened after Onam.

9—9—'31.

First Term Exam.

14—9—'31.

September University Exam.

16—9—'81.

Second Term Commences.

Mr. JOSEPH PETTA,

M. A., M. L. C.

ഭൂഷന്റെ കത്തുകൾ.

I.*

ഭരണനല്ലൂർ,
26-9-

പ്രിയ സ്നേഹിതാ,

ഇനി കുറച്ചു ദിവസത്തേക്കു നിങ്ങൾക്കു ക്രമത്തിനു കത്തയക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു സംശയമാണു്. തിരഞ്ഞെടുപ്പിനുള്ള തിരക്കിനിടയിൽ ഇടവും വലവും തിരിയുവാൻ ഇടയില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നതു്. എന്തൊ കഥ! വരുന്ന മാസം 5-ാംനു-യാണു തിരഞ്ഞെടുപ്പു്. അതിനിടക്കു എത്ര ആളുകളെ കാണണം, എന്തെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ നടത്തണം! ഈ 'ബഹള'ത്തിനിടക്കു നിങ്ങൾക്കു എഴുത്തയക്കുവാൻ മറക്കുകയെന്നതു ഒട്ടും അസംഭവ്യമല്ലല്ലൊ. തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാര്യത്തിൽ എനിക്കുള്ള ചുമതലയെന്തെന്നോ? കൊള്ളാം, നിയമനിർമ്മാണസഭയിലേക്കു ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽനിന്നു ഒരു പ്രതിനിധിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ എനിക്കൊന്നും പ്രവൃത്തിക്കുവാനില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എതൊരു വിഷയത്തിലാണു ഞാൻ പരിശ്രമിക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളതു്?

ഞങ്ങളുടെ നിയോജകമണ്ഡലത്തിലെ സ്ഥാനാർത്ഥികൾ രണ്ടുപേരും രണ്ടു മഹാരഥന്മാർ തന്നെയാണു്. ഓത്തോടത്തു ബ്രഹ്മദത്തൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടു ഭരണനല്ലൂരിലെ ഒരേ ഒരു വലിയ ജന്മിയാണു്. വോട്ടധികാരമുള്ളവരിൽ അധികംപേരും നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ കുടിയാന്മാരും ആശ്രിതന്മാരുമാകുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു എതിരായി നില്ക്കുന്ന ഹൈക്കോർട്ടുവക്കീൽ മിസ്റ്റർ ഥോമസ്സു ധനസ്ഥിതിയിൽ നമ്പൂതിരിപ്പാടിനേക്കാൾ താഴെയാണെങ്കിൽ ജനസ്വാധീനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ അതിശയിക്കുന്നുണ്ടു്. കൂടാതെ ഭരണനല്ലൂർ നിവാസികളിൽ അധികംപേരും കേസ്സുസംബന്ധമായും മററും മിസ്റ്റർ ഥോമസ്സുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുമാണിരിക്കുന്നതു്. രണ്ടുകൂട്ടരും എന്തു തന്നെ നഷ്ടം വന്നാലും അവസാനംവരെ പരിശ്രമിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങിയിട്ടുമുണ്ടു്. ഈ രണ്ടു തുല്യബലന്മാർ തമ്മിലുള്ള മത്സരം അസ്മാദൃശക്കു അത്യന്തം രസാവഹമായിരിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

വ്യക്തിപരമായി പറയുകയാണെങ്കിൽ രണ്ടുപേരും തമ്മിൽ എനിക്കു വ്യത്യാസമില്ല. നമ്പൂതിരിപ്പാടു എന്റെ ജന്മിയും അടുത്ത അയൽപക്കക്കാരനുമാണെങ്കിൽ മിസ്റ്റർ ഥോമസ്സു ഒരു കാലത്തു എന്റെ സതീർത്ഥ്യനും സ്നേഹിതനുമായിരുന്നു. തന്മൂലം രണ്ടുപേരേയും സഹായിക്കുവാൻ ഞാൻ നിർബ്ബന്ധിതനാണു്. ഈ ധർമ്മസങ്കടത്തിൽ ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന നയമെന്തെന്നു അടുത്തു കഴിഞ്ഞ ഒരു സംഭവം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്.

കഴിഞ്ഞ ഞായറാഴ്ച ഉച്ചതിരിഞ്ഞു

---

* ഈ കത്തു ഭൂതിഭൂഷൻ ഭരണനല്ലൂരിലെ നാട്ടുകാര്യസ്ഥനെന്നനിലയിൽ അറിയപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങിയ കാലത്തു എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണു്.

(പി. യസ്. ഈ. പ്രസാധകൻ).

ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങാൻ തയ്യാറായി നില്ക്കുമ്പോൾ നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ കാർ പടിക്കൽ വന്നുനിന്നു. ഓത്തേടത്തു പ്രധാന കാര്യസ്ഥൻ കുഞ്ഞുണ്ണിമേനോൻ കാറിൽനിന്നു ഇറങ്ങിവന്നു എന്നെ മനക്കലേക്കു അപ്പോൾ തന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുചെല്ലുവാൻ കല്പനയായതനുസരിച്ചു കാറുംകൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ളതാണെന്നു പറഞ്ഞു. കണ്ടില്ലേ കാര്യത്തിന്റെ മാറ്റം? മറ്റൊരവസരത്തിലായിരുന്നെങ്കിൽ ഒന്നു 'മുഖം കാണിക്കു'വാൻ എന്തെല്ലാം കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിക്കണം! ഇപ്പോളിതാ അരക്കാൽ നാഴികപോലും നടക്കുവാൻ ഇടവരുത്താതെ കാറും കൊടുത്തയച്ചിരിക്കുന്നു.

നമ്പൂതിരിപ്പാടു ഞങ്ങളുടെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുതന്നേ നിന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹം എന്നെ കണ്ടപ്പോഴേക്കും അകത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി ഒരു കസേരയിലിരുത്തി. (മനക്കൽ ചെല്ലുന്ന ഇതരജാതിക്കാർ ഭക്ഷണസമയത്തു മാത്രമേ ഇരിക്കാറുള്ളുവെന്നു നിങ്ങൾ ഓർക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ) കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും 'കുട്ടിപ്പട്ടർ' കാപ്പിയും പലഹാരവും കൊണ്ടുവന്നു. ഞാൻ അപ്പോൾ തന്നെയാണു കാപ്പി കഴിച്ചതെന്നു പറഞ്ഞു ഒഴിവാൻ ശ്രമിച്ചതെല്ലാം വൃഥാവിലായി. "ഇതുകൊണ്ടു അജീർണ്ണം പിടിപെട്ടാൽ അതിന്നുള്ള ചികിത്സ ഞാൻ തന്നെ നടത്തിച്ചുകൊള്ളാം." എന്നു നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ ഔദാര്യം എന്റെ വിനയത്തെ കീഴടക്കി.

ലഘുഭക്ഷണാനന്തരം നമ്പൂതിരിപ്പാടു എന്നെ വരുത്തുവാനുള്ള കാരണം വെളിവാക്കി. "ഞാൻ ഈ നിയോജകമണ്ഡലത്തിലെ ഒരു സ്ഥാനാർത്ഥിയായി നില്ക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചതു അതിന്നു നാട്ടുകാരുടെ പൂർണ്ണമായ ആനുകൂല്യമുണ്ടാകുമെന്നുള്ള വിശ്വാസംകൊണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ വിശ്വാസത്തിന്നു ഇപ്പോൾ അല്പം ഇളക്കം തട്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കുടിയാന്മാരിൽ തന്നെ ചിലർ ഝോസിനെ സഹായിക്കുവാൻ ഒരുക്കമുണ്ടെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുവാനാണു ഭ്രഷനെ വരുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. നിങ്ങളെല്ലാം എനിക്കനുകൂലമായിട്ടു മാത്രമേ വോട്ടുചെയ്യുകയുള്ളുവെന്നു എനിക്കു നിശ്ചയമുണ്ടു്. എന്നാൽ നിങ്ങളിൽനിന്നു അത്രമാത്രമല്ല ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇക്കാര്യത്തിന്നുവേണ്ടി എന്റെ ഏജന്റുമാരോടൊപ്പം നിങ്ങളും പരിശ്രമിക്കണം. ആളുകളെ കാര്യം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഭ്രഷന്നു ഒരു പ്രത്യേക സാമർത്ഥ്യമുണ്ടെന്നു എനിക്കറിയാം."

ഞാൻ അവസരത്തിന്നനുസരിച്ചു ഗൌരവഭാവത്തിൽ മറുപടി പറഞ്ഞു: "ഞങ്ങളും ഞങ്ങളുടെ സ്വാധീനശക്തിയും —ഞങ്ങൾക്കു അങ്ങിനെ വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ— ഇവിടേക്കധീനമാണു്. ഞാൻ കാണുന്ന വോട്ടർമാരെയെല്ലാം കാര്യം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കയുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ആളുകൾ എന്തു കണ്ടിട്ടാണു ഝോസിന്നു വോട്ടുചെയ്യുവാൻ ഒരുങ്ങുന്നതെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. കൊല്ലത്തിൽ പത്തരമാസവും ശൈവപുരം കോടതിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഒരു വക്കീൽ ഭരണനല്ലൂരിലെ സ്ഥാനാർത്ഥിയാകുന്നതിൽ എന്തൊരർത്ഥമാണുള്ളതു്? ഒരു പറക്കു നിലമെങ്കിലും പണിയിക്കുകയോ കൃഷിക്കാരുമായി ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഇടപെടുകയോ ചെയ്യാത്ത ഒരാൾ ഈ നാട്ടിലെ കർഷകന്മാരുടെ ആവശ്യങ്ങളേയും ആവലാതികളേയും എത്രമാത്രം ശുഷ്കാന്തി

യോട്ടം അനുഭവജ്ഞതയോട്ടംകൂടി നിയമനിമ്മാണസഭയിൽ അവതരിപ്പിക്കും? എന്നാൽ ഇവിടുത്തെ സ്ഥിതി ഇതിൽനിന്നു തീരെ വ്യത്യസ്തമാണെന്നും ഞാൻ അവരോട്ടപറയാറുണ്ട്. ഇവിടുന്നു ഏതു കാലവും നാട്ടിൽ താമസിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നാട്ടുകാരുടെ ആവശ്യങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കണ്ടറിയുന്നു. നാടിൻെറ നന്മതിന്മകൾ മററുള്ളവരേക്കാൾ അധികം തന്നെ ബാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നാട്ടിലേക്കു ഗുണകരമായ കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിഷ്കഷയോട്ടകൂടി പ്രയത്നിക്കുന്നതുമാണ്. കൂടാതെ തനിക്കു വിപരീതമായി പ്രവത്തിക്കുന്നവക്കു നാനാപ്രകാരത്തിലുമുള്ള കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടാക്കിത്തീക്കുവാൻ തിരുമേനിക്കു സാധിക്കുന്നതാണെന്നും ഞാൻ ജനങ്ങളെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്."

എൻെറ പ്രസംഗം തിരുമേനിക്കു വളരെ രസിച്ചുവെന്നാണു തോന്നുന്നത്. സംഭാഷണമദ്ധ്യത്തിൽവന്ന ആചാരലോപത്തെ അദ്ദേഹം ഗണിച്ചതേയില്ല. ഏററവും സന്തുഷ്ടഭാവത്തോട്ടകൂടി അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു, "ഇതു തന്നെയാണു ഭൃഷനെ ഈ വക കാര്യത്തിൽ ഏപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണം. ഈ വക സംഗതികൾ അറിഞ്ഞതിന്നുശേഷം ആളുകൾ ഡോസിനു വോട്ടുചെയ്യുമോ?"

ഞാൻ മറുപടിപറഞ്ഞു, "രണ്ടുദിവസം മുമ്പുവരെ ഞാനും ഇപ്രകാരം തന്നെയാണു കരുതിയിരുന്നത്. എന്നാൽ മിസ്റ്റർ ഡോസു പണസഞ്ചിയും കൊണ്ടാണു വോട്ടർമാരുടെ അടുത്തു ചെല്ലുന്നത്. പണംകണ്ടാൽ പിണവും വായ് പൊളിക്കുമല്ലൊ."

നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്നു കാര്യംമനസ്സിലായി. "പാസ്സുവമോ? എന്നാലിനി എന്താണു വേണ്ടതു്?" എന്നു അദ്ദേഹം അല്പം പരിഭ്രമത്തോട്ടകൂടി ചോദിച്ചു. ഇവിടെ ഒരു കാര്യംമാത്രമേ ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടിരുന്നുള്ളു. വജ്രത്തെ മുറിക്കണമെങ്കിൽ വജ്രം തന്നെ വേണം. 'കൈമടക്കാ'തെ കാര്യം നടക്കുകയില്ല. എന്നാൽ പണത്തിൻെറ കാര്യം വന്നപ്പോൾ തിരുമേനിയൊന്നു പരുങ്ങി. "വേറെ വഴിയൊന്നുമില്ലേ? നമുക്കെതിരായി പ്രവത്തിക്കുന്നവരെ ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ കഷ്ടപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണെന്നു ആളുകളെ പറഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കിയാൽ പോരെന്നുണ്ടോ?"

ഞാൻ: "മതിയാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. തങ്ങൾ ആക്കാണു വോട്ടുചെയ്യുതെന്നു ഒരു വിധത്തിലും മററുള്ളവക്കു അറിയുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്ന സംഗതി മിസ്റ്റർ ഡോസു ആളുകളെയെല്ലാം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. തിരുമേനിയെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നവരെല്ലാം നമുക്കനുകൂലമായി വോട്ടുചെയ്യാമെന്നു ഏല്ക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇവരിൽ വളരെപ്പേർ ഡോസിന്നു വോട്ടുചെയ്യുന്നതുമാണ്. ഇതാണു വക്കീലിൻെറ നയം."

നമ്പൂതിരിപ്പാട്: "ഏതായാലും കച്ചകെട്ടി പുറപ്പെട്ടില്ലേ? ഇനിയൊന്നു പയററി നോക്കുകതന്നെ. ഇതിന്നുവേണ്ടി ചെലവാകുന്ന സംഖ്യ ഞാൻ ഏതുവിധമെങ്കിലും ഈ കൃതഘ്നന്മാരായ കുടിയാന്മാരിൽനിന്നു പിരിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്യുകൊള്ളാം. ഭൃഷൻതന്നെ ഇതിന്നുവേണ്ടുന്ന ശ്രമങ്ങളെല്ലാം ചെയ്യുകൊള്ളണം."

ഞാൻ: "ഒരുകാര്യംകൂടി ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഡോസു ഇവിടത്തെക്കുറിച്ചു പലേ ആക്ഷേപങ്ങളുമടങ്ങിയ ലഘുപത്രികകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഇവ ജ

നങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പലേ തെററിദ്ധാരണകളും പരത്തിയേക്കാം. ഇവക്കു തക്കതായ സമാധാനം പറയുവാനും ത്ധോസിന്നു വോട്ടു ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ദോഷം വെളിവാക്കുവാനുമായി നമുക്കും ചില ലഘുലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതെല്ലാം ഞാൻ തന്നെ നിർവ്വഹിച്ചുകൊള്ളാം. കാര്യസിദ്ധിക്കു ഞാൻ ഒരു കക്ഷിയിലുമില്ലെന്നു ഭാവിക്കുന്നതായിരിക്കും അധികം നല്ലതെന്നാണു തോന്നുന്നത്. അതുകൊണ്ടു എന്നെ ഒരു പക്ഷേ മിസ്റ്റർ ത്ധോസിൻെറ കാറിൽ കണ്ടാൽതന്നെ പരിഭ്രമിക്കേണ്ടതില്ല."

ഈ അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം നമ്പൂരിരിപ്പാടു സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ചു. ഞാൻ തല്ക്കാലത്തെ ചെലവിന്നു വേണ്ടുന്നസംഖ്യവാങ്ങി അപ്പോൾതന്നെ യാത്രയായി. എന്നാൽ റോട്ടിൽ ഇറങ്ങിയപ്പോഴേക്കും മി. ത്ധോസിൻെറ കാർ ആ വഴിക്കു വരുന്നതുകണ്ടു. എന്നെ കണ്ടഉടനെ അദ്ദേഹം കാർ നിറുത്തി അതിൽ, ബലാല്ക്കാരേണ എന്നുതന്നെ പറയട്ടെ, എന്നെ പിടിച്ചുകയററി.

മി. ത്ധോസും ഞാനും തമ്മിലുള്ള മൈത്രി ഇന്നും ഇന്നാലെയും തുടങ്ങിയതല്ല. ഞങ്ങൾ നാലുകൊല്ലം ഒരുമിച്ചു പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത്രയുംകാലം ഞങ്ങൾ വളരെ സ്നേഹനിലയിലാണു പെരുമാറിയിട്ടുള്ളതും. എന്നാൽ ത്ധോസു ഉയന്ന വിദ്ദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി സ്വദേശം വിട്ടതിന്നുശേഷം ഈ നിലക്കു അല്പം വ്യത്യാസം വന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. ഞങ്ങൾതമ്മിൽ കാണുന്നതു വളരെ അപൂർവ്വമായിട്ടായി. ഈ അവസരങ്ങളിൽതന്നെ എന്നോടു സംസാരിക്കുന്നതു തൻെറ നിലക്കു യോജിക്കാത്തതാണെന്നു അദ്ദേഹം ഭാവിക്കാറുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു. എന്നാൽ ഇതു ഒരു വെറും തെററിദ്ധാരണയാണെന്നും ഉന്നതപദവിയും സ്ഥാനമാനങ്ങളും ലഭിച്ചതിന്നുശേഷവും മി. ത്ധോസു പണ്ടത്തെ ത്ധോസുതന്നെയാണെന്നും എനിക്കു അടുത്ത അവസരത്തിൽ അറിവാൻ സാധിച്ചു. തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു താൻ സ്ഥാനാത്ഥിയായി നിന്നഉടനെ അദ്ദേഹം എനിക്കു ആളെ പറഞ്ഞയച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ വസതിയിൽ എനിക്കു ലഭിച്ച സ്വീകാരം കുചേലനു ദ്വാരകയിൽ ലഭിച്ച സ്വീകാരത്തോടു ഏകദേശം സാദൃശ്യം വഹിക്കുന്നതാണ്.

"വരുന്ന കണ്ടംബുജനേത്രനപ്പോൾ
കരംപിടിച്ചങ്ങരികത്തിരുത്തി"

എന്നു മാത്രമല്ല ലഘുഭക്ഷണവും മററുംകഴിഞ്ഞപ്പോൾ,

"പുരാഗുരുണാം നികടേനിവാസം
ധരാസുരാധീശ, മറന്നിതോ നീ?"

എന്നുള്ള പ്രശ്നങ്ങളും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു എനിക്കു അനുഭവമായി. ഇപ്രകാരം ഞങ്ങൾ തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന മൈത്രി പുന:സ്ഥാപിച്ചതിനുശേഷം മി. ത്ധോസു പറഞ്ഞു, "ഞാൻ ഇവിടത്തെ ഒരു സ്ഥാനാത്ഥിയായി നില്ക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചതു സാഹസമായെന്നു നിങ്ങൾ കരുതുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഞാനിതിന്നു പുറപ്പെട്ടതു യശോലബ്ധിയോ മററോ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടല്ല. ജന്മികുടിയാൻ ബിൽ ആലോചനക്കിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു ഒരു ജന്മിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തു അയക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള വൈഷമ്യമാലോചിച്ചപ്പോൾ വെറുതെയിരിക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഇതിന്നുവേണ്ടി ഈ സ്ഥാനം എന്നേക്കാൾ അധികം അർഹിക്കുന്ന പലരേയും ഞാൻ ക

ണ്ടു പറയുകയുമുണ്ടായി. എന്നാൽ അവരെല്ലാം തിരുമേനിയുടെ തിരുവുള്ളക്കേടു ഭയന്നു പിന്മാറുകയാണുണ്ടായതു്. തന്മൂലം ഈ ഭാരം ഞാൻതന്നെ കയ്യേല്ക്കേണ്ടതായി വന്നു. ഇക്കാര്യത്തിന്നുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുവാൻ സാമർത്ഥ്യവും സ്വാധീനശക്തിയുമുള്ള ചിലരെ ആവശ്യമുണ്ടു്. അതിന്നു ഏററവും യോജിച്ച ആൾ ഭൂഷനാണു താനും.''

ഈ അവസരത്തിൽ ഞാൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടിൻെറ കുടിയാനും അയൽപക്കക്കാരനുമാണെന്ന് മി. തോമസിനെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ അദ്ദേഹമിതൊരു പ്രത്യേക സൌകര്യമായിട്ടാണു കരുതിയതു്. ഞാൻ തോമസിന്നുവേണ്ടി ശ്രമിക്കുന്നതായി നടിക്കേണ്ടതില്ല. ജനങ്ങളുടെ ചുമതലയെന്തെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്ന ലഘുലേഖനങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുകയും ഗൂഢമായ പ്രചരണവേലകൾ നടത്തുകയും മാത്രമാണു എനിക്കു നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ചുമതല.

ഞാൻ അന്നു പിരിഞ്ഞതിന്നുശേഷം പല ലഘുപത്രികകളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ഇവയിൽ ഇന്നു ജനങ്ങളോടു വളരെ സ്നേഹഭാവം കാണിക്കുന്ന നമ്പൂതിരിപ്പാടിൻെറ യഥാർത്ഥസ്വഭാവമെന്തെന്നു വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു. അദ്ദേഹം കുടിയാന്മാരോടു ചെയ്തിരുന്ന അന്യായകർമ്മങ്ങൾ പലതും അവയിൽ വിവരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ജനങ്ങൾ ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ കാര്യസ്ഥിതി അല്പാല്പം അറിയുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതാണു അന്നു മി. തോമസു എന്നോടുകാണിച്ച സൌഹാർദ്ദത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനം.

ഞാൻ കാറിൽ കയറിയിരുന്ന ഉടനെ മി. തോമസു ഞാൻ അതുവരെ ചെയ്തപ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ചു വളരെ ശ്ലാഘിച്ചതിന്നുശേഷം ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായഗതിയെങ്ങിനെയിരിക്കുന്നുവെന്നു ചോദിച്ചു. ഞാൻ മറുപടിപറഞ്ഞു, "ഞാൻ കഷ്ടപ്പെട്ടു ആളുകളെയെല്ലാം ഒരു വിധം ഈ ഭാഗത്തേക്കുകൊണ്ടുവന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ മട്ടെല്ലാം മാറിയിരിക്കുന്നു. നമ്പൂതിരിപ്പാടു വോട്ടു വിലക്കു വാങ്ങുവാൻ പോലും ഒരുങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. ഇനി വിജയം വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ പണം വിതക്കുകതന്നെ വേണം''.

"ഏതായാലും ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടസ്ഥിതിക്കു പിന്മാറുന്നതു വളരെ അപമാനകരമാണ്. തന്മൂലം എന്തു നഷ്ടംവന്നാലും ഒരുമറി നോക്കുകതന്നെ''യെന്നു അദ്ദേഹം തീർച്ചയാക്കി. ഞങ്ങൾ പിരിയുകയും ചെയ്തു.

ഈ സംഭവത്തിൽനിന്നു എൻെറ ചുമതല എത്രമാത്രം ഭാരമേറിയതാണെന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതാണല്ലൊ. നിങ്ങൾ പറയാറുള്ളതുപോലെ "രാമനാണ്ടാലെന്ന, രാവണനാണ്ടാലെന്ന?'' എന്നു എനിക്കും തോന്നായ്കയല്ല. വാസ്തവം പറയുകയാണെങ്കിൽ നമ്പൂതിരിപ്പാടോ അഥവാ മി. തോമസോ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നതിൽ വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. ഇവരുടെ പ്രാപ്തിയും കാര്യബോധവും കഴിഞ്ഞ രണ്ടവസരങ്ങളിലായി വെളിപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്.

നമ്പൂതിരിപ്പാടു യം. യൽ. സി. ആയിരുന്ന മൂന്നുകൊല്ലത്തിലൊരിക്കലെങ്കിലും കൌൺസിലിൽ പ്രസംഗിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണെങ്കിലും അതിന്നുള്ള കാരണം "വിഭൂഷണം മൌനം—'' എന്ന നീതിസാരം അദ്ദേഹം ധരിച്ചിരുന്നുവെന്ന

സംഗതി മാത്രമല്ല. ദിവാൻ പ്രസിഡേണ്ടിനു കൌൺസിൽ നടവടികളിൽ സ്വേച്ഛാധികാരമുള്ള കാലത്തോളം അവിടെവെച്ചു ചെയ്യുന്ന പ്രസംഗങ്ങളെല്ലാം വൃഥാകണ്ഠക്ഷോഭമായി പരിണമിക്കുമെന്നു ആ ദീൎഘദൎശി കണ്ടുവെച്ചിരുന്നു. തന്മൂലം ഇതരസാമാജികന്മാർ ഗൌരവമേറിയ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഗംഭീരപ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന അവസരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം കയ്യിന്മേൽ കിടക്കുന്ന പുതിയ വാച്ചിൻേറയോ തിരുമുൽക്കാഴ്ചയായി ലഭിച്ച ആനക്കൊമ്പു പൊടിഡപ്പിയുടേയോ കൌതുകം നോക്കിയിരിക്കാറുള്ളതു ആളുകൾ പറയുന്നതുപോലെ പ്രസംഗസാരം ഗ്രഹിപ്പാനുള്ള അപ്രാപ്തികൊണ്ടു മാത്രമായിരുന്നില്ല. മലയാളത്തിൽ ചെയ്യാറുള്ള പ്രസംഗങ്ങളെങ്കിലും ശ്രദ്ധിക്കുന്നപക്ഷം അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്ന സംഗതിയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാകുവാൻ ഇടയില്ല. എന്നു തന്നെയല്ല, തൻേറ പുതിയ കുട്ടിപ്പട്ടരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ഏതാനും ഇംഗ്ലീഷുപദങ്ങളും അദ്ദേഹം കൈവശമാക്കിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻേറ അശ്രദ്ധയുടേയും ഔദാസീന്യത്തിൻേറയും കാരണമെന്തെന്നു നമ്പൂതിരിപ്പാടിനോടു നേരിട്ടു ചോദിപ്പാൻ ധൈൎയ്യപ്പെട്ട നമ്മുടെത്തുപ്പൻ നമ്പൂതിരിക്കു ലഭിച്ച മറുപടി, "കൌൺസിലിൽ പാസ്സാക്കപ്പെടുന്ന പ്രമേയങ്ങളെല്ലാം നിയമങ്ങളാകുന്നപക്ഷം നമ്മുടെ രാജ്യം എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ ഒരു ഭൂലോകസ്വൎഗ്ഗമാകുമായിരുന്നു" എന്നാണ്.

മി. തോമസ്സു ഇതിന്നുനേരെ വിപരീതമായ ഒരഭിപ്രായമാണു കൈക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. വളരെ പ്രസംഗിച്ചാൽ കുറച്ചെങ്കിലും ഫലമുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ലെന്നു അദ്ദേഹം ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. കൂടാതെ മൌനം നമ്മുടെ അജ്ഞതയുടേയും അടിമത്വബോധത്തിൻേറയും അടയാളമായിട്ടാണു ഗണിക്കപ്പെടുക. അദ്ദേഹം കൌൺസിൽ മെമ്പ്രായിരുന്ന കാലത്തു താൻ അനുകൂലമായോ പ്രതികൂലമായോ സംസാരിക്കാത്തതായ ഒരു പ്രമേയമെങ്കിലും അവിടെ ആലോചനക്കെടുത്തിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം കൌൺസിലിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പ്രമേയങ്ങളിൽ ഒന്നുരണ്ടെണ്ണമെങ്കിലും ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാതിരിക്കുവാൻ എനിക്കു മനസ്സുവരുന്നില്ല.

(1) കൌൺസിൽ മെമ്പ്രമാരെല്ലാം ഒരേ വൎണ്ണത്തിലുള്ള കോട്ടു ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(2) ഈ രാജ്യത്തിൻേറ തലസ്ഥാനം ശൈവപുരത്തുനിന്നും മലങ്കരയിലേക്കു മാറേറണ്ടതാകുന്നു.

ഈ പ്രമേയങ്ങളുടെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചു അതാതവസരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസംഗങ്ങളും എത്രയും പ്രാധാന്യമേറിയവയാകുന്നു.

ഇപ്രകാരം ഞങ്ങളുടെ നിയോജകമണ്ഡലത്തിലെ സ്ഥാനാൎത്ഥികൾ രണ്ടുപേരും തങ്ങളുടെ സാമൎത്ഥ്യം വെളിവാക്കിയിട്ടുള്ളവരാണ്. ഇവരിൽ ആരുതന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടാലെന്താണ്? അല്ല, ഇനി കുറേക്കൂടി കേമനായ ഒരാൾ ആയാൽതന്നെ ഞാൻ വിശേഷമൊന്നും കാണുന്നില്ല.

കാൎയ്യസ്ഥിതി ഇപ്രകാരമെല്ലാമാണെങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുപ്പിനുള്ള രസം ഒന്നു വേറെതന്നെയാണ്. നമ്മുടെ നമ്പൂതിരിപ്പാടു, സാധുക്കളും അശരണന്മാരുമായ കുടിയാന്മാരുടെ വീട്ടിൽ അവരെ കുടിയിറക്കു

വാൻ മാത്രം പോകാറുള്ള ഗംഭീരാത്മാവു, കൃഷിയെല്ലാം പിഴച്ചതിനാൽ പാട്ടത്തിൽ വല്ലതും വിട്ടുകിട്ടുവാനുള്ള ആവലാതിയുംകൊണ്ടു പടിക്കൽ വരുന്നവരോടു "പാട്ടം മുഴുവനും ഉടനെ തീക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഉടനെ നിലമൊഴിയുവാൻ തയ്യാറാകണമെന്നും വെറുതെ പടിമുടക്കേണ്ടെന്നും" പറയുവാൻ ശ്രാമ്പിയിലിരുന്നു കാര്യസ്ഥനോടു കല്പിക്കുന്ന പ്രതാപശാലി, ഇപ്പോൾ വോട്ടധികാരമുള്ളവരുടെ വീടുതോറും നടന്നു, "നിങ്ങൾ എനിക്കനുകൂലമായി വോട്ടുചെയ്യുകയില്ലേ?" എന്നു അപേക്ഷാസ്വരത്തിൽ ചോദിക്കുന്ന കാഴ്ച കാണേണ്ടതു തന്നെയാണ്. മി. തോമസിന്റെ സ്ഥിതിയും ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമല്ല. ഇനി കുറച്ചു ദിവസത്തേയ്ക്കെങ്കിലും സമത്വവും സാഹോദര്യവും ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ കാണുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. സാധുക്കളായ നാട്ടുകാക്കു അല്പം ദ്രവ്യലാഭവും ഉണ്ടായെന്നുവരാം. നാട്ടുകാരിൽനിന്നു പലവിധത്തിലും ഈ സ്ഥാനാത്ഥികൾ പിഴിഞ്ഞെടുക്കുന്ന പണത്തിൽ ഒരു ചെറിയ ഭാഗമെങ്കിലും അവരിൽത്തന്നെ ചെന്നുചേരട്ടെ! ഇരുകക്ഷിയിൽനിന്നും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ലഘുലേഖനങ്ങൾ സംഗതികളുടെ യാഥാത്ഥ്യം ജനങ്ങളെ ഉൽബോധിപ്പിക്കട്ടെ! ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണു എന്റെ പ്രവൃത്തികൾ.

ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പു സമ്പ്രദായം നീണാൾ ജയിക്കട്ടെ!!

എന്നു സ്വന്തം

ഭൂതിഭൂഷൻ.

മണിപ്രവാളശാകുന്തളം.

(കെ. ഈ. വി. IV. U. C.)

സംസ്കൃതസാഹിത്യഭണ്ഡാഗാരത്തിലെ അനഘങ്ങളും അക്ഷയങ്ങളുമായ നിക്ഷേപങ്ങളെന്നു പ്രസിദ്ധമായ കാളിദാസകൃതികളിൽവെച്ചു അകൃത്രിമമായ രാമണീയകംകൊണ്ടും അഭിനന്ദനീയമായ സ്വാഭാവികരസപുഷ്ടികൊണ്ടും ഹൃദയാവജ്ജകമായ സന്ദർഭസാരള്യംകൊണ്ടും ശ്രേഷ്ഠതമമായതു ശാകുന്തളമാണെന്നു അനുഭവവേദ്യമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. ഇത്രയും അമൂല്യമായ ഒരു രത്നമെടുത്തു പെരുമാറുവാൻ അദ്യാപി സവ്വസമ്പൽസമൃദ്ധയായിട്ടില്ലാത്ത കൈരളി വളരെക്കാലം ഉദ്യമിക്കാതിരുന്നതിൽ ഒട്ടുംതന്നെ ആശ്ചയ്യപ്പെടുവാനില്ല. ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠമായ ഒരു ഭാഷയിലുള്ള ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഗണ്യമായ വേഷപ്പകച്ചകൂടാതെ ഏതൊരു ഭാഷയിലേക്കു തർജ്ജമചെയ്യുന്നുവോ ആ ഭാഷയുടെ അപരിമേയമായ ഉൽകഷത്തിനു അതു ഏററം ഉപയുക്തമാവുമെന്നു നിവ്വിവാദമാണ്. സാഹിത്യം സഹൃദയന്റെ വാസനാസുരഭിലമായ മനസ്സിൽ വികാരപരമ്പരയെ തരളിതങ്ങളാക്കി ബ്രഹ്മാസ്വാദസഹോദരമായ ആനന്ദാനുഭൂതിയുളവാക്കുവാൻ പയ്യാപ്തമാണെന്നു കേരളീയസാഹിത്യം അടുത്തകാലത്താണു വെളിപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഈ സൂക്ഷ്മതത്വം കേരളീയസാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ സാവ്വഭൗമപദമലങ്കരിച്ചു ലോകത്തിൽ അതിന്റെ ശാശ്വതപ്രതിഷ്ഠക്കു നാനാമുഖമായി പരിശ്രമിച്ച കേരളവമ്മ വ

ലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമേനിയുടെ
മണിപ്രവാളശാകുന്തളാദി വിശിഷ്ടകൃതി
കളെ അതിനു മുമ്പുള്ള മററു കൃതികളോടു
താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കിയാൽ അനുഭവ
പ്പെടുന്നതാണ്. അതിനാൽ കേരളീയസാ
ഹിത്യത്തിനു അനിതരസാധാരണമായ ഉ
ൽകൎഷത്തെ പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു സ
ൎവ്വസമ്മതനായ കേരളകാളിദാസൻെറ മ
ണിപ്രവാളശാകുന്തളത്തെക്കുറിച്ചു, സൎവ്വ
തോമുഖമല്ലെങ്കിലും, എൻെറ ആലോ
ചനാശക്തിക്കു വിഷയീഭവിച്ചേടത്തോള
മുള്ള കാൎയ്യങ്ങളെ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം.

ഒന്നാമതായി, സംസ്കൃതം മലയാള
ത്തിലേക്കു അലങ്കാരാദികൾക്കു ഭംഗംവ
രാതെ തൎജ്ജമ ചെയ്യുന്നതുതന്നെ ദുസ്സാധ
മാണ്. അതിനുംപുറമെ അനപലപനീയ
മായ ഗുണവിശേഷംകൊണ്ടു സൎവ്വകാവ്യ
ങ്ങളേയും അതിശയിക്കുന്ന കാളിദാസ
കൃതികളിൽ സംസ്കൃതകവികൾക്കുകൂടി
കൈവെക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നകാൎയ്യം സം
ശയകോടിയിലിരിക്കുമ്പോൾ ഭാഷാകവിക
ളെപ്പററി വിശിഷ്യ, പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.
എന്നാൽ ഭാഷാന്തരീകരണം പ്രായേണ
വൃത്താനുവൃത്തമായിട്ടും, പദാനുപദമായി
ട്ടും, സ്വതന്ത്രമായിട്ടും മൂന്നുതരത്തിലാണു
കണ്ടുവരാറുള്ളത്. എങ്കിലും ശാകുന്തളം
പോലെയുള്ള ഒരു നാടകരത്നത്തിൻെറ
ഭാഷാന്തരീകരണം മുമ്പറഞ്ഞ രീതിക
ളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ അനുസരി
ക്കുന്നതായാൽ അതു ഒരിക്കലും ഹൃദയംഗ
മവും ഉപപന്നവുമാവുന്നതല്ലെന്നു സാരഗ്ര
ഹണചതുരന്മാരായ അനുവാചകന്മാരോ
ടു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. പ്രസ്തുത
ഗ്രന്ഥത്തിലെ അന്യാദൃശമായ ഭാഷാന്ത
രീകരണരീതിയെ സംബന്ധിച്ചു അതു ശാ
കുന്തളത്തിൻെറ രാമണീയകത്തെ സവി
ശേഷം ഗ്രഹിപ്പിക്കുവാൻ പൎയ്യാപ്തമായ ഒ
ന്നാണെന്നുമാത്രമേ പറയുവാൻ വഴികാണു
ന്നുള്ളൂ. അതിനാൽ പചേളിമമായ അ
ൎത്ഥസമ്പത്തിക്കു യാതൊരു ഹാനിയും വ
രാത്തവിധം താദൃശമായ ഒരു നാടകരത്ന
ത്തിൻെറ ഭാഷാന്തരീകരണത്തിൽ സം
സ്കൃതപദപ്രയോഗങ്ങൾ ബഹുളീഭവി
ച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അതു ആക്ഷേപാൎഹ
മല്ലെന്നു വിദ്വാന്മാർ മുക്തകണ്ഠം സമ്മതി
ക്കുന്നതാണ്. വചനപ്രത്യയാദിദ്രാവിഡ
ഭാഷാനിയമങ്ങളെ നാമാവശേഷമാക്കി
ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്നു എത്രയും ഉൽകൎഷമു
ണ്ടാക്കീട്ടുള്ള കേരളകാളിദാസൻെറ ഗദ്യ
ങ്ങളുടെ ഹൃദ്യത "ഏതൊരു രാജൎഷിവംശ
മാണു ഭവാനാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെടുന്ന
ത്?" ഇത്യാദിഭാഗങ്ങൾ ഒരിക്കൽ പരിശീ
ലിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻകഴിയും. എങ്കി
ലും ഗ്രന്ഥകൎത്താവു ആമുഖോപന്യാസ
ത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചപ്രകാരം "അദ്ദേഹം ഇ
ഷ്ടപുത്രിയായ ശകുന്തളയെ അതിഥിസ
ൽകാരത്തിനായി നിയോഗിച്ചുംവെച്ചു അ
വളുടെ ദൈവപ്രാതികൂല്യത്തിനു ശാന്തി
ചെയ്യുന്നതിനായി സോമതീൎത്ഥത്തിലേക്കു
പോയിരിക്കുന്നു" ഇത്യാദി ഭാഗങ്ങളിലുള്ള
ദാക്ഷിണാത്യന്മാരുടെ പ്രയോഗങ്ങളിൽ
ഔത്തരാഹന്മാൎക്കു അഭംഗിതോന്നിയേക്കാ
മെന്നുള്ളതു വാസ്തവംതന്നെയാണ്. ചമൽ
കാരജനകമായ ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗ
ത്തിന്നാണല്ലൊ മണിപ്രവാളമെന്നു പറ
യുന്നത്.

"താന്തംപ്രക്ഷാമഗണ്ഡംവദനമരസിജം
മുക്തകാഠിന്യമേററം
ക്ലാന്തംമദ്ധ്യപ്രദേശം വിനതമതിതരാം
തോൾനിറംപാണ്ഡരാഭം

ചെന്താർബാണാൎത്തയായിട്ടിവളതിദയ
നീയാചട്ടേഷ്ടിപ്രിയാമെ
കാന്താഫമ്മാനിലേനല്ലപിതദലകുലാമ
ല്ലികാവല്ലികേവ"—

ഇത്യാദിസ്ഥലങ്ങളിൽ മണിയും പ്രവാളവുംകൂടി ഇണക്കിയതിൻെറ ഭംഗിയും സൌഷ്ഠവവും പറഞ്ഞറിയിക്കുന്നതു് ദുസ്സാധമാണു്. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, ഈ മഹാനുഭാവൻെറ കാലംമുതൽക്കാണ മണിപ്രവാളമലയാളം വിളങ്ങിത്തുടങ്ങിയതു്.

ഇതിന്നുശേഷം ഭാഷാന്തരീകരണത്തിൽ മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന വ്യത്യസ്തങ്ങളായ വല്ല ഭാഗങ്ങളും ഉണ്ടോഎന്നും ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അവക്ക എത്രത്തോളം ഔചിത്യമുണ്ടെന്നുംകൂടിപരിശോധിച്ചുനോക്കാം. മൂലഗ്രന്ഥമായ ശാകുന്തളത്തിലെ പാഠഭേദം അവിടവിടെ തൎജ്ജമയിലും പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നുണ്ടെന്ന അഭിരാമാദികളുടെ പാഠത്തിലില്ലാത്തതായ

"അതിക്രൂരം ബാണംകുസുമതതിയിൽ
ചെങ്കനലുപോൽ"—
"കല്യാംഭസ്സുകൾ കാററിലാഞ്ഞു തരു
മൂലത്തേ നനക്കുന്നിതാ"—

എന്നിത്യാദി ശ്ലോകങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കാം.

"നന്നായോൎത്തുജനം തപോധനമിമാം
ചൊല്ലാന്നിൻവംശവും"

എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ശ്ലോകംകൊണ്ടു വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ആത്മാഭിമാനിയായ കണ്വമഹൎഷിയുടെ ശാസനവും അപേക്ഷയും ശാകുന്തളത്തിൽനിന്നുകൂടി ഇതിലധികം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നുതന്നെ പറയാവുന്നതാണു്. അതുപോലെതന്നെ

"ഇഷ്ടാത്മജാംരഹസി വേട്ടതുസമ്മതിച്ച
ശിഷ്ടാഗ്ര്യനാം മുനിനിണക്കവമാന്യനത്രെ"—

ഇത്യാദി സ്ഥലങ്ങളിൽ മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു വ്യഞ്ജിക്കുന്നതായ വീരരസത്തിന്നു യാതൊരു ഹാനിയും പററാത്ത വിധത്തിൽ ഉള്ള പ്രൌഢി നല്ലവണ്ണം പ്രസ്ഫുടീഭവിക്കുന്നുണ്ടു്.

"കണ്ഠനാളമഴകിൽതിരിച്ചനുപദംരഥം
പിറകിൽനോക്കിയും"—

എന്നും മററുമുള്ള ഭാഗങ്ങളിലെ സ്വഭാവോക്തി ഇതരകവികളുടെ വൎണ്ണനക്കു വിഷയീഭവിക്കാത്ത കാളിദാസൻെറ ആശയസൌകൎയ്യത്തെ വേണ്ടുവോളം വിശദീകരിക്കുവാൻ പൎയ്യാപ്തമാണു്.

"മ്ലാണിക്കാത്തസുമംനഖൈരദലിതം
ബാലപ്രവാളം തുള-
ച്ചാണിക്കോലണയാത്തനന്മണിനവം
താൎത്തേനനാസ്വാദിതം"—

എന്നും

"കൊങ്കമേൽനളദപങ്കിലം മൃദുമൃണാളി
കാകലിതകങ്കണം,
പങ്കജാക്ഷിയുടെമേനി സവ്യഥമഥാപി
നേത്രരമണീയമേ"—

എന്നും

"വസസ്സുരണ്ടുമതിധൂസരമായി വ്രതോപ-
വാസംചുണങ്ങിയ മുഖമാകുലിതൈകവേണീ"

എന്നും ഉള്ള ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു മൂലഗ്രന്ഥത്തിലെ കാളിദാസൻെറ ശകുന്തളക്കും ഭാഷാന്തരീകരണത്തിലെ കേരളകാളിദാസൻെറ ശകുന്തളക്കും തമ്മിൽ ഒരു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്നറിയുവാൻ ദീൎഘമായ പൎയ്യാലോചന ആവശ്യമില്ല. ഇങ്ങിനെ നോക്കുന്നതായാൽ ഭാഷാന്തരീകരണം പ്രായേണ വളരെ ഹൃദയംഗമമായിട്ടുണ്ടെന്നു ഗ്രഹിപ്പിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു തീൎത്തുപറയാം.

എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിന്നും മലയാളത്തിന്നും ഉള്ള ഗണ്യമായ അന്തരമനുസരിച്ചു ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ശാകുന്തളമൂലാൎത്ഥം തീരെ വിട്ടുപോയിട്ടില്ലെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ആ ഭാഗങ്ങളെപ്പററിയും നമുക്കു കുറഞ്ഞൊന്നു പ

ര്യാലോചിക്കാം. ആദ്യമായി നാന്ദീശ്ലോകത്തിൽ ഈശൻെറ പ്രത്യക്ഷകളായ മൂർത്തികളെ വ്യക്തമായി പ്രതിപാദിച്ചതുകൊണ്ടു അതിലുള്ള വ്യംഗ്യം ഗുണീഭൂതമായിട്ടുണ്ടെന്നു പലക്കും അഭിപ്രായമുണ്ടു്. ജലാദികളായ എട്ടുമൂർത്തികളുടെയും പേർമാത്രം വെവ്വേറെ പറഞ്ഞു അതുകളോടുകൂടിയ ശിവൻ നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കട്ടെയെന്നു ഉപന്യസിക്കുന്നതായാൽ, അതിൽനിന്നു യാതൊരു ഇതിവൃത്തസൂചനവും ഉണ്ടാകുവാൻ വഴിയില്ലാത്തതിനാൽ ഇതിവൃത്തസൂചനത്തിന്നു അല്പം ഭംഗം തട്ടീട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. പിന്നീടു്,

“ക്ഷത്രയോഗ്യയിവളാർയ്യമാംമന-
സ്സത്രമേസമനുരക്തമാകയാൽ”

എന്ന ഭാഗത്തിൽ “അസംശയ”പദവും

“ഉടജത്തിൽ വസിച്ചിടുംജനത്തി
ന്നുടലേവം രമണീയമെന്നുവന്നാൽ”

എന്നഭാഗത്തിൽ‘ശുദ്ധാന്തദുർല്ലഭ’പദവും

“വ്രതനിയമമിവൾക്കുവേൾക്കുവോളേ_
ക്കതനുവിഹാരവിരോധിയാകുമാറാം”

എന്ന ഭാഗത്തിൽ“വൈഖാനസ”പദവും

“ചേതസ്സമാകൎഷകമായിടുംനിൻ
ഗീതസ്വരത്താൽ ഹൃതനായിഞാനും”

എന്ന ഭാഗത്തിൽ “പ്രസഭ”പദവും വിട്ടുകളഞ്ഞതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുതാർത്ഥത്തിനു ഹാനി തട്ടാതിരിപ്പാൻ കവി കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും,

“മൃഗമനുഗതനാം പിനാകപാണിം
നഗപതിനന്ദിനിതൻ പതിംസ്മരാമി”

എന്ന ഭാഗത്തിലെ സ്മരണംകൊണ്ടു “സാക്ഷാത് പശ്യാമീവ പിനാകിനം” എന്നു ഉത്പ്രേക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതിൻെറ അർത്ഥം വ്യക്തമായി ഉപപാദിക്കുവാൻ ഒരിക്കലും സാധിച്ചിട്ടില്ല.

“ശോകമീദൃശമരണ്യവാസമുനിയാമെനിക്കുമഭി
മാനജം”

എന്ന സ്ഥലത്തു “സ്നേഹാൽ” എന്നും

“പല്ലവംതൊടുവതില്ല നിങ്ങളിലുദിച്ചിടുംപ്രിയത
കൊണ്ടിവൾ”

എന്ന ഭാഗത്തിൽ “പ്രിയമണ്ഡനാപി” എന്നും തീരെ വിട്ടുകളഞ്ഞതിനാൽ ആ ഭാഗങ്ങൾക്കു അപരിഹാൎയ്യമായ ന്യൂനതതന്നെ സംഭവിച്ചിട്ടില്ലേയെന്നും സംശയിപ്പാൻ വഴിയുണ്ടു്.

“ഇല്ലനിങ്ങളെനനച്ചിടാതെയൊരുനാളിവൾക്കു
ജലപാനവും”

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ അവസാനം “വല്ലഭംവ്രജതിസാ ശാകുന്തളാ” എന്നുപറയുന്നതുകൊണ്ടു ആദ്യത്തെ മൂന്നുപദങ്ങളിലും “ഇവൾക്കു്” എന്ന പദം “എവൾക്കു്” എന്നാക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. ശാകുന്തളത്തിലെ

‘ബിംബാധരംസ്പൃശസിചേത് ഭ്രമര!പ്രിയായാ
സ്ത്വാംകാരയാമി കമലോദരബന്ധനസ്ഥം”

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ “ഭ്രമര!” എന്ന സംബുദ്ധികൊണ്ടു വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ബന്ധനാസഹിഷ്ണുത്വം തർജ്ജമയിലെ

“ദംഭോദ്രിക്തമതെ! മദോൽകട! തൊടുന്നാകിൽ
വിടാനിന്നെഞാ-
നംഭോജത്തിനകത്തടച്ചുതടവിൽ പാൎപ്പിച്ചിടുംബം
ഭര!”

എന്ന പദ്യത്തിലെ സംബുദ്ധികളിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നില്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. “യാസ്യത്യദ്യശകുന്തളേതി” ഇത്യാദി ശ്ലോകത്തിൻെറ തർജ്ജമയിൽ “പോകുമെൻ മകൾ — ശകുന്തളാദ്യ” എന്നു ആദ്യമേ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു, “അന്യപുത്രിയായ ശകുന്തളയുടെ വിയോഗത്തിൽ ഏതാദൃശമായ വ്യസനാതിരേകം എനിക്കുണ്ടെങ്കിൽ ഗൃഹികൾക്കു ആത്മജാവിരഹംകൊണ്ടുള്ള പീഡ അസഹ്യംതന്നെ”യെന്നു, അവസാനംപറയുന്ന കണ്വൻെറ വാക്കിലെ സ്വാര

സ്യത്തിന്നല്പം ഭംഗംപററിയോയെന്നു തോന്നിയേക്കാം.

“നാതിശ്രമാപനയനായനപശ്രമായരാജ്യം”

എന്നതിൻെറ തജ്ജമയായി

“ക്ഷിതിക്ഷിത്തിൻകൃത്യം

ശ്രമഹരവുമാംശ്രാന്തിദവുമാം”

എന്ന ഭാഗത്തിൽ ‘രാജ്യ’ത്തെ ‘ക്ഷിതിക്ഷിത്തിൻ കൃത്യ’മാക്കിയതിൽ വലിയ അസാംഗത്യമുണ്ടെന്നു വിചാരിപ്പാനവകാശമില്ല.

“യത് കാംക്ഷന്തിഫലാഭിരന്യമനയസൂസ്മിംസ്ഥപസ്യന്ത്യമീ”

എന്നതിൻെറ അത്ഥം.

“സ്ഥാനംനേടുന്നി,ത,ന്യഷികൾതപമിവിടെചെയ്തിടുന്നീമഹാന്മാർ”

എന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു സുഗമമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സമത്ഥിക്കാമെങ്കിലും,

“പൂവ്വാവധീരിതംശ്രേയം,

ദുഃഖംഹിപരിവത്തതെ”

എന്നതിൻെറ

“നിന്ദിച്ചഭാഗ്യംപുനരപ്യവാപ്യ,

നിന്ദിച്ചിരിപ്പാനെളുതോനിനച്ചാൽ”

എന്ന തജ്ജമ കുറെ അധികം വളച്ചുകെട്ടിപ്പറയുന്ന രീതിയിലായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

“അറിവേനഹമാഷമാംപ്രഭാവം

ചെറുപെണ്ണായവളസ്വതന്ത്രയെന്നും

ചെരിവിന്നരുവീടെവാരിപോലെ

തിരിയുന്നീലിവളെപ്പിരിഞ്ഞുചിത്തം”

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഉപമാലങ്കാരം ഭാഷാന്തരീകരണത്തിൽ സ്വന്തമായിച്ചേത്തിട്ടുള്ള

“അലമസ്മിതതൊഹൃദയം, തഥാ-

പിനേദം നിവത്തയിതും”

എന്നു എത്രതന്നെ പണിപ്പെട്ടിട്ടും ശകുന്തളയിൽനിന്നു മനസ്സിനെ നിവത്തിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നു ഉപപാദിച്ചിട്ടുള്ള അത്ഥത്തെയാണല്ലൊ “തിരിയുന്നീലിവളെപ്പിരിഞ്ഞു ചിത്തം” എന്ന ഭാഗം കൊണ്ടു പ്രസ്തുതകവി വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മനസ്സിനെ നിവത്തിക്കുവാൻ ചെയ്യുശ്രമം തന്നെ നിഷ്ഫലമായെങ്കിൽ മനസ്സു തന്നെ ത്താൻ നിവത്തിക്കുന്നതിനെപ്പററി ആലോചിക്കേണ്ടതില്ലല്ലൊ. അതിനാൽ മനസ്സിനെ നിവത്തിപ്പിക്കുകയെന്ന ധമ്മത്തെപുരസ്കരിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ ‘ചെരിവിന്നരുവീടെ വാരി’യേയും നിവത്തിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്നതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുതശ്ലോകത്തിൽപ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഉപമാലങ്കാരത്തിന്നു കുറഞ്ഞൊരസാംഗത്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.

ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിലും കവി തീരെ ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. എങ്കിലും അതുകൊണ്ടു ഗണ്യമായ ന്യൂനതയൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അതിനെപ്പററി ഒന്നും ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. ഏതാവൽപയ്യന്തം വിവരിച്ച ചില അസംഭാവ്യങ്ങളല്ലാത്ത നിസ്സാരങ്ങളായ ന്യൂനതകളില്ലെന്നില്ലെങ്കിലും ആപാതതൊപ്രൌഢവും സരസവുമായ വിധത്തിൽ കേരളകാളിദാസനാൽ വിവത്തിതമായ ഈ മണിപ്രവാളശാകുന്തളംകേരളീയ സാഹിത്യത്തിൽ ഒരുൽകൃഷ്ടകൃതിയായി എന്നന്നേക്കും നിലനില്ക്കുമെന്നാണു എനിക്കു അവസാനമായി പറയുവാനുള്ളതു്.

"വാണുകൊള്ളാം" *

(ഗാഥ)

(തേറമ്പിൽ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ IV. U C.)

പോരിൽപരലോകമാൎന്നയോദ്ധാവിന്റെ
ദേഹംതൻ വീട്ടിലേക്കാനയിച്ചു
പാവയെപ്പോലെ വസിക്കുംതൻഭാൎയ്യയാം—
പാവനഗാത്രിക്കു കാണുവാനായ്.
പാരംസുകുമാര മായോരാമേനിയെ-
നേരെക്കിടത്തിനാർ ബാന്ധവന്മാർ.
തൽപത്നിതെല്ലും കരഞ്ഞില്ല—യെന്നല്ല-
വീൎപ്പൊന്നുകൂടിയും വിട്ടതില്ല.
"അത്യന്തദുഃഖമാണിസ്സുമഗാത്രിയെ-
യിത്തവ്വിൽകല്ലിന്നു തുല്യമാക്കി.
ഉള്ളിലൊതുങ്ങാത്തോരല്ലൽ പ്രവാഹത്തെ-
ത്തെല്ലുകരഞ്ഞു കുറച്ചില്ലെന്നാൽ
വീരനിവൻതൻനിഴലെന്നപോലെയീ-
നാരിയും നാകത്തിൽചെന്നുചേരും."
എന്നേവമങ്ങുവസിക്കുന്നനാരിമാർ
തമ്മിൽപതുക്കെപ്പറഞ്ഞിടുന്നു.
വീരശ്രീമംഗല്യമാല്യമണിഞ്ഞോരാ-
പ്പോരാളിതൻമഹൽകൃത്യമെല്ലാം
വാഴ്ത്തിത്തുടങ്ങി;യെന്നാകിലുമായവൾ
താഴ്ത്തിയോരാനനം പൊക്കിയില്ല.
"ഈരേഴുലകിലുമിത്രക്കുധീരനാം
പൂരുഷശ്രേഷ്ഠൻ പിറന്നിട്ടുണ്ടോ?
ബന്ധുക്കൾക്കൊക്കെയും സന്താപവേളയിൽ
പൂന്തണലേകുന്ന പാരിജാതം—
നാരിമാർകണ്ണിന്നു കൎപ്പൂരമദ്ദേഹം—
ധീരരണിയുന്ന നല്ലരത്നം—
അപ്പുമാൻ—നിൻമനോഭൃംഗത്തിന്നുള്ളോരു-
നൽപ്പുതുസൂനം—ഹാ!—വീണുപോയി."
ഇങ്ങനെയോരോന്നവരുരച്ചെങ്കിലും-
മംഗലഗാത്രിയിളകിയില്ല.
എന്നാലിതും പരീക്ഷിക്കേണമെന്നുറ-
ച്ചന്നതിൽ നിന്നൊരുനാരിചെന്നു
അക്കോമളാംഗനെ മൂടിയനൽവസ്ത്രം
ചിക്കെന്നുമാററിനാൾ—ഭാൎയ്യകാണ്മാൻ.
കാന്തിതിളങ്ങുന്ന കാന്തൻതന്നാനനം
ബന്ധുരഗാത്രിയാൾ കണ്ടെന്നാലും
ഉണ്ടൽപ്രവാഹത്തെ സ്ഥൈൎയ്യമാംവൻചിറ-
കൊണ്ടവൾഭേദിച്ചു നിന്നേയുള്ളു.
'സൂത്ര'ജ്ഞയാമൊരു വൃദ്ധയാൾപെട്ടെന്നു
കൂട്ടത്തിൽനിന്നെഴുന്നീററുപോയി
ഭൂലോകം വിട്ടോരാധീരന്റെപുത്രനെ—
ആലോലഗാത്രനെ—കൊണ്ടുവന്നു
അമ്മതൻചാരത്തുനിൎത്തിനാൾ— കുട്ടിയോ—
"യമ്മിഞ്ഞതയമ്മേ!"യെന്നോതിടുന്നു.
പെട്ടെന്നുവൻചിറക്കെട്ടുപൊട്ടിക്കുകിൽ
പെട്ടിടുംശക്തിക്കു തുല്യമായി
കുട്ടിമാൻകണ്ണിതൻ കണ്ണിൽനിന്നൊപ്പമായ്-
പൊട്ടിയോരച്ചുടുനീരിനാലെ
ബാലനെയൊന്നഭിഷേകവും ചെയ്തുകൊ-
ണ്ടാലോലമേനിയിലുമ്മവെച്ചു
തൊണ്ടവിറച്ചുകൊണ്ടേവമവളോതി
"കണ്ടിതോ—കുഞ്ഞേ! നിന്നച്ഛനിതാ!—
പ്രാണനെഞാൻ പോക്കാനോൎത്തിതുപാഴിലായ്-
പ്രാണനാംനീയ്യോരാൾ കാരണത്താൽ.
ദുഃഖപ്രവാഹമെൻസ്ഥൈൎയ്യമായുള്ളോരു-
നൽച്ചിറകൊണ്ടുഞാനിതുനേരം
കെട്ടിനിറുത്തിയെന്നാകിലുമക്കെട്ടു-
പൊട്ടിച്ചു—കുട്ടാ! നിൻകൊച്ചുകയ്യാൽ.
അല്ലെങ്കിൽകുഞ്ഞേ! നിന്നച്ഛന്റെപിന്നാലെ-
കില്ലെന്ന്യെഞാനും ഗമിച്ചിരുന്നു.
എങ്കിലുമിന്നിമേൽ ദുഃഖംസഹിച്ചാലു-
മെങ്കുഞ്ഞിതിന്നായിഞാൻ "വാണുകൊള്ളാം"

---

* ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു.

യക്ഷികഥകൾ.

(ശ്രീമാൻ വി. പോൾ അക്കര. IV. U. C.)

'പുരാണം', 'മുത്തശ്ശിക്കഥ' എന്നിങ്ങനെ സാധാരണന്മാർ പറഞ്ഞുവരാറുള്ള യക്ഷികഥ ശ്രവിക്കാത്തവരായി ശൈശവദശയെ പ്രാപിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളവരിലാരെങ്കിലുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അമ്മയോ, മുത്തശ്ശിയോ, മുതുമുത്തശ്ശിയോ അഹോരാത്രം കോരിച്ചൊരിയുന്ന ഇത്തരം കഥകൾ കേട്ടാലും കേട്ടാലും നമുക്കു മുഷിച്ചൽ തോന്നാറില്ല. ഭീകരത്വം നിമിത്തം കണ്ണു വട്ടംപിടിച്ചാലും "അമ്മച്ചീ കന്നുകുട്ടി!" എന്നാണു നാം പിന്നേയും പറയുക. ഇതു മുത്തശ്ശിക്കഥകൾക്കു പുരാതനമായിത്തന്നെ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഗുണവിശേഷമാണ്. ശിശുക്കൾ ഇത്തരം കഥകൾ കേൾക്കുവാൻ സദാപി ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ, പ്രായംചെന്നവർ ഈ കഥകൾ കേൾക്കുന്നതിനു തങ്ങൾ എത്രകണ്ടു ആശയുള്ളവരായിരുന്നുവെന്നു ചിന്തിച്ചു തൃപ്തിയടയുന്നു; മാത്രമല്ല, സ്വന്ത അനന്തരവന്മാൎക്കു അവയെ അവർ ആവൎത്തിച്ചു കേൾപ്പിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, പൌരാണികചരിത്രം (Ancient History), കമ്പരാമായണം, കൃഷ്ണഗാഥ, ഷേക്സ്പിയർ മഹാകവിയുടെ 'മെഷർ ഫോർ മെഷർ' മുതലായ കൃതികളുടെ കാലനിൎണ്ണയം ചെയ്വാനായി അട്ടിയട്ടിയായി പുസ്തകങ്ങൾ അടിച്ചിറക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ, ശിശുക്കൾക്കുപോലും രസാവഹങ്ങളായ മുത്തശ്ശിക്കഥകളുടെ പുറപ്പാടു എതു കാലംമുതൽക്കാണെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ചരിത്രാന്വേഷികളും വിമൎശകന്മാരും ഒത്തൊരുമിച്ചു വേണ്ടത്ര ശ്രമം ചെയ്യുവാൻ തുനിയാതിരിക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യം, കഥ മുത്തശ്ശികളുടെയാണെന്നതോ മറ്റോ ആയിരിക്കണം. വിഭിന്നഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്ന വിദൂരസ്ഥലങ്ങളായ വിവിധരാജ്യങ്ങളിൽ അതിപ്രാക്തനകാലം മുതൽക്കുതന്നെ ഉരുവിടപ്പെട്ടുപോരുന്ന ഇമ്മാതിരി കഥകൾ ഏകദേശം ഐകരൂപ്യമുള്ളവയാണെന്ന പരമാൎത്ഥം മുത്തശ്ശിക്കഥകളുടെ ഒരു പ്രത്യേക സമ്പ്രദായമത്രെ. കടലും കരയും ഒന്നുപോലെ തരണംചെയ്തു വിദൂരസ്ഥലങ്ങളായ നിരവധി രാജ്യങ്ങൾ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ള ദേശാടകന്മാർ, ഏതാദൃശഭൂഭാഗങ്ങളിലെ മുത്തശ്ശികളും ഇവർ ശൈശവദശയിൽ ശ്രവിച്ചിട്ടുള്ള പഴങ്കഥകൾതന്നെ ഉരുവിടുന്നതുകേട്ടു പലവുരു അത്ഭുതപരതന്ത്രരായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ട്.

ഉദാഹരണമായി, 'സിൻഡെറല്ല' (Cinderella) എന്ന കഥ പരിശോധിക്കുക. പല നൂറ്റാണ്ടുകളായിട്ടു പ്രസ്തുത കഥക്കു ജൎമ്മനിയിൽ പ്രചാരമുണ്ട്. കഥാഗാത്രത്തിനു പറയത്തക്ക വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും നായികയായ സിൻഡെറല്ലയെ 'ആസ്സെൻപുട്ടൽ' (Aschenputtel) എന്നാണു അവർ നാമകരണം ചെയ്യുന്നതു്. സേർബിയായിലും ഈ കഥ എല്ലാവൎക്കും അറിയാം; പക്ഷെ, സിൻഡെറെല്ലയെ അവർ "പാപല്ലുഗ" (Papalluga) യെന്നത്രെ വിളിക്കുന്നതു്. ഇന്ത്യയിൽ ഈ കഥ പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ളതു ഇപ്രകാരമാണ്:—

'പണ്ടുപണ്ടു ഒരു രാജാവിനു ഒരു മകളുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പൊന്മാല ധരിച്ചിട്ടാണു അവൾ ഭൂജാതയായതു്. ആ മാലയായിരുന്നു അവളുടെ ആത്മാവിന്റെ ആസ്ഥാനം. ഈ പൊന്മാല നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്നതായാൽ മകൾക്കു ഉടനെ ജീവഹാനി സംഭവിക്കുമെന്നു രാജാവിനു മുന്നറിവു നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. മകൾ വളൎന്നുവന്നതോടുകൂടി രത്നക്കല്ലുകൾ പതിച്ച ഒരുജോടി പാദരക്ഷകൾ അച്ഛൻ മകൾക്കു സമ്മാനിച്ചു. പാദരക്ഷകളിൽ ഒന്നു എങ്ങിനെയോ നഷ്ടപ്പെട്ടു. അതു ഒരു രാജകുമാരനു കിട്ടി! ആരാണു ഇത്ര ചെറിയ പാദുകങ്ങൾ ധരിച്ചിരുന്നതെന്നറിയുവാനായി രാജകുമാരൻ നാനാദിക്കുകളിലേക്കും ഭൃത്യന്മാരെ വിട്ടു. നമ്മുടെ രാജകുമാരിയായിരുന്നു അതിന്റെ ഉടമസ്ഥയെന്നു രാജകുമാരനു മനസ്സിലാവുകയും, ഉടനെ അവളെ വേളികഴിച്ചു സസുഖം ഒട്ടുകാലം ജീവിക്കുകയുമുണ്ടായി. എന്നാൽ, ഒരു ദുശ്ശകുനദിനം പാദുകം കാണാതെയായതും, മരണതുല്യമായ ഒരു ദീൎഘനിദ്രയിലേക്കു രാജകുമാരി (അല്ല, ഇപ്പോൾ രാജകുമാരന്റെ ധൎമ്മപത്നി) നിപതിച്ചതും, ഇടിയും മിന്നലുംപോലെ ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞു. രാജകുമാരിയെ ശവക്കല്ലറയിൽ അടക്കം ചെയ്തു. പക്ഷെ, രാജകുമാരനു തന്റെ പ്രേയസി പരലോകപ്രാപ്തയായെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കല്ലറ മുദ്രവെപ്പാൻ അദ്ദേഹം സമ്മതി നൽകിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, എല്ലാദിവസവും വന്നു രാജകുമാരിയുടെ ശവശരീരത്തെ സന്ദൎശിക്കുവാനും തുടങ്ങി. അവസാനം പ്രിയതമയെ പുനൎജ്ജീവിപ്പിപ്പാൻ അദ്ദേഹംചില മാൎഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. ചിരകാലത്തെ പൎയ്യന്വേഷണഫലമായി രാജകുമാരൻ കൈമോശംവന്ന രത്നമാല കണ്ടെടുത്തു പ്രിയതമയുടെ കണ്ഠത്തിൽ ചേൎത്തു. രാജകുമാരി ഉത്ഥാനംചെയ്തു! അവരുടെ സന്തോഷം പറയണമോ? ഇരുപേരുംകൂടി രാജധാനിയിലേക്കുപോയി ആയുശ്ശേഷം ക്ഷേമസമന്വിതം പോക്കി.'

യവനരുടെ ഇടയിൽ ഈ കഥ സ്വല്പം ചില വ്യത്യാസത്തോടുകൂടെയാണു പറയപ്പെടുന്നതു്. അവിടെ സിൻഡെറെല്ല "റൊഡോപ്പാ"ണ്. റൊഡോപ്പ ഒരുദിവസം സ്നാനം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. തത്സമയം ഒരു കഴുകൻവന്നു അവളുടെ ഒരു പാദുകം റാഞ്ചിക്കൊണ്ടുപോയി. പറന്നു പറന്നു കഴുകൻ ആനുഷംഗികമായി അതുകൊണ്ടുപോയി ഇട്ടതു ഈജിപ്തിലെ രാജാവിന്റെതൃപ്പാദങ്ങളിലായിരുന്നു! ഉടനെ, ഏതോ മഹച്ഛക്തിയുടെ പ്രേരണയാൽ, അറിയാതെത്തന്നെ ആ മഹാരാജാവു പാദുകത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥയിൽ അനുരക്തചിത്തനായി ഭവിച്ചു. സാധാരണ നടപ്പുള്ളപോലെ, കന്യകയെ അന്വേഷിപ്പാൻ ക്ഷണത്തിൽ കല്പനകൊടുത്തു. റൊഡോപ്പിനെ കണ്ടെത്തി, ഈജിപ്തിലെ രാജ്ഞിയായി അഭിഷേചിച്ചു.

സൂൎയ്യൻ ആകാശത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ഉപയോഗിച്ചുപോന്ന ഒരു ഐതിഹ്യത്തിന്റെ വിവിധങ്ങളായ രൂപാന്തരങ്ങളാണു ഉദ്ധൃതകഥകൾ. ഈ ഐതിഹ്യത്തിൽ സിൻഡെറെല്ല രൂപവൈകല്യമുള്ള ഒരു സാധാരണ പെൺകുട്ടിയല്ല. അവൾ പ്രഭാപൂരിതയായ പ്രഭാതമാണ്. അവളുടെ തലമുടി സ്വൎണ്ണമയവും, വസ്ത്രങ്ങൾ മഴവില്ലുപോലെ നാനാവൎണ്ണങ്ങളോടുകൂടിയവയു

മത്രെ. എല്ലാ പ്രഭാതത്തിലും അവൾ ആകാശത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട തമസ്സാകുന്ന മാലിന്യത്തെ വിപാടനം ചെയ്യുന്നുവെന്നു തന്നെയല്ല സ്വകീയാവിർഭാവത്തിന്റെ ഒരു സൂചനപോലും പുറകിൽ വിടുന്നുമില്ല. പക്ഷെ, വളരെ യുഗങ്ങൾക്കുമുമ്പു ഒരിക്കൽ അവൾക്കു സ്വന്ത പാദരക്ഷകളിൽ ഒന്നു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയത്രെ. ആ പാദുകവുംകൊണ്ടു അരുണദേവൻ ഇപ്പോഴും അവളെത്തേടി സഞ്ചരിക്കയാണു്. എന്നിരുന്നാലും അദ്ദേഹത്തിനു അവളെ ആശ്ലേഷിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണു താൻ സദാ ആകാശത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതു്.

ഉക്തമായ ഐതിഹ്യത്തിൽനിന്നു ഇത്രയേറെ യക്ഷികഥകൾ ഉണ്ടായി എന്ന വാസ്തവം വിസ്മയാവഹമല്ലേ? വിവിധ രാജ്യങ്ങളിലും ഈ കഥ, അഭിധാനത്തിലും മററും സ്വല്പം വ്യത്യാസത്തോടുകൂടെയാണെങ്കിലും, ദീർഘനാൾ നിലനിന്നു പോന്നിട്ടുണ്ടെന്ന പരമാർത്ഥം അതിലും അത്ഭുതകരമല്ലേ? കപ്പലും തീവണ്ടിയും തീരെ ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരു കാലത്തു ഇമ്മാതിരി കഥകൾ ഭൂമിയുടെ പലേ പാർശ്വങ്ങളിലും പ്രാധാന്യപ്പെട്ട വ്യത്യാസങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ എങ്ങനെ പ്രാബല്യപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്ന സംഗതി നമ്മുടെ എവരുടേയും ഗാഢമായ ആലോചനക്കു വിഷയീഭവിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇന്നു ഭൂമുഖത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന പലേജാതിക്കാരും ഒരേജാതിക്കാരായി ഒത്തൊരുമിച്ചു ഒരേഭൂഭാഗത്തിൽതാമസിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നായിരിക്കണം പ്രസ്തുതതത്വം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു്. "ഒരമ്മപെററമക്കൾ നാം"—ആ അമ്മ തൽക്കാലം ഹവ്വ(Eve)യോ ഐസുമ്മയോ, രുഗ്മിണിയോ ഗാന്ധാരിയോ ആരെങ്കിലുമായിക്കൊള്ളട്ടെ—എന്ന തത്വം തന്നെയാണു പ്രസ്തുത വാസ്തവം വിശദമാക്കുന്നതു്. അതിനുശേഷം അവർ ചില കാരണങ്ങൾ മൂലം വേർതിരിഞ്ഞു നവം നവങ്ങളായ പ്രദേശങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു അവിടവിടെ ആസ്ഥാനമുറപ്പിച്ചതായിരിക്കണം. പലവഴിക്കും അന്യോന്യവിരുദ്ധങ്ങളായ നടപടിക്രമങ്ങൾ അവർ അംഗീകരിച്ചുവെങ്കിലും, മുത്തശ്ശിക്കഥകൾ അവർ അപ്പോഴും സ്മരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. മുത്തശ്ശികളെ 'ഫാഷ'നും പരിഷ്കാരവും മററും അത്രഎളുപ്പത്തിൽ ബാധിക്കുക്കുന്നതല്ലല്ലൊ.

എന്നാൽ, 'സിൻഡെറെല്ല' പോയി "ആസ്സെൻ പുട്ടൽ" ആയതും, 'പാപല്ലുഗ്' 'റോഡോപ്പ്' ആയതും മററും എങ്ങനെയാണെന്നു ഒരുപക്ഷെ നിങ്ങൾ ചോദിക്കുമായിരിക്കാം. അതിനും സംഗതമായ സമാധാനമുണ്ടു്. മനുഷ്യർക്കു ഏതു വസ്തുവും സ്വകീയമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനുള്ള വാഞ്ഛ അതികലശലാണു്. സാഹിത്യത്തിലും ഈ വാഞ്ഛ ഒട്ടും കുറവല്ല. 'കിരാത'ത്തിൽ ശിവനെ സന്ദർശിക്കുവാൻ പോകുന്ന മഹർഷിമാർ കനകമയമായിരിക്കുന്ന കൈലാസത്തിലെ ദ്വാരപാലകന്മാരായ 'ഉദ്യോഗസ്ഥ'ന്മാർക്കു കൈക്കൂലി കൊടുക്കുന്നതും, ആദ്യമായി 'നേത്യാരമ്മ'യായ പാർവ്വതിയെ സന്ദർശിച്ചു പ്രസാദവും തൃക്കടാക്ഷവുംവാങ്ങിച്ചു ത്രിനേത്രനെ മുഖം കാണിക്കുന്നതും മററുമായ ഭാഗങ്ങളിൽ കവി എത്രത്തോളം 'മലയാളച്ചൊവ' വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു സഹൃദയത്വം അല്പംപോലുമുള്ള എവർക്കും അനുഭവവേദ്യമത്രെ. പിന്നേയും,

പാണ്ഡവന്മാർ പ്രവേശിച്ച സ്വർഗ്ഗത്തെ ചെറുശ്ശേരി വർണ്ണിക്കുന്ന ഘട്ടം നോക്കുക.

"ചാലേവിളങ്ങുന്ന ദീപങ്ങൾകാണായി
കാലത്തിൽമേവുന്ന വെള്ളരിയും
മംഗല സൂചകമായിനിന്നീടിനാ
ശംഖുകൾ നാദവുമവ്വണ്ണമേ.
കസ്തൂരി കൊണ്ടുതളിച്ചുനിന്നീനാ-
രുത്തമനാരിമാർ പദ്ധതിയിൽ."

ഇങ്ങനെയാണെങ്കിൽ, ചെറുശ്ശേരിയുടെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നാം പ്രവേശിക്കുന്നതായാൽ ഈ കേരളഭൂമിയിൽ "തെക്കു വടക്കു നടക്കു"ന്നപോലെയുള്ള ഒരു സാധാരണ പ്രതീതിയാണു നമ്മിൽ ഉളവാകുക. കവികളുടെ കല്പനാശക്തിയും, സ്വദേശസ്നേഹവുമാകുന്നു ഇവിടെ നാം കാണുന്നതു്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഗുണങ്ങൾ നമ്മുടെ 'മുത്തശ്ശി'മാക്കും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണു, യക്ഷികഥകളിലും സ്വല്പം ചില അന്തരങ്ങൾ സംഭവിച്ചതു്.

'കേരളേശ്വരൻ'

(കെ. ബാലകൃഷ്ണമേനോൻ IV. U. C.)

'കേരളേശ്വരൻ' ഒരു ചരിത്രാഖ്യായികയാണെന്നു തൽകർത്താവുതന്നെ അഭിമാനിക്കുന്നു. നോവൽശാഖയിൽ ചരിത്രാംശംകൂട്ടിക്കലർത്തിയിട്ടുള്ള കൃതികളിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ വാസ്തവാവസ്ഥയും യഥാർത്ഥപാത്രങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസവും, അവയെ വിശ്വസനീയങ്ങളും രസജനകവും ആക്കിത്തീക്കുന്നതിന്നു പര്യാപ്തമാകുന്നുണ്ടു്. ഈ ചരിത്രത്തോടുകൂടി അന്നു നടപ്പിൽ ഇരുന്നിരുന്ന നാട്ടാചാരങ്ങൾ, വീട്ടുമര്യാദകൾ, ലോകനടപടികൾ, മതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ എന്നിവയെ പ്രതിപാദിക്കയും തദനുരൂപങ്ങളായ കല്പിതപാത്രങ്ങളെയും ഭാവനാവിശേഷങ്ങളെയും സാമുദായികചരിത്രത്തേയും നിർദ്ദേശിക്കയുമാണു ഇതിൽ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

വിപുലമായ ഇതിവൃത്തത്തെ തുലനം ചെയ്തു നോക്കുന്നതായാൽ അതിനെ ഏറക്കുറെ നാലു ഭിന്നവിഭാഗങ്ങളായി (Episodes) വിഭജിക്കാമെന്നു കാണാം. ഇവയിൽ സാധിതമായിരിക്കുന്ന ഏകോദ്ദേശം രാമനത്തമ്പുരാൻ എന്ന വെട്ടത്തു മഹാരാജാവിന്റെ സർവ്വഗുണപരിപൂർത്തിയെ വെളിവാക്കലാണു്.

I. പ്രണയകഥ.

അമ്മാളുവിനോടു യാദൃച്ഛികമായി ഉൽഭവിച്ച അനുരാഗബീജം തഴച്ചുവന്നതും, അവിചാരിതവും അകാലവിരചിതവും ആയ മാതുലാജ്ഞയാൽ വേറെയൊരുവളെ വരിക്കേണ്ടിവന്നതും യോഗവികൃതിയിൽ അവർ ഒന്നിച്ചുകൂടിയതും ആണു ഇതിലേ കഥാസംഗ്രഹം. തന്റെ പ്രണയസർവ്വസ്വത്തെ തൃണവൽഗണിച്ചു വലിയ തമ്പുരാന്റെ വാക്കു പരിപാലിക്കുന്നതിന്നു മുതിരുന്നതായിട്ടാണു കഥാനായകനെ നാം കാണുന്നതു്. ബഹുഭാര്യാസ്വീകാര്യത്താൽ ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാർ സ്ത്രീജിതന്മാരാണെന്നും അവർക്കു ഒരു വിധത്തിലും ഏകാഗ്രത സാധിക്കയില്ലെന്നുമുള്ള പ്രസിദ്ധാക്ഷേപത്തിന്നു വിരുദ്ധമായി, എത്ര ഉൽകൃഷ്ടവും പാവനവുമായ നിലയിലാണു അദ്ദേഹത്തെ രൂപവൽക

രിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു നോക്കുക. ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മയോടുള്ള സമാഗമം അദ്ദേഹത്തിന്നു ദുസ്സഹവും, അമ്മാളുവായുള്ള ദാമ്പത്യജീവിതത്തിൽ സ്വപ്രശസ്തിയും രാജ്യാഭിവൃദ്ധിയും, ശിഥിലവും അഗണ്യവും ആയിട്ടാണു ആ കാമുകന്നു തോന്നിയിരുന്നത്.

"ചിത്തം ചലിപ്പതിന്നു ഹേതുമതിന്നുനില്ക്കേ
നെഞ്ചിൽകുലുക്കമെവനില്ലവനാണു ധീരൻ"

എന്നുള്ളതിന്നനുസരിച്ചു വിഘ്നഘട്ടങ്ങളിൽ നായകനെ ചാടിച്ചു പ്രണയാധിക്യത്തെ പരീക്ഷിക്കയാണു ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

2. നായകമാതുലകഥ.

ഓജസ്സിന്റെ അന്ത്യദശയോടുകൂടി രാജ്യഭാരവിപ്ലവം മരുമകനിൽ സമർപ്പിച്ചു ആശാബന്ധത്തിൽ നിന്നും വിമുക്തനായശേഷം മൃത്യുപ്രാപിക്കുന്നതാണു ഇതിന്റെ സംക്ഷേപം. സ്വാനുഭവത്താൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചിട്ടുള്ള രാജ്യക്ലേശങ്ങൾക്കു ഉചിതമായ സരോപദേശങ്ങളും അദ്ദേഹം മരുമകന്നു കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. പ്രതാപവാനായി, ചന്ദ്രസാദൃശ്യനും ഇന്ദ്രഗാംഭീര്യനും ഹരിശ്ചന്ദ്രസ്വഭാവാനുഗുണനും ആയ ഒരു മാതൃകാനായകനെ നാം കാണുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂലമായ വിജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാരം വല്ല അമാനുഷികശക്തികളുടെ ഫലവുമാണൊ എന്നു സംശയം ജനിച്ചേക്കാം. ദേവന്മാരുടെ പ്രീതിക്കു പാത്രീഭവിച്ച പുരാണപുരുഷന്മാരുടെ കഥകൾ നമുക്കു സുപരിചിതമായിരിക്കെ. അവയിൽ ഉള്ളതുപോലെ കൃത്രിമമായ വല്ല ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തു നിന്നാണോ ഇദ്ദേഹം ഇറങ്ങിവരുന്നതെന്നു ശങ്കിക്കുന്നതു സാധാരണമാണ്. എന്നാൽ നാം ഈ കഥാഘടനകൊണ്ടു കാണുന്നതു അദ്ദേഹം മാതുലരക്ഷയിൽ വളർന്നു വന്നതുകൊണ്ടാണു ഇങ്ങിനെ തേജോനിധിയായി കാണപ്പെടുന്നതെന്നാണ്. താൻ ഇരിക്കെത്തന്നെ ഓമനയെകൊണ്ടു രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ കൈകടത്തിച്ചു പരിശീലിപ്പിക്കയും, വിശ്രുതന്മാരായ പണ്ഡിതവര്യന്മാരെക്കൊണ്ടു തന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിപ്പിക്കയും, തന്റെ പാരമ്പര്യമായ നിക്ഷിപ്തസ്വത്തു ദാനംചെയ്കയും കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മയായിട്ടുള്ള തന്റെ പ്രണയവിപ്ലവത്താൽ ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന നേത്യാർസ്ഥാനം വേണ്ടസമയം പൂരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും, അന്നത്തെ ഭൂസ്ഥിതിയേയും നാട്ടുചട്ടങ്ങളേയും അനുസരിച്ചു സമയാനുകൂലമായ രാജതന്ത്രതത്വങ്ങൾ ഊതിക്കൊടുത്തു കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിന്നു പ്രേരിപ്പിക്കുകയും മററും ചെയ്തുകൊണ്ടു ഇങ്ങിനെ ആദർശാഹനായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതാണ്. മാനുഷികങ്ങളായ ശക്തികൾ മാത്രമെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവരൂപവൽക്കരണത്തിന്നു പ്രയുക്തമായിട്ടുള്ളു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരുണാശീലം, പ്രജാവാത്സല്യം, ദൈവഭക്തി, ദയാബുദ്ധി, രാജ്യക്ഷേമപ്രസക്തി, എന്നീ മഹദ്ഗുണങ്ങൾ തന്റെ പ്രിയമാതുലനിൽനിന്നു അനുകരിക്കപ്പെടുകമാത്രമാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

3. സഹപാഠികളുടെ കഥ.

തലമുറയായി ജ്ഞാനം ലഭ്യമാകുന്നതു മേൽപറഞ്ഞ വിധത്തിൽ മുൻഗാമികളുടെകൂടെ ജീവിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ആ കാററു ശ്വസിച്ചുവസിക്കുകയാൽ, സ്വമനസ്ഥിതിയും അതോടുകൂടി രഞ്ജിപ്പുകൂടിയതായിവരുന്നു. ഓമനത്തമ്പുരാന്റെ മനഃസ്ഥിതിതന്നെയാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശിഷ്ടഗുണത്തിന്നു കാരണമെന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നു വേറെയൊരു സൂത്രംകൂടി ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. കേരളമൊട്ടുക്കു പ്രസിദ്ധിനേടിയിട്ടുള്ള തന്റെ ഗുരുഭൂതന്മാരുടെ ഉപദേശത്താലാണു ഇവ ലഭ്യമായതെന്നു സംശയിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ തന്റെ സഹപാഠികളുടെ ചരിത്രംപരിശോധിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണ്. കരുണാകരപ്പണിക്കരായ വിഡ്ഢിയുടെ ജീവിതാദ്ധ്യായം വിരൂപവും വിടയോജ്യവുമായി വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും നെയ്യുണ്ണി രാജദ്രോഹിയായി പരിണമിക്കുന്നതിൽനിന്നും ഏവംവിധമുള്ള ശക്തികളുടെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം വിശദമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ. താൻ രാജകുമാരനാണെന്നുള്ളതിനാൽ പ്രത്യേകശ്രദ്ധക്കു താൻ പാത്രീഭവിച്ചുവെന്ന വസ്തുതയാണ് ഇതിനു ഹേതുഭൂതമെന്നു ഇനിയും സംശയിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ അവാസ്തവം, ശൂലപാണിവാരിയർ, ആണ്ടുനമ്പി, കേളു എന്നിവർ രാജസേവക്കു കച്ചകെട്ടിനിൽക്കുന്നതിൽനിന്നും അവർ യഥാർത്ഥപൌരന്മാരായി വർത്തിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. ഇതു കൂടാതെ, നാട്ടുചിട്ടവട്ടങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ ചരിത്രേതിവൃത്തം മരുമക്കത്തായത്തെ അതിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിൽ എത്തിയതായി കാണിക്കുന്നതിന്നും, മാനുഷികവി

കാരണങ്ങളാൽ വായനക്കാൎക്ക കഥയിൽ പ്രതിപത്തി ജനിപ്പിക്കുന്നതിന്നും ഉപകരിക്കുന്നുണ്ട്.

4. ചരിത്രാംശം.

തമ്പുരാന്റെ നേതൃനായകത്വം സമാധാനകാലങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, കൈമിടുക്കുകൊണ്ടും യുദ്ധപാടവംകൊണ്ടും രാജ്യസീമകൾ നിലനിൎത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നും നാട്ടുകാരുടെ ക്ഷേമത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്നും അദ്ദേഹത്തിനു പ്രാപ്തിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ഗ്രന്ഥകാരൻ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. മങ്ങാട്ടച്ചന്റെ തിരോധാനത്തോടുകൂടി സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ മദം നിലച്ചുവെങ്കിലും ചേന്നക്കുറുപ്പിന്റേയും ഇളയതിന്റേയും നായകത്വത്തിലും മരിച്ച അച്ചന്റെ ശക്തിയെ സ്മരിച്ചും അവർ പ്രബലരായിതന്നെ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ വെട്ടത്തു നാട്ടുകാരും സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സൈന്യവും ആയുണ്ടായ ഘോരസമരത്തിൽ അവരുടെ ശക്തിയെ ഉടച്ചുകളഞ്ഞു. കാമനത്തമ്പുരാന്റെ വീൎയ്യശൗൎയ്യങ്ങൾ തന്നെയാണു ജയത്തിന്നു മുഖ്യഹേതുവെന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ട്. പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിലാണെങ്കിൽ രാജാവു സ്വാജ്ഞയെ ശക്തിമത്തായി നടത്തുന്നതിന്നു അബലനും പാലിയത്തച്ചന്മാർ സ്വരച്ചേൎച്ചയില്ലാത്തവരും ആയിട്ടാണു കാണപ്പെടുന്നതു്. അതിനാൽ സാമൂതിരിയോടു വിരോധികളെന്നു വിശ്രുതരായ പെരുമ്പടപ്പുനാട്ടുകാർ ഒരുവിധത്തിലും വെട്ടത്തുകാരെ സഹായിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തീൎച്ചയാണു്. ഇംഗ്ലീഷു മുതലായ വിദേശീയ കച്ചവടക്കമ്പനിക്കാരുടെ കാൎയ്യങ്ങളും 'അവതാള'ത്തിലായിരുന്നുവെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ ആഡംസ് സായ്വിനോടു വെട്ടത്തു വലിയതമ്പുരാൻ വെട്ടിത്തുറന്നു പറഞ്ഞതിൽ നിന്നും അയാൾ സാമൂതിരിയായി പണമിടപാടുകൾ നടത്തിയതായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും അവരുടെ ലേശസഹായവും വെട്ടത്തുകാൎക്ക ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു സിദ്ധമായി.

ഇങ്ങിനെ സൎവ്വഗുണസമ്പന്നനാണു കാമനത്തമ്പുരാൻ എന്നും അന്നു കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന രാജാക്കന്മാരിൽവെച്ചു അദ്ദേഹം ശ്രേഷ്ഠനായിരുന്നുവെന്നും യഥാൎത്ഥത്തിലല്ലെങ്കിലും ബിരുദരൂപത്തിലായി, "ഈശ്വര" സ്ഥാനത്തിന്നു സൎവ്വഥാ അൎഹനാണെന്നും തെളിയുന്നുണ്ട്. ഗ്രന്ഥനാമത്തിന്റെ ഔചിത്യവും ഇതിൽനിന്നു വിശദമാകുമല്ലോ.

മററധികം നോവലെഴുത്തുകാർ പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു നവീനരീതിയിലാണു ഈ പാത്രസൃഷ്ടി സാധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. നായകന്റെ ഓരോ ഗുണങ്ങളും വിശദമാകുമാറു എണ്ണിപ്പറുക്കി ഓരോ സംഭവത്തിലേക്കു നയിക്കുകയോ മററു പ്രകാരേണ ഇവയെ ഓരോന്നായി പ്രതിപാദിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിന്നുപകരം നായകന്റെ മഹത്വബീജം അദ്ദേഹത്തിൽതന്നെയാണെന്നാണു ഇവിടെ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഒരുവന്റെ സ്വഭാവരൂപവൽക്കരണം പരിതഃസ്ഥിതികളെയും അവന്നു ലഭിക്കുന്ന ജീവിതപഥത്തേയും അനുസരിച്ചിരിക്കുമെന്നുള്ളതു ഒരു പച്ചപ്പരമാൎത്ഥമാകുന്നു. ഒരു ധനാഢ്യന്റെ കുടുംബത്തിൽ വളരുന്നതിന്നു മാത്രം സാധിച്ച ഒരുത്തന്നു പണത്തിന്റെ തള്ളിച്ചമൂലവും തനിക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള മററു സ്വാധീനതകളാലും ഒരു വലിയ സ്ഥിതിയിൽ എത്തുവാൻ സാധിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ വളരെ താഴ്ന്ന നിലയിൽനിന്നു സ്വപ്രയത്നംമൂലം ഉന്നതി പ്രാപിച്ച വീരനെ ലോകർ മററവനെക്കാൾ അധികം ബഹുമാനിക്കാതിരുന്നുവെന്നുംവരാം. ആയതിന്റെ അസാംഗത്യം അറിയാറാകുന്നതുപോലെതന്നെ, കാമനത്തമ്പുരാനെ ചിത്രീകരിച്ചതിലുള്ള പുതുമ അനുഭാവവും അഭിനന്ദനവും അൎഹിക്കുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ ഇതിൽ ഓരോ സംഭവം അത്യധികം ദീൎഘിപ്പിച്ചു വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ചിലതു എടുത്തുകളഞ്ഞാൽ യാതൊരു ഹാനിയും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നും, മാത്രമല്ല,

ഇതിൻെറ ദൈർഘ്യം മുഷിപ്പനാണെന്നും ഈ ഇതിവൃത്തത്തെപ്പററിയുള്ള ഒരാക്ഷേപം നോവലിനോളംതന്നെ പഴക്കമുള്ളതാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതു രാമായണഭാരതാദിപുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഒരു വിശേഷാനുഷ്ഠാനമാണ്. എത്ര രാജാക്കന്മാരുടെ വംശാവലിയും മാമുനിമാരുടെ ജീവചരിത്രവും ആണ് അവയിൽ കുഞ്ഞിച്ചെല്ലുത്തിയിട്ടുള്ളതെന്നതിന്നു ഒരു കണക്കും ഇല്ല. എന്നാൽ ഇവകൊണ്ടു ഒരു പ്രത്യേകാവശ്യവും സാധിതമാകുന്നുണ്ട്. ഒരു നായകൻെറകഥയെ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ അതിനോടു അനുബന്ധിച്ച ഇതരകഥാപ്രസംഗവും മററ മഹദ് ചരിത്രങ്ങളും നായകൻെറ പരമപൂജ്യപദത്തെ ഉൽകൃഷ്ടമാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഉദാഹരണമായി, ഒരുത്തൻെറ ജീവിതത്തോടു തൻെറ കുടുംബത്തിൽപെട്ട അച്ഛനമ്മമാരുടേയോ സപത്നീപുത്രരുടേയോ കാര്യങ്ങൾക്കുമാത്രമെ ബാദ്ധ്യതയുള്ളു വെന്നുവന്നാൽ അതു അസംഭാവ്യമോ ഉൽകൃഷ്ടഗുണസൂചകമോ ആയി പരിണമിക്കുന്നതല്ല. നേരെമറിച്ചു, ഇയ്യാളുടെ ജീവിതംകൊണ്ടു വളരെ ദൂരെ വസിക്കുന്ന ജീവികളുടെ ജീവിതദശയിൽപോലും പല മാററങ്ങൾ സംഭവിച്ചുവെന്നു വരുന്നതു സ്തുത്യർഹമായ ഒന്നാണ്. അതുപോലെ രാമനത്തമ്പുരാനെന്ന സൂത്രധാരൻെറ പ്രവേശത്തോടുകൂടി രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽനിന്നു വളരെ ഭിന്നമാണെന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന സാമുദായികവ്യവഹാരങ്ങളും, കൊച്ചി, കോഴിക്കോടു എന്നീ സ്വതന്ത്രദേശങ്ങളിലെ രാജ്യവിപ്ലവങ്ങളും, വിദേശീയകച്ചവടക്കമ്പനിക്കാരുടെ വാണിഭനിയമങ്ങളും തത്തുല്യം ദശാപരിണാമങ്ങളെ പ്രാപിക്കേണ്ടതായിവന്നു. വെട്ടത്തുനാട്ടിലെ ഒരു കുടുംബമെങ്കിലും വിട്ടുപോയിട്ടുണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്.

ഈ പുരാണാനുകരണത്തിന്നുപുറമെ വേറെയും ഒരു സാരമായ സംഗതി ഗ്രാഹ്യമായിട്ടുണ്ട്. വികാരങ്ങളുടെ ശക്തിയും സംഭവങ്ങളുടെ കാഠിന്യവും അത്ഭുതാതിരേകവും, പാത്രങ്ങളുടെ വീര്യപരാക്രമാദിഗുണങ്ങളും, എന്നുവേണ്ട അവരുടെ ദേഹീയവും ആത്മീകവും ആയ രാജസ്സും, തേജസ്സും, വെളുപ്പും, കറുപ്പുംപുരാണങ്ങളിൽ നിരീക്ഷിക്കാവുന്നവിധം അത്യുച്ചനിലയെ — ലോകനടവടികളിൽ നാം കാണുന്നതിൽനിന്നു സീമാതീതമായ അകൽച്ചപ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന പരമകാഷ്ഠയെ — അവലംബിച്ചതായി കാണാവുന്നതാണ്. ഈ വാസ്തവം ശ്രീരാമൻെറ പിതൃഭക്തി മുതൽ, കിരാതവേഷധാരികളായ പാർവ്വതീപരമേശ്വരന്മാരുടെ കറുപ്പുനിറംവരെ അതിശയിക്കത്തക്ക ചേർച്ചയോടുകൂടി കാണാവുന്നതാണ്. ഹരിശ്ചന്ദ്രൻെറ സത്യനിഷ്ഠ, ഹനുമാൻെറ സ്വാമിഭക്തി, ശ്രീരാമൻെറ പിതൃഭക്തി, ലക്ഷ്മണൻെറ ഭ്രാതൃഭക്തി, ഭീമൻെറ കായപുഷ്ടി, ശകുനിയുടെ അസൂയ, ധർമ്മപുത്രരുടെ ധർമ്മതൽപരത, ദുര്യോധനൻെറ ദുർവ്വാശി, സീതയുടെ പ്രണയം, എന്നിവയുടെ അഗാധത നിസ്സീമമാണ്. ഉദാഹരണങ്ങൾ സുലഭങ്ങളത്രെ. എത്രതന്നെ ധീവൈഭവത്തോടെ മനുഷ്യൻ തൻെറ നിലയെ ഉയർത്തുന്നതിന്നു ശ്രമിച്ചാലും, ഇവയെ കടത്തിവെക്കുന്നതിന്നു ഒരിക്കലും സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എല്ലാത്തിൻേറയും ഒരു മൂർദ്ധന്യദശാവ്യാമോഹത്താൽ മനുഷ്യപ്രയത്നത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതും ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതും ആവേഗത്തെ ഉളവാക്കുന്നതും ആയ ഒരു മാ

ത്രുകാസ്ഥാനാവസ്ഥ ഇവകളുടെ ഒരു വിശിഷ്ടധമ്മമായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ആകാശക്കപ്പൽ കണ്ടുപിടിച്ചതുടങ്ങിയതിൻെറ അന്ത്യദശ, ഭാവിയിൽ, പൌരാണികവിമാനങ്ങളുടെ സ്ഥിതിവരെ എത്തിയേക്കാം. അജ്ജുനൻെറ ബാണപട്ടത്വത്തെ ലഭിക്കാനായിരിക്കാം ഇന്നത്തെ തോക്കുകളുടെ യാത്ര. ശാസ്ത്രീയമായ കായികവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ഫലമായി പുഷ്ടിമത്തായ ശരീരസ്വാധീനതയും അപാരപ്രാബല്യവും 'അഭിനവഭീമൻെറ'തിന്നുപകരം ഒരു യഥാത്ഥഭീമനെത്തന്നെ ലാക്കാക്കി ചെയ്യപ്പെടുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ തന്നെയാണു ലഘുഗുരുത്വഭേദമെന്ന്യെ സവ്വാംഗങ്ങളിലുംപുരാണങ്ങളിൽ പ്രദശിതമായിട്ടുള്ളതു്. ഭാവിയിൽ വരാൻപോകുന്ന മനുഷ്യപ്രയത്നഫലത്തെ, ആമുഖോപന്യാസമായി പ്രസംഗിച്ചതുപോലെയാണു അവയുടെ സംഘടന. ഈ പുരാണാനുഷ്ഠാനത്തെ പ്രത്യക്ഷം അനുകരിച്ചിട്ടെന്നപോലെ, 'കേരളേശ്വരി'നിലും താദൃശങ്ങളായ അവസ്ഥകൾ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ചിരുതേവിയമ്മയുടെ ദ്രോഹബുദ്ധി, വെട്ടത്തുരാജാക്കന്മാരുടെ പ്രജാവാത്സല്യാദിഗുണാതിരേകങ്ങൾ, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ രാജഭക്തി, കഥയിൽ ആകപ്പാടെ പോഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ശൃംഗാരരസം, യുദ്ധത്തിൻെറ ഉഗ്രത, എന്നിവ ഇവക്കു സ്വല്പം ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രമാണു്. ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാർ കേരളത്തിൽ പണ്ടു ചെയ്തിട്ടുള്ള ചരിത്രലക്ഷ്യത്തോടുകൂടിയ വീരപരാക്രമാദി ക്ഷാത്രപ്രഭാവത്തേയും സാമുദായികജീവിതവാസനകളേയും ഇവ അതിശയിക്കുന്നുണ്ടു്. നോവലുകളിൽ നാം നിബ്ബന്ധിക്കുന്ന ലോകസാധാരണത്വം ഇവയിൽ ഇല്ലതന്നെ.

എന്നാൽ പുരാണപ്രകൃതിയിൽനിന്നു ഒരു വ്യതിചലനം നാം കാണുന്നുണ്ടെന്നു പറയാമെങ്കിൽ അതു ഗദ്യത്തിലാണു്. പദ്യത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന ആപാതമാധുര്യവും വശീകരണാശക്തിയും ഇതിൽ ഉണ്ടെന്നും ഉദ്ദേശത്തെ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുംപറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. സാഹിത്യദൃഷ്ട്യാ ഭാഷാചരിത്രത്തിൻെറ ആദിഘട്ടങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയാണു പുരാണങ്ങൾ എന്ന കാരണത്താലായിരിക്കാം ബാലിശമായ വികാരഭാഷയാകുന്നതും തുലോം ആകഷണീയമാകുന്നതും ആയ പദ്യത്തിൽ അവ വിരചിതമായതു്. എന്നാൽ കാലപ്പഴക്കത്തോടുകൂടി ഭാഷാപോഷണം ഹേതുവാൽ ഗദ്യമാണു ഉചിതമായിരിക്കുക. ഭാഷയിൽ കവിതയേ വേണ്ട എന്നും മറ്റുമാണു കൊല്ലത്തുവെച്ചുകൂടിയ പരിഷത്തിൽവെച്ചു, ഈ കാരണത്താൽ ശ്രീമാൻ പുത്തേഴത്തു രാമൻമേനോൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. സുന്ദരവും സുരഭിലവും ആയ അദ്ദേഹത്തിൻെറ രചനാസൌഷ്ഠവം ഒരു ഉത്തമകവിതയുടെന്നപോലെ വിനോദപ്രദവും ആപാതമധുരവും ആയിട്ടുണ്ടു്. ഭാഷാരീതി, രചനാസമ്പ്രദായം, (Style) എന്നുള്ളതു ഉള്ളിൽ പുറപ്പെടുന്ന വിചാരങ്ങളെ അതേവിധത്തിൽ ഭാഷയിലാക്കുകയാണു്. ഒരു സുന്ദരിയായ മോഹനാംഗിയെ കാണുമ്പോൾ ഒരു സാധാരണ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്ന വിചാരം, "ഹാ! എന്തത്ഭുതം! എന്തൊരു സൌന്ദയ്യം! മനസ്സിനെ പൊടുന്നനവെ ആകഷിക്കുവാനുള്ള ഈ മൺകീടത്തിൻെറ വശ്യശക്തിയെത്ര അപാരം!" എന്ന രീതിയിലായിരിക്കും, "ഈ കാണുന്ന സ്വരൂപത്തിൻെറ സൌന്ദര്യാതിരേകം അവണ്ണ്യംതന്നെ. അതിലെ

സുഭഗത ഏതൊരുവന്റെ ഹൃദയത്തേയും കെട്ടിപ്പൂട്ടുന്നതിന്നു മതിയായിട്ടുള്ളതാണ്'' എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു എത്ര ആസ്വാദ്യരസമാണു നഷ്ടമായിപ്പോകുന്നതെന്നു ഏതു സഹൃദയനും അനുഭവവേദ്യമാകുന്നതാണ്. വാചകരീതിക്കുപുറമെ, ആശയങ്ങളുടെ വാസ്തവസ്ഫുരണമാണു ഭാഷയുടെ വേറെയൊരു സുന്ദരഭാഗം. അതിന്നായി ഔചിത്യദീക്ഷയും അളന്നുമുറിച്ച വാക്കുകളും മാത്രമെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടാവൂ. ഇവിടെയാണു നിരീക്ഷണപടുത്വവും ഭാവനാശക്തിയും മഹാകവികളെപ്പോലെ ഗദ്യകാരന്മാർ സമൃദ്ധമായി പ്രയോഗിക്കുന്നതു്. എഴുതുന്ന ഭാഷക്കും സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷക്കും തമ്മിലുള്ള അഭേദ്യമായ യോജിപ്പു ആംഗലഭാഷാപഠനത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. എത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചു സുപരിചിതമായതിന്നുശേഷമാണു ഒരു വിധം തെറ്റുതീർന്നു ആംഗ്ലഭാഷയിൽ പ്രബന്ധങ്ങൾ എഴുതുവാൻ സാധിക്കുന്നതെന്നറിയാമല്ലൊ. ആ ക്ലേശത്തിന്നുകാരണം അതു സംസാരിച്ചു എഴുതുവാൻ ശീലിച്ചിട്ടില്ലയെന്നതാണ്. അടിത്തട്ടുറപ്പിക്കാതെ മേൽഭാഗം രചിക്കുന്നതിന്റെ അന്ധതയെ ആ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നതിന്നു സഹിക്കേണ്ടുന്ന ക്ലേശം വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വിധത്തിൽ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്നതുപോലെ വാചകരീതിയേയും തന്മൂലം നാം ആലോചിക്കാതെ ഉപയോഗിക്കുന്ന സംഭാഷണഭാഷാരീതിയെയും പോഷിപ്പിച്ചു ഗദ്യരചന മലയാളത്തിൽ സാധിച്ചു വരുന്ന ചുരുക്കം ചിലരിൽ അഗ്രഗണ്യന്മാർ ശ്രീമാന്മാർ രാമൻ നമ്പീശനും പൂത്തേഴത്തു രാമൻ മേനവനും മാത്രമാണ്. ഇതര ഗദ്യകാരന്മാർ ആംഗ്ലേയ സാഹിത്യത്തെ അനുകരിച്ചു മുഴുമിച്ച വാചകസൃഷ്ടിയിൽ ഉൽസുകരായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സ്വതന്ത്രഭാഷാരചന സാധിക്കാതെയാണു കാണപ്പെടുന്നതു്. ലളിതവും മൃദുലവും ആയ ഭാഷയിലും, ഗാംഭീര്യവും വാചാലതയുമുള്ള രീതിയിലും ഗദ്യരചന സാധിക്കുന്ന സാഹിത്യപ്രണയികൾ പലരുമുണ്ട്. എന്നാൽ സ്വതന്ത്രാലോചനയിൽ സ്വതന്ത്രരീതിയെ അവലംബിക്കുന്ന ഭാഷാപടുക്കൾ വളരെ ദുർല്ലഭം. 'കേരളേശ്വര'നിലെ ഏതു ഭാഗത്തും, പ്രത്യേകിച്ചു വർണ്ണനാഘട്ടങ്ങളിലും ഈ വിശിഷ്ടഗുണം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ട്. എത്ര പഴഞ്ചൊല്ലുകളെക്കൊണ്ടും തത്വചിന്തകളെക്കൊണ്ടും ആണു ഈ ലോകജ്ഞൻ ഗ്രന്ഥത്തെ നിറച്ചിട്ടുള്ളതു്! ഗ്രാമ്യങ്ങളായ നാടോടിവാക്കുകളും സമൃദ്ധമായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം നമ്മെ അവയിലേക്കു വശീകരിക്കത്തക്ക ശക്തിയുള്ളവയാകുന്നു.

ഏതന്മൂലം ഇതിനെ ഒരാഖ്യായികയെന്നല്ല, ഒരു "അഭിനവപുരാണം" എന്നാണു പറയേണ്ടതു്. ഇതിനെ വായിക്കുന്ന സമയം രാമായണത്തോടുള്ള സാദൃശ്യം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കുന്നതിന്നു സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഗ്രന്ഥത്തെ കൂടുതൽ ഹൃദ്യവും ആസ്വാദ്യവും ആക്കിത്തീർക്കുന്നതിന്നു തൽകർത്താവു പാത്രസൃഷ്ടിയിൽ പ്രത്യേകദൃഷ്ടി പതിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓരോ പാത്രത്തിലും വിശേഷമായ വ്യക്തത (Individuality) പരിപാലിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗുണം അവയുടെ സ്വഭാവവിശേഷത്തിലും ബാഹ്യവർണ്ണനയിലും വാക്കുകളിലും വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. പണിക്കത്തു പിരുതേവിയമ്മയുടെ കുലപാതകങ്ങളും അകവും പുറവും കൂടിനോക്കിയാൽ ഇം

ഗ്ലീഷിലെ റിച്ചാർഡ് മൂന്നാമൻ (Richard iii) സ്ത്രീരൂപമായി അവതരിച്ചതോയെന്നുതോന്നും. കുളപ്പുറത്തു തറവാട്ടുമുച്ചൂട്ടുംമുടിച്ചുകാണുവാനുള്ള ആഗ്രഹത്തിൻെറ കാഠിന്യം കുട്ടിച്ചാത്തൻേറതുപോലെ ഉഗ്രതരംതന്നെ. ചോരക്കണ്ണൻ അയ്യപ്പൻ നായർ വികൃതരൂപനും പ്രച്ഛന്നവേഷനായ വൈത്തിപ്പട്ടരും ആണു്. ചാത്തുവിൻെറ നേരമ്പോക്കുകളും അവൻെറ വ്യത്യസ്തകുലവും സാധാരണയിൽനിന്നു ഭിന്നമാണു്. അവൻെറ രാജസേവയോടു ഗുരുത്വം വലിയ കൂട്ടുകെട്ടായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ശങ്കരൻനായർ അസ്സൽ വടക്കൻ നായരാണെന്നു തുറന്നു പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു. മൊയ്തീൻകുട്ടി ഹാജിയുടേയും കാതരുടേയും ഭാഷതന്നെ അവരെ വ്യക്തമായി രൂപവൽകരിക്കുന്നുണ്ടു്. കരുണാകരപ്പണിക്കരുടെ 'അഴകിയ രാവണത്വ'ത്തോടുകൂടി ഓമനത്തമ്പുരാൻെറ സഹപാഠികൾതന്നെ ഒരുമിച്ചുകൂടിയാൽ "ഒരു ചെറിയ ലോകം" ആയിത്തീരുന്നു. മുന്നണിയിൽ ജയസ്തംഭങ്ങളായി നില്ക്കുന്ന മററു പാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങൾ എണ്ണിപ്പറയേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

കഥാകാലത്തു നടപ്പിലിരുന്ന ഭരണസമ്പ്രദായം, നാട്ടാചാരങ്ങൾ, സാമുദായികബന്ധങ്ങൾ, എന്നിവയെ ഗ്രന്ഥകാരൻ സരസം വിമർശിക്കുന്നു. പാത്രങ്ങളുടെ വായിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതും സംഭവങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നതുമായ ഓരോ വാക്കിലും ഇവയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിന്നു യത്നം നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഗ്രന്ഥകാരൻെറ ഈപരിസ്ഥം (atmosphere) പ്രതിപാദനത്തിൽ ഷേക്സ്പിയറിൻേറതുപോലെ, നിരീക്ഷണസൂക്ഷ്മത്വം കാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്. രാജാവിൻെറ ആജ്ഞ നിരാകരിക്കത്തക്കതായിരുന്നു. ഭരണത്തിൽ സഹായിക്കുന്നതിന്നു മന്ത്രിസഭയും കർമ്മസഭയും ഉണ്ടായിരുന്നതിലേക്കു ലോകപരിചിതന്മാരായ വന്ദ്യവൃദ്ധരെയാണു തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നതു്. നെടുനാസ്ക്കൻ, കൊത്തുവാളു് എന്നിങ്ങനെയായിരുന്നു അവരുടെ സ്ഥാനപ്പേരുകൾ. കളരിപ്പണിക്കന്മാരുടെ അത്യാവശ്യകത അധികമായിരുന്ന കാലമാകയാൽ കളരി വിദ്യാഭ്യാസം ഉന്നതനിലയിലായിരുന്നു. വടിവിശലും പയററും ഏവനും അറിഞ്ഞിരിക്കേണമെന്നായിരുന്നു കാലസ്ഥിതി. യുദ്ധത്തിൽകുതിരകളുടേയും വെടിയുണ്ടകളുടേയും ഉപയോഗം തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കോവിലകത്തുനിന്നുള്ള നിത്യാനുഭവമായിരുന്നു കുളപ്പുറത്തുകാരുടെ കൊററ. അതിനാൽ കലാപസമയങ്ങളിൽ ബദ്ധകങ്കണന്മാരായ യോദ്ധാക്കൾ സുലഭമായിരുന്നു. കുററത്തിന്നു ശിക്ഷകല്പിക്കുക മുക്കാലിയിന്മേൽകെട്ടി ചാണംതേച്ചു അടിച്ചു വിടുകയും മററുമായിരുന്നു. മന്ത്രിസഭക്കു വിപരീതമായി വിധിക്കുന്നതിന്നും രാജാവിന്നു അധികാരമുണ്ടായിരുന്നു. അടിയന്തരവും ദീക്ഷയും, പുടമുറിയും കെട്ടുകല്യാണവും വേണ്ടവിധത്തിൽതന്നെ നടന്നിരുന്ന കാലമായിരുന്നു. മരുമക്കത്തായമാണു ആചരിച്ചു വന്നിരുന്നതെങ്കിലും പണിക്കത്തുശേഖരൻ നായരുടെ കാലംമുതൽ മക്കത്തായവുമായുള്ള കലർച്ചയിൽ ദൂഷ്യം കണ്ടുതുടങ്ങിയിരുന്നു. കരുണാകരപ്പണിക്കരുടെ പോക്കും ഈ പന്ഥാവിൽ കൂടിയാണു. ഇന്നും നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ നാം അപൂർവ്വമായി കണ്ടുവരുന്ന ജീവിതമാണു ഇതിൽ ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.